DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

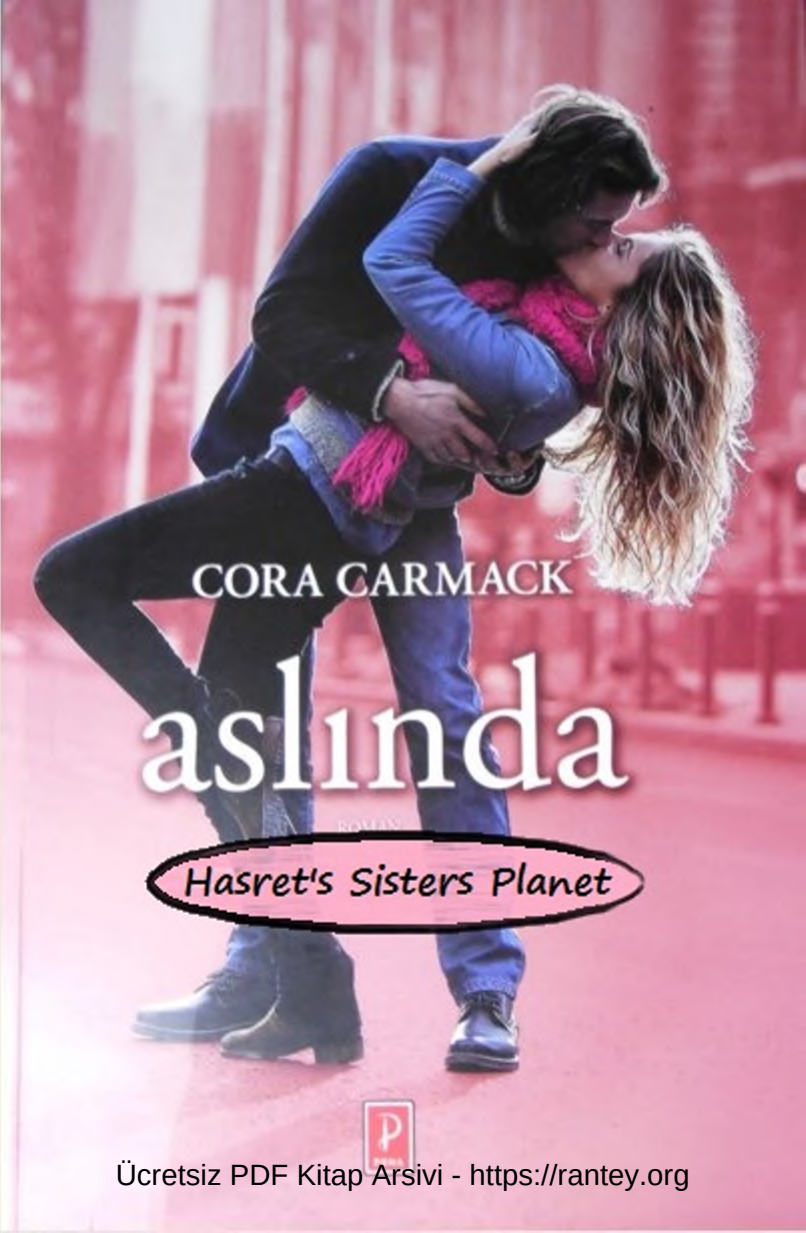

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mackenzie "Max" Miller'in bir sorunu var. Ailesi ona sürpriz bir ziyarete geliyordur ve eğer onun boyalı saçlarını, dövme ve piercinglerini görürse onu evlatlıktan reddedebilir. Daha da kötüsü ailesi, erkek arkadaşı olarak Mace gibi boynunda dövmesi olan ve bir müzik grubunda çalan biriyle tanışmayı kesinlikle istemez. Max, tüm yalanları bir bir dökülmek üzereyken Cade'le tanışır. Cade Philadelphia'ya Teksas'taki sorunlarını geride bırakmak için gelmiştir. Sorunlarıyla ilgilenmek istemiyordur. Max bir kafede ondan erkek arkadaşıymış gibi davranmasını istediğinde bu oyunu oynayabileceğini düşünür ve kabul eder.

Yalnız rolünü o kadar iyi onuyordur ki oyunun sonu bir türlü gelmez...

YAZARIN DİĞER KİTABI:

₺20.00
ISBN 978-605-5057-64-0

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÖZGÜN ADI: Faking It
HarperCollins Publishers Ltd, NY, 2013
KİTABIN ADI: Aslında
YAZAR: Cora Carmack
ÇEVİREN: İmge Tan
EDİTÖR: Zeynep Küçük
KAPAK TASARIM: PENA YAYINLARI A.Ş.
BASKI VE CİLT: Kitap Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Merk. Efendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1
Topkapı/Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 16053

© Cora Carmack, 2013
© PENA YAYINLARI A.Ş., İstanbul 2014

1. Baskı: Eylül 2014

ISBN: 978-605-5057-64-0

© Bu eser üzerindeki tüm haklar 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu çerçevesinde yayımcıya aittir. Yayımcının izni olmaksızın, eserin tümünün veya bir kısmının veya içeriğin herhangi bir bölümünün, herhangi bir formatta (elektronik, mekanik ve sair formatlar da dahil) kopyalanması, çoğaltılması, dağıtılması, yayımlanması, değiştirilmesi, tercüme edilmesi veya sair şekillerde işlenmesi, her türlü ticari kullanıma konu edilmesi; kaynak belirtilerek eğitim veya tanıtma amaçlı alıntılama dışında, eserden herhangi bir surette alıntılama yapılması ve eserin her ne ad altında olursa olsun kullanıma konu edilmesi 5846 sayılı Kanun çerçevesinde yasak olup hukuki ve cezai mesuliyet doğurmaktadır.

PENA YAYINLARI A.Ş.
Halaskargazi Caddesi No: 51 Şişli-İstanbul
Tel: +90 212 224 67 14
Faks: +90 212 381 76 48
eposta: info@penayayinlari.com
www.penayayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yayıncı Sertifika No: 27481

CORA CARMACK

aslında

İngilizceden Çeviren:
İmge Tan

Anneme.

En iyi arkadaşım, öğretmenim, danışmanım...
Kitabımdaki korkunç anneler gibi olmadığın için teşekkürler.

Binlerce kez teşekkürler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

Cade

Artık duruma alışmış olduğumu düşünüyor olabilirsiniz. Onları birlikte gördüğüm her seferinde paslı bir yumurta çırpıcı kalbimi altüst ediyormuş gibi hissetmemem gerektiğini düşünüyorsunuzdur. Kendimi sevdiğim kızı başka bir adamla birlikte görme eziyetine maruz bırakmaktan vazgeçmem gerektiğini düşünüyorsunuzdur.

Ama her bakımdan yanılıyorsunuz.

Kuzeydoğu rüzgârı henüz kendini göstermişti ve Philadelphia'da hava ayazdı. Bir gün önce yağan kar, botlarımın altında ezildikçe gıcırdıyordu. Alışılmadık bir şekilde yüksek bir ses çıkıyordu. Sanki arkadaşlarımla kahve içmeye değil de daraağacına yürüyor gibiydim.

Arkadaşlar.

Komik-ama-aslında-hiç-komik-değil kahkahalarımdan birini atarken nefesim duman gibi çıktı. İleride köşede durduklarını görebiliyordum. Bliss'in kolları Garrick'in boynuna dolanmıştı ve kaldırımda birbirlerine sarılmış halde duruyorlardı. Mont ve atkılara sarılmış halleriyle bir dergi reklamı ya da satın alarak çerçevelettiğiniz o mükemmel popüler fotoğraflardan biri olabilirlerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O fotoğraflardan nefret ederdim.

Kıskanç olmamaya çalıştım. Bunu aşıyordum.

Aşıyordum.

Bliss'in mutlu olmasını istiyordum ve elleri Garrick'in montunun ceplerinde, nefesleri aralarında bir sis bulutu oluşturmuşken kesinlikle mutlu görünüyordu. Ama bu da sorunun bir parçasıydı. Bliss ile ilgili duygularımdan tamamen kurtulabilsem bile mutlulukları kıskançlığımı besliyordu.

Çünkü son derece acınası durumdaydım. Sürekli bir şeylerle meşgul olmaya, arkadaş edinmeye ve buradaki yeni hayatıma alışmaya çalışıyordum ama aslında hiçbir şey aynı değildi.

Her şeye sil baştan başlamak berbat bir şeydi.

Birden gettoya kadar olan bir ölçekte evim tam bir sekizdi. En yakın arkadaşımla ilişkimiz hâlâ sıkıntılıydı. Aldığım öğrenci kredileri o kadar birikmişti ki her an altında oksijensiz kalabilirdim. Yüksek lisans yapmaya odaklanırsam yaşamımın en azından bir bölümünü düzeltmiş olurum, diye düşünmüştüm... YANLIŞ.

Programa katılan en genç kişiydim. Benim dışımdaki herkesin gerçek dünyada birkaç yıl çalışma deneyimi vardı. Herkesin hayatı derli topluydu, yolundaydı. Benimkiyse üniversite yurdundaki ortak kullanılan banyolar kadar düzgün ve iyi durumdaydı. Yaklaşık üç aydır buradaydım ve oynayabildiğim tek rol Good Samaritan reklamında bir evsizi canlandırdığım figüranlıktı.

Evet, güzel bir yaşam sürüyordum.

Bliss'in beni gördüğünü anlamıştım çünkü ellerini Garrick'in montundan çıkararak güvenli bir şekilde iki yanına bıraktı. Onun kollarının arasından bir adım ileri çıkıp seslendi. "Cade!"

Gülümsedim. Belki de en nihayetinde *biraz* oyunculuk yapıyordum.

Kaldırımda onlarla buluştum. Bliss bana sarıldı. Kısacık. Zorunlu bir şekilde. Garrick elimi sıktı. Durumumuz canımı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

sıksa da bu adamı gerçekten hâlâ seviyordum. Hiçbir zaman Bliss'in benimle görüşmesini engellemeye kalkmadı ve Temple'a başvurduğumda bana oldukça gösterişli bir referans verdi. Kendi alanını belirleyerek benden geri çekilmemi istemedi. Gülümseyip, "Seni gördüğüme sevindim, Cade," derken samimiydi.

"Sizleri de görmek çok güzel, arkadaşlar."

Aramızda sıkıntılı bir sessizlik anı oldu. Sonrasında Bliss abartılı bir şekilde titrediğini gösteren bir hareket yaptı. "Sizi bilmem ama ben donuyorum, beyler. Hadi içeri girelim."

Hep birlikte içeri girdik. Mugshots gündüzleri kahve içilen, geceleriyse alkollü içkilerin servis edildiği bir mekândı. Daha önce buraya gelmemiştim çünkü Temple kampüsüna yakın bir yerde olan evimden oldukça uzaktı ve kahve içmezdim. Ama burayla ilgili hep güzel yorumlar duymuştum. Bliss kahve severdi ve ben de Bliss'i mutlu etmeyi hâlâ seviyordum, o yüzden burada buluşma önerisiyle aradığında teklifini kabul ettim. Henüz akşamüstü olmamasına rağmen bana şimdi alkollü içki verirler mi, diye sormayı düşündüm. Sonra bunun yerine smoothie almaya karar verdim. Oturmak için de fazlasıyla kendi alanımızın olacağı büyüklükte bir masa buldum.

Garrick içeceklerini beklerken masaya önce Bliss oturdu. Yanakları soğuktan kıpkırmızı olmuştu ama kış havası ona yaramıştı. Boynuna dolamış olduğu mavi atkı gözlerini ortaya çıkarmış, rüzgârdan dağılmış muhteşem lüleleri omuzlarına dökülmüştü.

Lanet olsun. Bunu yapmamalıyım.

Eldivenlerini çıkararak ellerini ısıtmak için hızla birbirine sürttü. "Nasılsın?" diye sordu.

Masanın altında yumruklarımı sıkarken yalan söyledim. "Harika. Dersler iyi gidiyor. Temple'ı seviyorum. Ve şehir de harika. Çok iyiyim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Öyle mi?" Yüzündeki ifade yalan söylediğimi anladığını gösteriyordu. O benim en yakın arkadaşımdı, bu yüzden onu kolay kolay kandıramazdım. Şimdiye kadar aklımdan geçenleri okumayı hep başarmıştır... ona karşı olan hislerim dışında. Bu istisna dışında diğer tüm korkularımı ve güvensizlik hislerimi anında fark ederdi. Belki de istemediği için ona karşı olan hislerimi anlamamıştı.

"Öyle," diyerek onu temin ettim. Bana yine inanmadı ama söylediğim yalana tutunmaya ihtiyacım olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu beni. Kendi sorunlarımı şu an onun önünde açığa vuramazdım. Artık öyle bir ilişkimiz yoktu. Bundan sonra aramızda yeniden öyle bir ilişki olup olmayacağından da emin değildim.

Garrick oturdu. Üçümüzün de içeceklerini o getirmişti. Benim siparişimi verdiklerini bile duymamıştım.

"Teşekkürler," dedim.

"Sorun değil. Ne konuşuyoruz bakalım?"

İşte yine başladık.

Hemen yanıt vermek zorunda kalmamak için smoothie'mi uzun uzun höpürdettim.

Bliss, "Cade şimdi bana derslerini anlatmayı bitirdi. Yüksek lisans derslerinin canına okuyormuş," dedi. En azından bazı şeyler değişmemişti. Beni hâlâ bir çıkar yola ihtiyacım olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu.

Garrick, Bliss'in içeceğini masanın üzerinden ona doğru itti ve uzun, minnettar bir yudum aldığını görünce gülümsedi. Sonra bana döndü. "Bu harika, Cade. Derslerinin iyi gitmesine çok sevindim. Temple'daki profesörlerle aram hâlâ çok iyidir. Eğer herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, söylemen yeterli, biliyorsun."

Tahrim, ciddi bir serseri gibi davranmıyordu sanki? Öyle olsaydı, tek bir yumruğun göğsümdeki sıkıntıyı rahatlatmaya

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://tarihey.org

büyük bir etkisi olurdu. Ayrıca dairemdeki bir duvarı yumruklamak da oldukça ucuz bir terapi yöntemi olabilirdi.

"Teşekkürler. Aklımda olacak," dedim.

Havadan sudan şeylerle ilgili biraz sohbet ettik. Bliss oynadıkları *Aşk ve Gurur* adlı yapımdan söz etti. Garrick'in ona gerçekten iyi geldiğinin farkına vardım. Aramızda mezun olduktan sonra profesyonel oyunculuğa bu kadar çabuk başlayacak kişinin Bliss olacağını asla tahmin edemezdim. Bunun nedeni, yetenekli olmaması değil, hiçbir zaman kendine güvenen biri olmamasıydı. Daha güvenli bir rota belirleyerek sahne yöneticisi olabileceğini düşünmüştüm. Onun içindeki bu cevheri ortaya çıkarmasına ben de yardımcı olurdum, diye düşünmek istedim ama kendimden o kadar da emin olamadım.

Gayborhood sınırındaki evlerinden bahsetti. Şu ana kadar beni evlerine davet ettiği her seferinden sıyrılmayı başarmıştım. Ancak er ya da geç bahanem kalmayacaktı ve yaşadıkları yeri görmem gerekecekti. Birlikte yaşadıkları.

Semtlerinin oldukça büyük bir parti bölgesi olduğu açıkça görülüyordu. Gerçekten popüler bir barın tam karşısında oturuyorlardı. Garrick şöyle demişti: "Bliss'in uykusu o kadar hafif ki bar kapanışında penceremizin önünde kaçınılmaz olan dramayı izlemek bizim için olağan bir olay oldu."

Uykusu hafif miydi? Bunu onun bilip de benim bilmememden nefret ettim. Böyle hissediyor olmaktan da nefret ettim. Gece bar çıkışı yaşanan olaylardan birini anlatmaya başladılar ama bana doğru düzgün bakmıyorlardı bile. Birbirlerine bakarak kahkahalar atıyor, ortak bir anıyı yeniden yaşıyorlardı. Aralarındaki mükemmel uyumun seyircisiydim ve izlemekten yorulduğum bir gösteriydi bu.

İşte o an bir daha bunu yapmayacağıma dair kendime söz verdim. Yaşamımda yolunda gitmeyen her şeyi bir düzene sokana kadar bunu yapmamalıydım. Bunun son olması

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

gerekiyordu. Gülümseyip hikâyenin geri kalanını başımı sallayarak dinledim. Bliss'in telefonu çaldığında rahatladığımı hissettim.

Ekrana baktı ve telefonu açıp kulağına yapıştırmadan önce bir açıklama yapma gereği bile duymadı. "Kelsey? Aman Tanrım! Haftalardır senden haber alamıyorum!"

Kelsey tam da yapacağını söylediği şeyi yapmıştı. Yaz sonunda herkes yeni şehirlere veya yeni üniversitelerine taşınırken, o hayatının yolculuğu için yurtdışına çıkmıştı. Facebook'a her baktığımda listesine yeni bir ülkeyi eklemiş olduğunu görüyordum.

Bliss parmağını kaldırıp dudaklarını oynatarak konuşur gibi yaptı. "Hemen geliyorum." Ayağa kalkarken telefonla konuşmaya devam etti. "Kelsey, bir saniye bekle. Seni zar zor duyabiliyorum. Dışarı çıkıyorum şimdi."

Onun gidişini izlerken bir zamanlar benimle konuştuğu zamanlarda da yüzünün böyle aydınlandığını hatırladım. Hayatın bizi bambaşka yollara itmiş olması üzücüydü. Ağaçlar sadece büyür ve yukarı doğru uzarlardı. Yeniden köklere, yaşananların bir zamanki hallerine dönmenin bir yolu yoktu. Dört yılımı üniversitedeki arkadaşlarımla geçirmiştim. Ailem gibi olmuşlardı. Ama şimdi hepimiz ülkenin değişik yerlerine savrulmuştuk ve büyük olasılıkla bir daha asla bir araya gelemeyecektik.

Garrick, "Cade, hazır Bliss gitmişken seninle konuşmak istediğim bir şey var," dedi.

İşte bu hiç çekilmezdi. Bunu anlamıştım. En son baş başa konuştuğumuzda bana Bliss sorununu aşmamı, ona karşı hissettiklerimin üzerine bir hayat inşa ederek yaşayamayacağımı söylemişti. Hâlâ haklı olduğunu düşündüğüm için lanet olsun.

"Dinliyorum," dedim.

"Bunu söylemenin en doğru yolu nedir gerçekten bilmiyorum...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Sadece söyle." Tüm bu yaşananların en kötü bölümü buydu. En yakın arkadaşım tarafından kalbim kırılmıştı ve şimdi de herkes regl öncesi sendromunda, psikolojik çöküntünün eşiğinde bir genç kadınmışım gibi yanımdan parmakuçlarında yürüyerek geçiyordu. Görünüşe göre duygulara sahip olmak bir vajinaya sahip olmakla eşdeğerdi.

Garrick derin bir nefes aldı. Ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi görünüyordu ama konuşmaya başlamadan önce sanki elinde olmadan da olsa yüzüne bir gülümseme yerleşti.

"Bliss'e evlenme teklifi edeceğim," dedi.

Dünya sessizleşmişti. Sadece yanımızdaki duvarda bulunan saatin tik-taklarını duyuyordum. Çıkardığı ses bir saatli bombanın tıkırtısına benziyordu. Katıksız bir irade gücüyle bir arada tutmaya çalıştığım tüm parçalarımın şiddetli bir patlamayla unufak olup dağıldığını düşünürsek bu benzetme ironikti.

Her an boğulabilirmişim gibi hissetmeme rağmen yüzümün tüm hatlarını kontrol altında tutmaya çalıştım. Biz oyuncuların bir süreliğine durup düşünmek anlamında kullandığı o sevilen ifadeyle "nabız aldım". Bu duruma bir sahne, bir kurgu gibi yaklaşmak daha kolay olacaktı. Sahnede ya da karakterde önemli değişimler yaşandığında "nabız almak" için durulurdu. Bunlar değişim anlarıydı.

Vay canına, bu seferki ne nabızdı ama!

"Cade..."

Garrick'in hoş ya da teselli edici bir şeyler söylemesinden önce karakterimi devreye sokarak yeniden harekete geçtim. Gülümsedim ve onları tebrik ediyormuş gibi göründüğünü umduğum bir yüz ifadesi takındım.

"Bu harika, dostum! Senden daha iyi birini bulamazdı."

Gerçekten de bu rol yapmak gibiydi. Gerçi ucuz oyunculuktu ama olsun. Ne kadar karakterin içinde kalmayı istesem de sonunda ağzımdan kötü sözler dökülüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranty.org

diklerimden ayrı ve uzak kalması gibiydi. Düşüncelerim hızla daha da ileri bir aşamaya geçerek dinleyicimin, yani Garrick'in performansımı inandırıcı bulup bulmadığını değerlendirmeye başlamıştı.

"Yani, senin için bir sorun yok?"

Yanıt vermeden önce kendime duraksama izni vermemem kaçınılmazdı. "Elbette! Bliss benim en iyi arkadaşım ve onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Ben de onun adına daha mutlu olamazdım. Geçmiş geçmişte kaldı."

Masadan uzanarak oğlu ya da küçük kardeşi ya da köpeğiymişim gibi omzumu sıvazladı.

"Sen iyi bir adamsın, Cade."

Bu bendim... ebedi iyi adam, yani ebediyen ikinci sırada olan adam. Smoothie'nin dilimde bıraktığı tat acımtıraktı.

"Geçen hafta seçmeleriniz vardı, değil mi?" diye sordu Garrick. "Nasıl geçti?"

Ah, lütfen hayır. Sadece evlenme teklifi planlarını duymam gerekiyordu. Eğer bir de yüksek lisans öğrencisi olarak kesin ve net başarısızlığımı açığa vuracak olursam, intihar edebilirdim.

Neyse ki Bliss'in masaya dönmesiyle birlikte kurtulmuştum. Telefonunu cebine tıkıştırıyordu ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Garrick'in sandalyesinin arkasında durarak bir elini onun omzuna yerleştirdi. Birdenbire onun evet diyeceği düşüncesiyle çarpılmıştım.

İçten içe bunun kesinliğini hissedebiliyordum. Ve bu da beni öldürüyordu.

Kalbim atıyor.

Atıyor.

Atıyordu.

Bir şey söylemeliydim, herhangi bir şey... Ama öylece durmuştum. Çünkü bu bir kurgu değildi. Bir tiyatro oyunu değildi ve bizler de oyundaki karakterler değildik. Bu benim yaşamımdı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ve değişimin sezdirmeden yanıma yaklaşıp sırtımdan hançerleyen bir tarzı vardı.

Olan bitenin farkında olmayan Bliss, Garrick'e dönerek, "Gitmemiz gerekiyor, bebeğim," dedi. "Yarım saat içinde şehirde olmamız gerek." Sonra bana döndü. "Özür dilerim, Cade. Sohbet edebilmek için daha fazla zamanımız olsun isterdim ama Kelsey haftalardır kayıptı. Telefonunu açmasam olmazdı ve bugün de bir öğrenci grubu için matine oynayacağız. Sana söz veriyorum, bunu telafi edeceğim. Yarın Şükran Günü'ne gelebilecek misin?"

Haftalardır bu davet teklifini atlatıyordum. Bu kahve buluşmasının da tüm amacının o olduğundan oldukça emindim. İstemeyerek de olsa kabul etmenin eşiğine gelmiştim ama artık yapamazdım. Garrick'in ne zaman teklif etmeyi planladığını bilmiyordum ama bu olay yaşanırken veya yaşandıktan hemen sonra oralarda olmak istemiyordum. Onlara, Bliss'e, hiçbir zaman yollarına çıkmayan o nazik çocuk olmaya ara vermeliydim.

"Aslına bakarsan sana söylemeyi unuttum. Şükran Günü için eve gideceğim." Ona yalan söylemekten nefret ediyordum ama daha fazla dayanamadım. "Büyükannem bir süredir kendini pek iyi hissetmiyor. O yüzden yanlarında olmam iyi olur, diye düşündüm."

Yüzünde kaygılı bir ifade belirdi. Elini koluma doğru uzattı. Onun bu hareketini görmemiş gibi yaparak bir adım uzaklaşıp elimdeki boş smoothie bardağını çöpe attım. "İyi mi?" diye sordu Bliss.

"Ah, evet, sanırım iyi. Büyük olasılıkla sadece bir virüs ama onun yaşında asla neler olabileceğini bilemiyor insan."

Beni büyüten kadını, yetmiş yedi yaşındaki büyükannemi mazeret olarak kullanmıştım. Ne düşüncesizce ve kaba bir hareketti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ah, pekâlâ, ona selamlarımı ve geçmiş olsun dileklerimi ilet, lütfen. Ve sana da iyi uçuşlar." Bliss sarılmak için bana uzandığında uzaklaşmadım. Hatta ben de ona sarıldım. Çünkü bir süre, en azından onu unuttuğumu (kendime yalan söylemeden) söyleyebilene kadar onu görmeyi düşünmüyordum. Ve onun bir dokunuşuyla tüm bedenimin ürperdiğini görerek bunun biraz zaman alabileceğini söyleyebilirdim.

İkisi gitmek için hazırlanırlarken biraz daha kalıp ev ödevim üzerinde çalışacağımı söyleyerek yeniden yerime oturdum. Okumak için bir oyun çıkardım ama aslında yalnızca eve gitmeye hazır değildim. Düşüncelerime hapsolarak tek başıma zaman geçirecek durumda değildim. Kahve dükkânı zihnimi diğer insanların yaşamlarıyla ve sohbetleriyle doldurmaya yetecek kadar kalabalıktı. Bliss ayrılırlarken camın ardından bana el salladı. Ben de bu vedanın bir son olduğunu hissedip hissetmediğini merak ederek ona el salladım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

Max

Ön cebimdeki telefonun vızıldamasıyla aynı anda Mace'in eli arka cebime kaymıştı. Telefonumu almak için geçen üç saniye sonunda dirseğinden yakaladım ve o da elini çekti.

Kahve dükkânına gidene kadar üç kez daha dirseğini yakalamak zorunda kaldım. Hafıza problemi olan bir çizgi film balığı gibiydi.

Telefonuma baktığımda ekranda annemin başka yere bakarken çektiğim fotoğrafını gördüm. Sebze doğruyor ve eli bıçaklı bir deli gibi görünüyordu. Aslında öyle de sayılırdı, bıçak hariç.

Mugshots'a giden merdivenlerin son birkaç tanesini koşarak çıktım ve telefona yanıt vermeden önce içeri girdim.

"Selam, anne."

Arka fonda Noel müzikleri çalıyordu. Henüz Şükran Günü'nü bile atlatmamış olmamıza rağmen evde Noel müzikleri çalıyordu.

Deli.

"Selam, tatlım!" Tatlım derken kelimenin son hecesini o kadar uzattı ki bir an için onun arızaya geçen bir robot olduğunu düşündüm. Sonra da kaldığı yerden sözlerine devam etti. "Ne yapıyorsun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Hiçbir şey, anne. Bir kahve içmek için Mugshots'a uğradım şimdi. Hatırlıyor musun, taşınmama yardım etmek için buraya geldiğinizde seni ve babamı götürmüştüm."

"Hatırlıyorum! Şirin bir yerdi, alkol servisi yapmaları ne kötü."

İşte annemin özeti.

Mace, "Max, bebeğim, her zamankinden mi?" demek için o anı (talihsiz bir şekilde sessiz olan o anı) seçmişti.

Elimi sallayarak yanımdan gitmesini işaret ettim ve birkaç adım uzaklaştım.

Annem benimle hoparlörden konuşuyor olmalıydı çünkü tam o sırada babam araya girdi. "O kim, Mackenzie?"

Mackenzie.

Ürperdim. Annem ve babamın bana Max demeyi mutlak suretle reddetmelerinden nefret ediyordum. Ve eğer küçük kızlarının adının Max olmasını onaylamıyorlarsa, Mace isimli bir erkek arkadaşım olmasından da kesinlikle hoşlanmazlardı.

Babam anevrizma geçirebilirdi.

"Sadece bir arkadaş," dedim.

Mace beni hafifçe dürterek başparmağıyla işaretparmağını birbirine sürttü. Tabii ya. İşten atılmıştı. Ödeme yapması için ona çantamı uzattım.

"Çıkıyor musunuz?" diye sordu annem.

İç çektim. Bazı detayları onunla paylaşmadığım sürece ona bu bilgiyi vermemde bir sakınca yoktu. Ya da belki de her detayı gizlemeliydim.

"Evet, anne. Birkaç haftadır çıkıyoruz." Üç ay gibi bir süre denilebilir.

"Öyle mi? Neden onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz o zaman?" diye araya girdi babam bu kez.

"Çünkü henüz çok yeni. Ama gerçekten hoş ve zeki biri." Mace'in lisey bitirdiğinden bile emin değildim ama çok yakışık-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

lıydı ve harika bir bateristti. Annemin birlikte olmamı isteyeceği türden erkekler için biçilmiş kaftan sayılmazdım. Beynim bir hafta içinde sıkıntıdan eriyebilirdi. Elbette annemden kaçması için onu çoktan azat etmemişsem.

"Nerede tanıştınız?" diye sordu annem.

Ah, hakkında hiçbir şey bilmediğiniz ek işim olan gece kulübünde dansçılık yaparken tesadüfen karşılaştık işte.

Bunun yerine şöyle dedim: "Kütüphanede."

Mace kütüphanede. Bu gerçekten komikti. Eğer onu durdurmak için yanında olmasaydım köprücük kemikleri arasında uzanan dövmede bile "villain" yerine "villian" yazıyor olacaktı.

"Gerçekten mi?" Annemin ses tonu kuşkuluydu. Onu suçlamıyordum. Kütüphanede hoş çocuklarla tanışmak benim tarzım değildi. Erkek arkadaşlarımı ailemle tanıştırma deneyimlerimin tamamı bizimkilerin, kızlarının dinsiz biri tarafından beyninin yıkandığını düşünmeleri ve erkek arkadaşımın da çok fazla yüküm olduğu için beni sokağa atması gibi felaketlerle sonuçlandı.

Yüklerimin isimleri Betty ve Mick'ti. Briç kulübünden eve gelirken üzerlerinde puantiyeli giysileri ve yelekleri olurdu. Kimi zaman onların kızı olduğuma inanmak çok güçtü. Saçımı ilk kez fosforlu pembeye boyadığımda annem sanki on altı yaşındaymışım ve hamile olduğumu söylemişim gibi gözyaşlarına boğulmuştu. Üstelik geçici boyaydı.

Bu günlerde onların huyuna gitmek daha kolaydı. Özellikle de bana maddi açıdan destek oldukları için müziğimle daha çok uğraşabiliyordum. Ve onları sevmediğimden değildi... seviyordum. Sadece benim olmamı istedikleri insan tipini sevmiyordum.

Bu yüzden ufak tefek özverilerde bulunuyordum. Onları erkek arkadaşlarımla tanıştırmıyordum. Onları ziyarete gitmeden önce saçımı düşmüş tutmak için sıvı jel sürüyordum. Ve

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kantey.org

cing'lerimi çıkarıyor, dövmelerimi gizlesin diye uzun kollu ve boğazlı bluzlar giyiyordum. Onlara bir dövmecide çalıştığımı söylemek yerine bir muhasebe firmasının resepsiyonunda çalıştığımı söylemiş, barda çalıştığım ek işimden asla bahsetmemiştim.

Eve gittiğimde ilk birkaç gün normal rolü yapabiliyordum. Sonra bizimkilerin huysuz bir muhasebeciyle aramı yapma girişimleri başlamadan Dodge'dan kaçarcasına uzaklaşıyordum.

"Evet, anne. Kütüphanede."

Noel'de eve gittiğimde ona ilişkimizin yürümediğini söyleyecektim. Ya da seri katil çıktığını. Asla düzgün adamlarla çıkmamanın bahanesi olarak da bunu kullanabilirdim.

"Kulağa çok güzel geliyor. Onunla tanışmayı çok isteriz."

Mace çantam ve kahvelerle birlikte yanıma döndü. Cebinden küçük bir matara çıkararak içeceğine biraz özel bir şey ekledi. Matarayı bana da uzattığında elimle istemediğimi işaret ettim. Kafein yeterliydi. Kahveye dayanamayıp alkole dayanabilmesi çok komikti.

"Elbette, anne." Mace elini montumun içine kaydırarak belime doladı. Kocaman eli sıcacıktı ve incecik tişörtümün üzerinden dokunuşu içimi ürpertti. "Ondan gerçekten hoşlanacağınızı düşünüyorum." Mace'in dudakları boynumda gezinirken nefesim kesilerek iç geçirip cümlemi bitirebildim ve coşku dolu bir mutluluk ifadesiyle gözlerimi devirdim. Şu ana kadar bunu yapabilecek bir muhasebeciyle hiç tanışmadım. "O çok, ah, hem de çok yetenekli."

"Sanırım kısa bir süre içinde bunu kendi gözlerimizle göreceğiz," diye yanıt veren babamın ses tonu tersti.

Noel'de erkek arkadaşımı eve getireceğime dair en ufak bir olasılığın varlığına inanıyordularsa, hayal görüyor olmalıydılar.

"Elbette, baba."

Mace'in dudakları gıdımızın bu sabahki stüdyo çalışmasını atlatmamız için oldukça uygun bir ortam yaratıyordu ama

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://rantey.org

gelecek hafta sahneye çıkmadan önce birlikte prova yapabilmek için son günlerimizdi.

"Harika," dedi babam. "Beş dakika sonra kahve dükkânında oluruz."

Henüz tadına bile bakma fırsatı bulamadığım kahvemi yere düşürdüm.

"NE? Siz Oklahoma'da evde değil misiniz?"

Kahve ayaklarımıza dökülürken Mace geriye doğru sıçradı. "Tanrı aşkına, Max!" Onunla uğraşacak zamanım yoktu. Artık çok daha büyük dertlerim vardı.

"Sinirlenme, tatlım," dedi annem. "Şükran Günü'nde eve gelemeyeceğini söylediğinde çok üzüldük. Michael ve Bethany de tatilde Bethany'nin ailesini ziyaret etmeye karar verince biz de sana gelelim dedik. Hindi siparişi bile verdim! Ah, yeni erkek arkadaşını da davet etmelisin mutlaka. Hani şu kütüphanede tanıştığını."

LANET. LANET. LANET OLASI LANET.

"Üzgünüm, anne. Ama erkek arkadaşımın Şükran Günü'nde başka programı olduğundan oldukça eminim."

Mace atıldı. "Hayır, yok." Ve yıllardır bir müzik grubunda çaldığından ve yüksek sesle müzik dinlediğinden dolayı işitme duyusunun zedelenmiş olmasından ya da kaybettiği çok sayıda beyin hücresinin etkisiyle olsa gerek bu adam fısıldamak konusunda hiç de usta değildi!

"Ah, harika! Beş dakika içinde orada olacağız, tatlım. Seni seviyorum, huysuz bonbonum."

Eğer Mace'in önünde bana huysuz bonbonum derse, yapacaklarımdan sorumlu tutulamazdım. "Bekle, anne..."

Hattın ucunda hayat belirtisi yoktu.

Ben de aynısını yapabilmek istiyordum.

Hızlı düşün, Max. Annen ve babanın buraya gelmesine yaklaşık iki dakika var. Hasar kontrol zamanı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ben telefonda konuşurken, Mace bizi dökülen kahveden uzaklaştırmıştı. Şimdi yeniden kollarını belime dolamaya hazırlanıyordu ki onu ittim.

Ona alıcı gözüyle baktım: siyah, taranmamış saçları, kapkara muhteşem gözleri, burun deliklerinde boğa halkası gibi kıvrılmış duran piercing'i, kulak memelerini süsleyen aksesuarlar ve boynunun yan tarafındaki mekanik kurukafa dövmesi. Onun kişiliğini tenine giyme biçimine bayılıyordum.

Ailem bundan nefret ederdi.

Annemle babam düzenli ve etiketli olmayan, güvenli bir şekilde kafesine yerleştirilemeyen her şeyden nefret ederlerdi. Her zaman böyle değildiler. Bir zamanlar önemli konularda insanları dinler ve yargılarlardı ama bu uzun zaman önceydi ve artık her an burada olabilirlerdi.

"Gitmen gerek," dedim.

"Ne?" Parmaklarını belimdeki kemer ilmeklerine geçirerek kalçalarımız birbirine yapışacak şekilde beni kendine doğru çekti. "Daha yeni geldik."

Mace'in belki de bizimkileri idare edebileceğine dair küçük bir düşünce kırıntısı aklımdan geçti. Ben onun çekiciliğine kapılmıştım. Zeki ya da derli toplu ya da bunun gibi olumlu özelliklere sahip biri değildi ama müziğe ve yaşama karşı tutkuluydu. Ve bana karşı tutkuluydu. Aramızda bir kıvılcım vardı. Annem ve babam hâlâ geçmişte yaşıyorlar diye sönmesini istemediğim bir kıvılcımdı bu. Ayrıca Alex'e olanları atlatabilmiş değildim.

"Üzgünüm, bebeğim. Annemle babam haber vermeden ziyaretime geliyorlar ve her an burada olabilirler. O yüzden yanımdan ayrılman ve beni tanımıyormuş gibi davranman gerek."

Özür dileyerek ondan utanmadığımı, sadece henüz buna hazır olmadığımı söylemek üzereydim ki ellerini kaldırarak geri çekildi. "Siktir. Tartışacak bir şey yok. Ben çıktım." Kapıya yöneldi. "Onlardan kurtulduğun zaman ara beni."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Sonra dışarı çıktı. Hiç soru sormadan. Ailemle tanışmak için cesurca bir öneride bulunmadan. Kapıdan çıktı, bir sigara yaktı ve yoluna devam etti. Bir an için ardından gitmeyi düşündüm. Ama onunla birlikte kaçıp gitmek için mi, yoksa kıçına bir tekme atmak için miydi bilmiyordum.

Ama yapamadım.

Şimdi bizimkilere birdenbire ortadan kaybolan kütüphaneye-gitmeyi-seven-nazik-erkek-arkadaşımla ilgili ne söyleyeceğimi düşünmem gerekiyordu. Onlara çalışması ya da derse gitmesi gerektiğini ya da hasta bir yakınının yardımına koştuğunu ya da buna benzer bir şey söylemeliydim. Boş bir masa bulmak için etrafıma bakındım. Büyük olasılıkla yalan söylediğimi ve nazik bir erkek arkadaş falan olmadığını gözlerime bakar bakmaz anlayacaklardı ama artık yapabileceğim bir şey yoktu.

Lanet olsun. Kahve dükkânı tıklım tıklım doluydu ve boş masa yoktu.

Dört kişilik masada tek başına oturan bir çocuk vardı ve kalkmak üzere gibi görünüyordu. Kahverengi, kısa ve dalgalı saçlarıyla düzgün, temiz, uysal bir görünüme sahipti. All-America sporcuları gibi hoş bir görüntüsü vardı. Üzerinde bir kazak ve atkı vardı, masadaysa kitabı duruyordu. Flaş gelişme! Tam da kütüphanelerin insanları okumaya teşvik etmek için reklamlarında kullanmaları gereken türden birine benziyordu.

Normal şartlarda ona dönüp de ikinci kez bakmazdım çünkü öyle erkeklerle benim gibi kızlar birbirlerine uygun değillerdir. Ama o da bana bakıyordu. Hatta gözünü dikmiş, uzun uzun bakıyordu. Mace'inkiler gibi insanın içine işleyen, koyu renk gözleri vardı ama bakışları daha yumuşaktı. Daha tatlıydı.

Ve sanki evren bana bir hediye veriyordu. Şu an eksik olan tek şey, çocuğun başının üstünde yanıp sönen ve üzerinde "TÜM SORUNLARININ ÇÖZÜMÜ" yazan ışıklı bir tabelaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

3

Cade

Gözlerini üzerime çevirdiğinde insanları izliyor, aklımı kendi yaşamımdan uzaklaştırmak için hayali yaşamlarla dolduruyordum.

Son birkaç dakikadır erkek arkadaşıyla birlikte neler yaptıklarına bakıyor, aralarında olup biteni çözmeye çalışıyordum. Her ikisi de kendilerine güveniyor gibi ve zahmetsizce havalı görünüyorlardı. Çocuk baştan aşağı kopkoyuydu. Koyu renk saçlar, koyu renk gözler, koyu dövmeler. Görebildiğim kısımlarının tamamı ya iç karartıcı ya da çok sertti. Kurukafalar, silahlar ve pirinç muştalar. Öte yandan o ise canlı bir kızıl renge sahip saçlarından doğal olarak yukarı uzanmış rujlu dudaklarına ve dövmelerine kadar her şeyiyle pırıl pırıldı. Ensesinden yukarı doğru uçuşan birkaç küçük kuş ve 1950'lerin tarzını yansıtan elbisesinin kalp şeklindeki yakasından göründüğü kadarıyla bir ağacın tepesine benzeyen dövmeleri vardı.

Çocuğun sürekli kıza dokunmasına ve öpmesine rağmen aralarında gerçek bir bağ görememiştim. Telefonda konuşurken bir kez olsun dönüp ona bakmamıştı. Ve kızın kendisiyle ilgilenmediği zamanlarda da çocuk, ona bakma zahmetine bile girmemişti. Sanki birlikte ya dalıp birlerinin çevresinde dönüp duran

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantev.org

iki farklı güneş sisteminin parçası gibiydiler. Sadece bir geçiş anı sırasında yan yana gelmiş olmalılardı.

Kız elindeki kahveyi düşürdüğünde çocuk eğilip karton bardağı yerden almaya bile yeltenmedi. Yalnızca onu oradan uzaklaştırdı ve bir servis elemanı gelip ortalığı temizledi.

Şimdi de çocuk gitmişti, kızsa sanki istediği bir şeye sahipmişim gibi bana bakıyordu. Ağzımın kuruduğunu hissettim ve göğüs kafesimin içine bir heyecan dalgası yayıldı. Bedenimin başka yerleri de uyanmıştı.

Benim oturduğum masaya doğru gelmeye başladı. Yürürken kalçaları kloş eteğini dalgalandırıyordu. O an ilk kez yüzüne gerçekten dikkatle baktım. Çok güzeldi; dolgun dudakları, çıkık elmacık kemikleri ve düz bir burnu vardı. İsyankâr kızıl buklelerinin arasına beyaz bir çiçek iliştirilmişti. 1950'lerin poster kızlarının gergin versiyonu gibiydi. Şimdiye kadar çıktığım ya da çıkmayı düşündüğüm kızların tamamının tam zıttı özelliklere sahipti. Bliss'in tam zıttıydı. Belki de gözlerimi üzerinden alamamamın nedenlerinden biri de buydu.

Artık göğsündeki dövmenin gerçekten de bir ağaç olduğunu görebiliyordum. Çıplak dalları köprücük kemiklerine uzanıyordu. Ellerini masama koyup bana doğru eğildiğinde ağacın göğüslerinin arasındaki vadinin aşağısına doğru kaybolan gövdesini de iyice görebilme fırsatım oldu.

Yutkundum. Bakışlarımı yeniden yüzüne çevirmem olması gerekenden biraz daha uzun zaman aldı. "Senden bir şey isteyeceğim ve bu sana çılgınlık gibi gelecek," dedi.

Aklımdan geçen diğer düşüncelere uyar.

"Tamam," dedim.

Yanımdaki koltuğa doğru kaydığında kokusunu alabildim... kadınsı, tatlı ve dövmeli teniyle tamamen tezat oluşturan bir kokusu vardı. Hâlâ o lanet olası ağacı düşünüyordum. Dev

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

menin geri kalanının nasıl göründüğünü hayal ediyor, teninin yumuşaklığını merak ediyordum.

"Annemle babam davetsiz misafir olarak şehre gelmişler ve erkek arkadaşımla tanışmak istiyorlar."

Biraz daha yanıma doğru kaydı ve kırmızı ojeli parmaklarını masanın üzerinde tıkırdatmaya başladı.

"Peki, ben sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Şey, onların karşısına kütüphanede tanıştığım hoş ve tatlı bir erkek arkadaş çıkarmam gerekiyor ki gerçek erkek arkadaşım böyle bir tanıma hiç uymuyor." Eliyle masanın üzerinde duran kolumu kavradığında üzerimdeki kışlık katlara lanet ettim çünkü onun tenini hissetmek istiyordum.

"Ve sen de benim hoş, tatlı biri olduğumu düşündün?"

Omuz silkti. "Öyle görünüyorsun. Bunun çılgınlık olduğunu biliyorum ama onlardan kurtulana kadar erkek arkadaşımmış gibi davranabilirsen sana gerçekten minnettar olurum." Onun kiraz gibi kıpkırmızı dudaklarına baktım. Aklımdan geçenler ne hoş ne de tatlıydı.

Benden istediği şey tam bir çılgınlıktı ama bu rolü yapacaktım. Son haftalarda yapmayı en çok özlediğim şeylerden biri de oyunculuktu ne de olsa. Bir yanım İyi-Çocuk-Cade'i can-ı gönülden destekliyor ve onu ağacın gövdesine atmayı istiyordu. Aynı yanım bu kızla zaman geçirmenin çok iyi bir fikir olduğunu da düşünüyordu.

"Lütfen? Genellikle ben konuşurum ve olabildiğince kısa kesmeye çalışırım bu buluşmayı. Sana para bile verebilirim!" dedi. Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. Konuşmasına devam etti. "Tamam, para veremem ama yaptığın iyiliğin altında kalmam. Ne istersen yaparım."

"Hoş ve tatlı" görünmeyen birine bu son bölümü söylemezdi, diye içimden geçirdim. Beynimin o kısmı şu an keyifsiz olduğu için ne istediğimi iyi biliyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Yaparım." Tüm bedeni rahatladı. Gülümsedi ve harika görünüyordu. Sonra ekledim. "Gerçek bir buluşma karşılığında."

"Benimle çıkmak mı istiyorsun?"

"Evet. Anlaştık mı?"

Duvardaki saate bakarak içinden küfretti ve, "Peki. Anlaştık. Şimdi bana atkını ver," dedi. Hareket etmeme fırsat bile vermeden atkımı boynumdan çıkarmaya başlamıştı.

Sırıttım. "Şimdiden beni soymaya başlıyorsun demek?"

Ağzının bir yanı yukarı doğru kıvrılırken şaşkınlık içinde bana baktı. Sonra başını iki yana sallayarak atkımı kendi boynuna doladı. Böylelikle o nefis minik kuşlarını ve ağaç dövmesinin ince siyah dallarıyla kusursuzluğu bozulan göğsünün pürüzsüz, porselen gibi tenini örtmüş oldu. Masadaki kâğıt peçetelerden birini alarak dudaklarındaki parlak kırmızı rujun birazını sildi.

"Annem ve babamın bildiği tek şey bizim bir kütüphanede tanıştığımız. Sen hoş, tatlı ve erdemli birisin. Bizimkiler son derece muhafazakârlardır, o yüzden seni soymam konusunda şaka falan yapmak yok. Birkaç haftadır çıkıyoruz. Kafa karıştıracak hiçbir şey yok anlayacağın. Onlara başka bir şey anlatmadım. Bu yüzden onları kandırmak da oldukça kolay olacak."

Deneyimli elleriyle gözlerini çevreleyen koyu göz kaleminin birazını silmeye başladı. Saçlarını önüne düşürerek kulaklarındaki bir dizi deliği kamufle etti.

"Peki, ya sen? Sen neler yapıyorsun?"

"Oyuncuyum."

Gözlerini devirdi. "Bundan en az benim müzisyen olmam kadar nefret edecekler ama idare edeceğiz artık."

Makyajı üzerinde ufak tefek değişiklikler yapmaya ve saçlarını düzeltmeye devam etti. Bir şapka ya da saçını gizleyebileceği bir şeyler bulmak istermiş gibi etrafına bakındı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Elimi omzuna atarak konuştum. "Güzel görünüyorsun. Endişelenme."

İfadesi adeta dondu ve sanki Swahilice konuşuyormuşum gibi yüzüme baktı. Daha sonra dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak neredeyse gülümsemeyi başardı. Dükkânın önündeki bir kadın bize doğru seslendiğinde hâlâ elim omzuna dokunuyordu. "Mackenzie! Ah, Mackenzie, tatlım!"

Mackenzie.

Bir Mackenzie gibi görünmüyordu doğrusu.

Titrek bir nefes alarak annesi olduğunu tahmin ettiğim kadını karşılamak için ayağa kalktı. Ben de onunla birlikte kalktım ve kolumu omzunu saracak şekilde uzatmaya devam ettim. Yıpranmış görünüyordu ve bu komikti çünkü şu ana kadar özgüveni adeta tüm gözeneklerinden bal gibi akmaktaydı.

Yani tamamen yabancı birinden erkek arkadaşı gibi davranmasını istemişti. Korkusuz görünmüştü. Ailesinin onun Kriptonit'i olduğu açıktı.

Bize doğru yaklaşan orta yaşlı çifte baktım. Adamın saçları dökülmeye başlamıştı ve metal çerçeveli gözlük takıyordu. Kadınınsa şakakları kırlaşmıştı. El ele tutuşmuşlar, boşta kalan kollarınıysa kızlarının ikisine birden sarılarak bir sevgi yumağı oluşturmasını bekliyormuş gibi ona doğru uzatmışlardı. O ise bunu yapmaktansa uçuruma atlamayı tercih eder gibi görünüyordu.

Gülümsedim.

Yapabildiğim... buydu.

Omzunu hafifçe sıkarken, "Her şey güzel olacak," dedim.

"Huysuz bonbonum! Ah, tatlım, saçım berbat etmişsin! Sana şu kutu saç boyalarını kullanmayı bırakmanı söylemiştim."

Mackenzie dudaklarını o kadar sert ısırıyordu ki annesi sarılmak için onu kendisine doğru çektiğinde kanamamasına şaşırmıştım. Sırada babası vardı. Ona sarılmak için omzuna attığım

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

elimden kurtulması gerekti. Yana çekildim ve elimi annesine uzattım.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan..."

Mackenzie'nin soyadının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığının farkına varana kadar bu kelimeler çoktan ağzımdan dökülmüşlerdi. Kahretsin, adının Mackenzie olduğunu bile bilmiyordum ki!

Annesi elimi sıkarken bir yandan da başını yana eğmiş bana bakıyor, cümlemi bitirmemi bekliyordu. Mackenzie'nin yanımda kendisine sarılan babasının kollarının arasında kıpırdandığını ve yüzüne yavaşça hâkim olan dehşet ifadesini görebiliyordum.

Lanet olsun.

Yüzüme en içten gülümsememi yerleştirerek konuşmaya başladım. "Biliyor musunuz, Mackenzie sizden o kadar çok söz etti ki size sadece *anne* desem daha iyi olur, diye düşünüyorum." Sonra kadına sarılmak için uzandım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

Max

Anneme sarılıyordu.

Tamamen yabancı biri. Ben bile annemin sadece yılda birkaç kez bana sarılmasını kaldırabilirdim. Çoğu zaman kendimi kollarının arasında boğulacakmış gibi hissederdim. O ise avını sıkıca saran boa yılanının kollarında üç, dört, hatta beş saniyedir duruyordu.

Hâlâ devam ediyordu.

Ve gerçekten tam anlamıyla içten bir sarılmaydı. Babamla yarım yamalak sarılmalarımıza benzemiyordu.

Tanrı aşkına, annemin başı çenesinin altına gömülmüştü. Çenesi!

Saniyeler bir ömür kadar uzun geliyordu. Faltaşı gibi açılmış gözleriyle annemin başının üstünden bana baktı. Annemin onu nasıl esir aldığına bakılınca bir daha asla serbest kalamayacak gibi görünüyordu. Küçük bir çocuğun fazla sıkarak sarıldığı için kediyi boğarak öldürmesine benzer üzücü hikâyelerde yaşanan şeyin bir benzeri yaşanmak üzere gibiydi.

Gülerek annemin sırtını eliyle sıvazladı. Gülüşü benim, annem ve babamın yanında silah zoruyla attığım kahkahalara benzemiyordu. Daha doğal ve başarılıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rahtey.org

Yaklaşık ON saniyelik bir kucaklaşma faslından sonra sonunda annem onu azat etti.

Ben olsam on saniye içinde çoktan nefes darlığı geçirmeye başlardım. Ayrıca annem büyük olasılıkla beni on saniye içinde bırakmazdı. Yeterince uzun sarılırsa beni içimdeki şeytani etkilerden kurtaracağına inandığına ikna olmuştum.

O da hâlâ sarılma mesafesindeydi. "Bu plansız programsız ziyaretiniz ne muhteşem oldu. Mackenzie itiraf etmese de ikinizi de feci özlemişti," dedi.

Bana Mackenzie dediğinde olduğum yere sinip kalmıştım. Annemin yüzüyse ışık saçıyordu. Max ile yıldızının bir türlü barışamamasının nedeni onun bir erkek ismi olduğunu düşünmesi miydi, yoksa bana takma adımla seslenilmesi ona Alexandria'yı... yani Alex'i hatırlattığından mıydı bilmiyordum.

Omzunun üzerinden bana baktığında gözleri dolmuştu. Bu çocuk on beş saniye içinde annemi mutluluktan ağlatmayı başarmıştı. Onunla karşılaştırıldığında eski erkek arkadaşlarım gerçekten o kadar kötü müydüler?

Pekâlâ, onları Jake ile tanıştırma hatasına düşmüştüm. Onlara takma adını kullanmaları için ısrar edip durmuştu. Üstelik takma adı Makas'tı!

Gerçi bu da olabilecek en berbat örnekti. Aslında onları gıcık etmek için Jake'i karşılarına çıkarmıştım. Bütün erkek arkadaşlarım o kadar da kötü değillerdi. Sözde erkek arkadaşım bu kez babama dönerek konuşmaya başladı. "Ben Cade Winston, efendim. Harika bir evlat yetiştirmişsiniz."

Babam elini sıkarken, "Gerçekten mi?" dedi.

GERÇEKTEN Mİ? *Gerçekten mi,* diye sormuştu ona.

"Teşekkür ederim" ya da "Biliyorum" dememişti. Gülümsemeden önce de tam beş saniye geçti... sanki benim harika olmam onun sayesindezmiş gibi bir cade vardı artık yüzünde. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, oğlum."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantay.org

Beni çoktan evlendirmişlerdi.

Bir an önce oturmam gerekiyordu.

Masaya doğru ilerlerken bir şey söyleme gereksinimi bile duymamıştım ama sözde erkek arkadaşım Cade, tuhaf bir tür altıncı hisse sahip olmalıydı. Saniyeler içinde yanımda biterek nazik bir şekilde sandalyemi tuttu. Annem ve babam birkaç adım mesafeden gözlerini ayırmadan bizi izliyor, sanki ikimizin bu halini sonsuza dek hafızalarına kaydetmek istiyor gibiydiler.

Cade elimi tuttu ve parmaklarımız iç içe geçti. Tenine dokunmak, adeta kolumun üzerinden bir elektrik akımı geçmesine neden oldu. Bütün o gergin ve bunalmış düşünceleri aklımdan kovan bu şok karşısında ona bakakalarak oturdum. Ben ona, annemle babamsa ayakta bize bakıyorlardı. Annem çantasından bir peçete çıkardı. Belki günün birinde geriye dönüp bu anın komik tuhaflığına gülebilirdim. Belki günün birinde sidik kokmayan bir metro trenine de binebilirdim. Geleceğe heyecanla bakmak için pek çok neden vardı.

Sonunda babam anneme dönerek, "Gidip kahve alalım, Betty. Cade, Mackenzie, birazdan yanınıza geliriz," dedi.

Bizimkiler sıraya girene kadar bekledim. Sonra karşımdakine fiziksel zarar verme dürtülerimi zar zor bastırmayı başararak ona döndüm.

"Bu da neyin nesi şimdi?"

Kaşlarını kaldırarak başını yana çevirdiğinde hâlâ el ele tutuşuyorduk. Neden hâlâ elimi elinden çekmemiştim?

"Ailenle tanışıyordum."

Öfkeme hâkim olmaya çalıştım ama bir yandan da erkeklerin bu kadar güzel gözleri ve uzun kirpikleri olmamalı, diye düşünüyordum. Pek de alışık olmadığım bir sıcaklığın ensemden yukarı doğru çıkmaya başladığını hissettim. Kızarmaya başladığımı biliyordum.

"Aslında kızarıp bozaran kızlardan değilimdir."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Önce bakışlarımı yüzünden başka tarafa çevirdim, sonra elimi elinden çektim. Sesim titriyordu. Konuşmaya başladığımdaysa tüm kızgınlığım uçup gitmişti. "Daha çok gerçek erkek arkadaşlarımdan birini sevdirme şansımı mahvediyorsun." Ona bakmadan konuşmak daha kolaydı. Düşüncelerim daha netleşmişti. "Demek istediğim şu ki sen anneme sarıldın. Sarılmak, o kadının şifresini çözen bir anahtardır."

"Özür dilerim. Soyadını söylememiştin, ben de doğaçlama oynamak zorunda kaldım."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Oldukça iyi iş çıkarmıştı ve bizimkiler gayet mutlu, inanmış görünüyorlardı. Bu tür konularda iyi olduğu belliydi. Bu yüzden bu kadar gergin olmamam gerekirdi. Ama gergindim. Hâlâ her an bir kalp krizi geçirebilirmişim gibi hissediyordum. "Sadece... bir daha ona sarılma." Tanrı korusun, ya annem onun izinden gitmemi beklemeye başlarsa! "Onları şüphelendirmeden şu işi atlatmam gerek. Oscar'a aday olmana gerek yok. Ve soyadım da Miller."

"Elbette, üzgünüm, Mackenzie."

İsmimin kulaklarımda sinir bozucu bir gıcırdama sesi gibi yankılandığını hissettim. Ailem dışında başka birinin bana bu isimle seslenmesinin üzerinden yıllar geçmişti ve bir şekilde bu isimden artık daha da nefret ediyordum. *"Bana Mackenzie deme.* Adım Max," derken adeta hırlıyordum.

Öfkeli halim onun moralini bozmamıştı. Bir saniyeliğine duraksadıktan sonra yine gülümsedi. "Max. Sana çok daha uygun."

Lanet olsun. Sinirlerimi bozan öfkemi bir anda söndürebilen bir tarzı vardı. Sandalyemin arkalığına kolunu atarak bana döndü. Sosyal alanım falan kalmamıştı. Sandalyemin arkasında ve önümdeki masanın üstünde duran kolları tarafından çepeçevre kuşatılmış gibi hissediyordum. Karamel rengi gözleri tam karşımdaydı ve parfümünün baharatlı, tatlı kokusu burnuma

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

geliyordu. Geri çekilmeliydim. Gözlerimi yeniden kirpiklerine çevirmiş olmamalıydım. Bana doğru eğildiğinde çenesindeki kirli sakalların yanağıma değdiğini hissettim. Gözlerimi kapatırken bile zihnimde uyarı sirenleri çalmaya devam ediyordu. Fısıldayarak konuştu. "Annen geliyor. Özür dilerim. Bundan sonra sarılmak falan yok, söz."

Annem yerine döndüğünde dudakları hâlâ kulağımın yanındaydı. Rol yapıyordu. Bana asılmıyordu. Yalnızca annem duymasın diye bana bu kadar yaklaşmıştı. O kadar. Uyarı sirenlerinin sesi biraz kesilir gibi oldu. Yine de içimde bir huzursuzluk vardı.

Cade ayağa kalkarak oturması için annemin sandalyesini çekti. Babam barda içeceklerini bekliyordu. Gözlerimi kapatarak düşüncelerimin yarattığı kaostan kurtulmaya çalıştım.

"Pekâlâ, Cade, Mackenzie bana ikinizin kütüphanede tanıştığınızdan söz etti," diye sohbete başladı annem.

Cevap vermek için ağzımı açmak üzereydim ki Cade konuşmaya başladı.

"Ah, evet. Doğru. Aslında *Max*..." Kısacık bir anlığına bana bakarak gülümsedi. "... aradığım bir kitabı bulmama yardımcı olmuştu. Tamamen yanlış bir bölümde aranıyormuşum."

Annemin kusursuz bir şekilde alınmış kaşları yay şeklini aldı. "Öyle mi? Kızımın kütüphanede kaybolmadan yolunu bulabileceğini bile bilmiyordum doğrusu. Daha gençken CD'lerin içinden çıkan şarkı sözlerinin yazılı olduğu sayfalar dışında başka bir şeyi okumaya zor ikna ederdik onu. Normal çocuklara rüşvet olarak şeker vererek ev ödevi yaptırabilirdiniz. Ama Mackenzie'miz öyle değildi."

Dişlerimi gıcırdatarak ailemizde kimin *normal* olduğu sorusunu sormamak için kendimi zor tuttum. Cade ise bir an bile duraksamadan konuşmaya devam etti.

"Şey, dönem ödevim için gerçekten klasik müzik bestecileri hakkında bir kitaptı ve karşıma bir uzman çıktığı için çok şanslıy-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranfey.org

dım. Tam aradığım kişiydi." Bana arzu dolu bir bakış fırlatarak sandalyemin arkasında durmakta olan kolunu omzuma attı. "Hâlâ da öyle." Bu çocuğun üzerimde çok tuhaf bir etkisi vardı. Gerçekten çok küçük bir yanım bu banal beyanat karşısında kendinden geçmeyi isterken çok büyük bir kısmımsa kusmayı istiyordu. Neyse ki tüm bunlar bir numara olduğu için çok da önemli değildi.

Ancak annem için işe yaramış bir numaraydı. Yüksek sesle ayy'larken benim müziğe olan ilgimden ne kadar nefret ettiğini bile unutmuştu.

"Dönem ödevi mi?" diye sordu. "Okuyor musun?"

"Evet, efendim. Temple Üniversitesi'nde yüksek lisans yapıyorum."

Lanet olsun! Abartısızlığa ne oldu?

"Yüksek lisans mı?" Annemin yüzü bir an için aydınlandıktan sonra yeniden eski halini aldı. "Müzik bölümünde mi?"

"Hayır, efendim. Aslına bakarsanız oyunculuk bölümünde. Tiyatroda orijinal müziklerin kullanımıyla ilgili bir dönem ödevi yazıyordum."

"Oyunculuk mu? Ne hoş." Annemin gülümsemesi yüzünde donmuştu. En sonunda bu çocukla ilgili hoşlanmadığı bir şey ortaya çıkmıştı.

"Evet, efendim. Yapmayı sevdiğim şey bu. Ama aynı zamanda üniversitede öğretim üyesi olmayı da istiyorum."

"Bir profesör yani, ne muhteşem bir şey!"

Vazgeçtim. Ailemin onayı için savaşırken tamamen yabancı birine karşı kaybettim.

Babam elinde iki fincan kahveyle yanımıza geldiğinde, "Ne konuşuyoruz bakalım?" diye sordu.

Annem ikimize de yanıtlama fırsatı vermeden adeta haykırdı. "Cade üniversitede profesör olmak için yüksek lisans yapıyormuş. Ne şahane, değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Annem işitmede seçicilik dalında Olimpiyatlar'da aday olabilirdi.

"Kulağa çok hoş geliyor."

Cade, "Teşekkür ederim, Bay Miller," dedi.

Babam kahvesini üflemeye ara vererek, "Ah, lütfen bana Mick de," dedi.

MICK?

Bir keresinde buna benzer bir kâbus görmüştüm. Gerçi onda çıplaktım. Keşke beterin beteri olabileceğini bilmenin daha iyi hissettirdiğini söyleyebilseydim ama hiç de öyle değildi. Cade rahatlayarak sırıttı ve sandalyesinin arkasına yaslandı. O kadar sakin görünüyordu ki sanki tüm bu yaşananlardan keyif alıyormuş gibiydi.

"Elbette, Mick, teşekkür ederim. Bu arada yolculuğunuz nasıl geçti?"

Babam burnundan soluyarak onu yanıtladı. "Berbat! Havaalanları evrenin koltuk altları olsa gerek. Annen ve bana teröristmişiz gibi muamele ederek bizi X-ışınlarına maruz bıraktılar. Büyük olasılıkla kanser olmamıza katkıda bulundular. Bence uçmaktan vazgeçerek tren yolculuğuna geri dönmeliyiz. Belki daha uzun sürüyor ama en azından daha kolay olduğu kesin."

Ve böylelikle saçmalık başladı.

Cade, "Biliyor musunuz, sadece bir kez trene bindim ama bunun gerçekten çok hoş bir deneyim olduğunu düşünmüştüm. Bir ara tekrar denemeliyim," dedi.

Trenler. Beterin beteri olduğunu kendime hatırlatmaya devam ediyordum. Eğer babam Mace ile trenler hakkında konuşmaya çalışsaydı, büyük olasılıkla Mace onun raydan çıkan trenlerden bahsettiğini sanırdı. Bu da tam bir felaket olurdu.

"Bizi konuşmayı bırakalım. Senden bahsedelim. Bizim bebeğimiz neden böyle hoş bir delikanlıyı bir sır gibi bizden sakladı acaba?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Cade bana baktı. Ben de ona ters bir bakış attım. Şimdi benim konuşmam gerekiyordu galiba?

Gülerek omzumu hafifçe sıktı. Konuşurken omzumda durmaya devam eden parmakları dikkatimi dağıtıyordu. "Max adına konuşamam ama sanırım sadece ilişkimiz bir süre duyulmasın, aramızda kalsın istedik. Yavaş gidelim dedik."

İşte sihirli sözler. Uzun ilişkilerim olmamıştı ve ancak öldüğüm zaman yavaş gitmeyi düşünüyordum. Hayat çok kısaydı. Sanırım Mace ile beraber geçirdiğimiz üç ay en uzun ilişkilerimden biriydi ve çoktan birlikte yaşama planları yapmaya başlamıştık. Neyse ki henüz bunu gerçekleştirmemiştik.

Annem ve babam bu kadar hızlı gitme eğilimimden *nefret* ederlerdi. Büyük olasılıkla fincanlarındaki kahveyi bitirir bitirmez değiş tokuş yaparak benim yerime Cade'i çocukları olarak almak için yalvarıyor olacaklardı.

"Hobilerin nelerdir?" diye sordu babam. Sanırım kendisiyle golf ya da tenis oynayacak birini arıyordu. Tanrı biliyor ki önceki erkek arkadaşlarımın hiçbiri bu özelliklere sahip değildi.

Cade omuz silkti. "Zamanımın çoğu okulda geçiyor. Ayrıca haftada bir kez de risk altındaki gençlere yönelik bir okul sonrası programında gönüllü olarak çalışıyorum."

Kahretsin inanılmaz. Mace "Hey, herkesin içinde elini kalçamda gezdirmeni istemiyorum," cümlesinin anlamını bilmezdi. Bu çocuk ise "Yeter!" kelimesinin anlamını bilmiyor olmalıydı.

Ona doğru eğilerek elimi uyluğuna yerleştirdim ve çimdik attım. Uylukları kaslıydı ve yerinden sıçramadığına göre onu çimdiklediğimin farkına bile varmamıştı. Elini elimin üzerine koyarak avcumun içini bacağına hafifçe bastırdı. Elimi çekmeye çalıştım ama buna izin vermedi. Kocaman, sıcak eliyle benim elimi sert ve kaslı uyluklarında tutuyordu. Şimdi benim çimdiklenmem gerekiyordu çünkü bacağının üstünde duran elime bakarken kotun altındaki tenin nasıl olduğunu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

gereğinden fazla düşünmeye başlamıştım. İlk başta neye tepki duyduğumu bile unutmuştum.

Başımı sallayarak bizimkilere gülümsedim; dudaklarımı aralayarak dişlerimi göstermek, betonu çatlatmak kadar güç gelmişti. "Anne, baba, beni dinleyin. Cade ve ben gerçekten gitmek zorundayız. Geleceğinizi bilmiyordum, yoksa programımı ona göre ayarlardım."

Babam ayağa kalkarken bir yandan da pantolonunun belini yukarı doğru çekiştiriyordu. "Ah, üzülme, Balkabağı. Şehrin iyi bir semtinde, sana çok da uzak olmayan bir otelde kalıyoruz."

Benim kaldığım semtin mezbelelik olduğunu ima ediyordu. Aslında hiç de öyle değildi, sadece Çin Mahallesi'ndeydi ve babam etrafındaki tüm tabelalar İngilizce olmadığı zaman kendini rahat hissetmiyordu.

Annem de ona katıldı. "Ayrıca yarın Şükran Günü'nde her ikinizi de göreceğiz nasılsa!"

"Ah, anne. Cade'in gelebileceğini gerçekten pek..."

"Saçmalık bu. Telefonda yarın için bir planı olmadığını söylediğini duydum ve hayır cevabını kabul etmiyorum. Artık bu hoş, genç adamı daha fazla bizden saklamak yok. Birbirinize bayıldığınız belli. Er ya da geç *yavaş* gitmek de öylesine bir bahane olacak."

Birbirimize bayılmıyorduk.

Gözlerim çene kemiğine takıldı ama bakışlarımı başka yöne çevirmek için kendimi zorladım.

Bayılmıyorduk.

Bu çocuğun ne kadar yakışıklı olduğu ya da elimin üstünde duran elinin sıcaklığı umurumda bile değildi.

"Anne..."

"Mackenzie Kathleen Miller, benimle tartışma lütfen. Şimdi, Cade." Gözlerini dikmiş, telefonumdaki fotoğrafına benzeyen o manyak bakışlarıyla ona bakıyordu. "Bana yarın görüşeceğimizi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

söyle ve sonra da kızıma aklını başına alması gerektiğini söyleyebilirsin."

Cade bana baktı. Ne diyeceğini biliyordum ve ona engel olmamın bir yolu yoktu. Onun önüne geçemeyecek bir mesafedeydim (zaten bu ya çok iyi ya da çok kötü bir fikir olurdu).

"Elbette, Bayan Miller. Yarın görüşürüz."

"Mükemmel." Eğilerek onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Bana anne demekten neden vazgeçtin bakalım?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5

Cade

Max'in ailesi yanımızdan ayrıldıktan sonra oluşan o sessizlik anı, bana bir araba kazasından hemen önceki birkaç saniyelik şok saniyelerini anımsattı. Beyniniz çığlık çığlığa frene basmanızı söyler ama bedeninizin onun emirlerini yerine getirmesi çok uzun zaman alır. İşte o sessiz, sakin anlardan birinde Max, yavaşça ve fena bir şekilde gülümsedi.

Sonra yüzüme bir tokat attı.

Canım acımadı. Yani acıdı sayılmaz.

Ama gerçeküstü bir histi. Sanki içinde olduğum araba son sürat bir yere çarpmıştı ve ben de ön camdan dışarı uçuyordum. Daha önce hiçbir kızdan tokat yememiştim. Bir kızın ailesini etkilediğim için tokat yiyen dünya üzerindeki tek kişi kesinlikle ben olmalıydım, diye düşündüm.

Kendimi tutamadım. Güldüm.

Max'in yanakları pembeleşmişti ve bana bir tokat daha atmak üzere elini havaya kaldırdı.

"Sakin ol, bebek." Savurduğu anda elini yakaladım ve aşağıya indirerek masaya bastırdım. Yani bir elini bacağımda, diğeriniyse masada tutuyordum. Küçük vahşi şeyinse eli kolu bağlıydı. Çenesini doğrultarak dakışlarıma meydan okuyuşuna bi-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ifadeyle karşılık verdi. Gözlerinden adeta kıvılcımlar saçıyordu ve bu haliyle tehlikeli bir biçimde seksi bir görünüme sahipti.

"Neden canımı yakmaya çalışıyorsun?" diye sordum.

"Çünkü kendimi iyi hissetmemi sağlayacak!"

Elinin uyluğumda olması öfkesini ciddiye almama yardımcı olmuyordu. Ve yüzü yanaklarından boynuna kadar kıpkırmızı kesilmişti. Keşke benim atkımı takmamış olsaydı, diye içimden geçirdim. "Çok istediğim için evet demedim. Annen pek de kolay hayır denebilecek biri sayılmaz."

Somurtarak oturduğu yerde kıpırdanmaya başladı ve ellerini benden kurtarmaya çalıştı. Bu hareket, onu sadece bana daha da yaklaştırmıştı. Yanaklarının kırmızısıyla nefis kokan saçlarının canlı rengi uyum içindeydi.

"En azından öyle saçma sapan bir arka plan hikâyesi uydurmayabilirdin. Bir okul sonrası programında gönüllülük falan? Sana abartmamanı söylemiştim!" Gıcırdattığı dişlerinin arasından homurdanarak söylüyordu tüm bunları.

"Max, onu uydurmadım. Sadece gerçeği söyledim. Ve benimle cebelleşmeyi bırak, insanlar bize bakmaya başlıyorlar."

Durdu ve kızıl saçlarından bir bukle yüzünün önüne düştü. Üfleyerek onu geriye atmaya çalışırken, "Gerçeği mi söyledin?" diye sordu.

Kısa bir süre sonra ellerini serbest bıraktım ve sağ elimi ona uzattım. "Adım Cade Winston... Güzel Sanatlar Fakültesi'nde yüksek lisans öğrencisiyim, gönüllüyüm, anne kucaklayıcısıyım ve önümüzdeki yirmi dört saat boyunca senin erkek arkadaşınım. Tanıştığımıza memnun oldum."

Bir an duraksadı ve dudaklarını büzdü. Sadece düşündüğünü biliyordum ama dudaklarının o hali beni tamamen bambaşka bir yöne sürükledi.

"Gerçekten çocuklara okul sonrasında yardımcı olmak için gönüllü olarak çalışıyor musun? Sanki Nobel Barış Ödülü'ne

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

adaymışım ya da ona benzer bir şey yapıyormuşum gibi bir tonlamayla sormuştu bu soruyu. Onlar sadece oyalanacak yer arayan çocuklardı, bu kadar basit.

"Evet, gerçekten gönüllü çalışıyorum," dedim.

Birkaç saniyelik bir tereddütten sonra elini elime uzattı ve tokalaştık. Kaşlarını çatarak konuştu. "Max Miller... müzisyen ve öfkeli bir kaltak. Sana tokat attığım için üzgünüm, özür dilerim."

"Ve çimdiklediğin için," diye ekledim aslında bundan dolayı hiç de üzüntü duymamama rağmen. Ne de olsa bu sayede ona dokunabilmem için bahanem olmuştu.

"Ve çimdiklediğim için. Ve sana teşekkür etmeliyim sanırım, bugün için. Ve yarın için. Ve Şükran Günü'nü benim deli ailemle kutlamak zorunda kalacağın için de ikinci kez özür dilerim."

Gülümsedim. Yüzünün buruşmuş halinden anladığım kadarıyla bu kızın özür dilemesi son derece nadir rastlanan bir olay olmalıydı. Omuz silktim. "Hey, kendini kötü hissetmene gerek yok. Yarını evde tek başıma Çin yemeği yiyerek geçirmeyi planlıyordum. Annenin hindisinin çok daha iyi olacağından eminim."

Gönülsüzce gülümsedi. "Öyle. Manyak iyi bir aşçıdır. Manyağı özellikle vurguluyorum."

"Ama attığın tokat için... kendini kötü hissedebilirsin."

Gözlerini devirerek uzaklaştı. "Üzgün olduğumu söylemiştim!"

"Ne? Öpeyim de geçsin demek yok mu?" Tek kaşını kaldırarak bana bakarken kısacık bir anlığına da olsa gözlerinin dudaklarıma kaydığına yemin edebilirdim. Onu öpmeyi düşündüm. Birbirimizi tanımadığımız gerçeğini veya gerçek erkek arkadaşını düşünmeksizin onu öpmek, sadece içimden geçeni yapmak istedim. Ama ayağa kalktı ve o özel an sona erdi.

"Pekâlâ, Cade Winston, artık gerçekten gitmem gerekiyor. Grubumuzun provalarına şimdiden geç kaldım. Yarın sabah biraz

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranley.org

erken, bizimkiler gelmeden bana gelebilir misin? Hikâyemizin geri kalanını o zaman oluştururuz. Böylece doğaçlama sarılmalara falan da gerek olmaz," dedi. Çantasından bir kalem çıkardı ve bir peçetenin üzerine adresiyle telefon numarasını yazdı.

Peçeteyi cebime koyduktan sonra boş kahve bardağımı da çöpe atıp onun arkasından kapıya doğru gittim. Gitmesi gerektiğini söylemişti ama biraz daha yanında kalmak istiyordum. "Kahveni içemedin," dedim, sabah ailesinden telefon gelince elindeki kahveyi düşürdüğü zamanı hatırlayarak. "Sana bir tane daha alabilirim istersen."

Başını salladı. "Benim sana kahve almam gerek asıl."

"Stresli bir sabah geçiriyorsun. Bir molaya ihtiyacın var." Sanki çok büyük bir jest yapmışım gibi yüzüme baktı. Bir fincan kahveden bu kadar etkileniyorsa erkek arkadaşı tam bir serseri olmalıydı. "Ayrıca ben aslında pek kahve içmem, o yüzden bu bir münazara konusu bile olabilir," diye ekledim.

Kahkaha attı. "Sanırım birinin 'münazara konusu' ifadesini cümle içinde kullandığını ilk kez duyuyorum. Ve eğer kahve sevmiyorsan, bir kahve dükkânında ne işin var?"

"Bir kızın uzun zamandır ortalıkta görünmeyen kardeşini canlandırmam gerekiyordu ama son anda randevuyu iptal etti. Neyse ki sözde erkek arkadaş rolleri çok daha eğlenceli."

Kasaya doğru gidince, "Orta boy kahve," dedi.

Kahvesine bir krema ve iki şeker atışını izledim. Karıştırırken bir yandan da sanki parçaları bir araya getirilmesi gereken bir yapbozmuşum gibi bana bakıyordu.

"Sen komik bir çocuksun, Winston."

Kahvesinden bir yudum aldı. Karton kahve bardağının kenarında kırmızı ruj izi kaldı. Bu beni çıldırtmıştı.

"Komikten daha fazlasıyım aslında. Göreceksin," dedim.

"Ürkütücü." Gülümsedi. "Seni izlemek için bir ajan tutmuş gibi."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rahtely.org

"Sen beni çözmeye çalışırken ben de büyük bir şevkle istediğin kadar uzun süre yanında kalabilirim."

Güldü. "Şimdilik sadece yarına odaklanalım, olur mu? Görüşürüz, erkek arkadaşım."

"Yarına kadar hoşça kal, Mackenzie."

Alaylı bir gülümseme eşliğinde başını salladı. Girişteki cam kapıyı iterek dışarı çıkarken omzunun üstünden bana seslendi. "Benimle oyun oynamayı hiç istemezsin, tatlım."

Karşıdan karşıya geçerken sadece bir saniyeliğine arkasını döndüğünde camın arkasından ona bakarken benimle göz göze geldi.

O an bir yarış, benim olması gerektiğini düşündüğüm bir rol için seçmeler sırasında yapılan mücadele sırasında yaşananı anımsatan bir heyecan dalgasının göğüs kafesimin içinde yükseldiğini hissettim.

Kasiyerin, "Hey, başka bir şey istiyor musunuz?" diye seslendiğini duyana kadar orada bir budala gibi ayakta durup onun gidişini seyrettim.

"Hayır, teşekkürler, özür dilerim."

Kendimi gerçekten de iyi hissettiğimi düşünerek dışarıdaki kış ayazına çıktım. Ne kadar haklı olduğunu bilmiyordu. Her şey bir oyundu. Annesi ve babası beni sevmiş olsalar bile benim kız arkadaşım değildi. *Özellikle de annesi ve babası beni sevdiği için.* Hiç onun gibi bir kızla çıkmamıştım ve büyük olasılıkla o da hiç benim gibi bir erkekle çıkmamıştı. Ama kimi zaman seni sırtüstü yere devirene kadar aradığın şeyin ne olduğunu bilemezdin. Ve eğer sürekli aynı yollar üzerinde seyahat edeceksem yaşamın ne anlamı vardı?

Birlikte geçirdiğimiz şu son yirmi dakikayı zihnimde yeniden oynattım: sohbetimiz, ailesiyle tanışma, sinirlendiğinde yüzünün kızarması. Belki bozulmuştum ama yüzüme attığı tokadı bile iyi hislerle hatırlıyordum.

Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Her şeyin mutlak absürdlüğüne rağmen aylardır hissettiğim en normal şeydi bu. Sanki sonunda bulutlar aralanmıştı. Sanki geçmişe saplanıp kalmış ayağımı sonunda kurtarmış ve şimdiye bir adım atmıştım.

İyi hissediyordum. Ve bu hissi devam ettirmeye kararlıydım.

Yaşamaya, yaşamın gerçekten tadını çıkarmaya başlamanın zamanıydı. Ve az önce yaşamın tadını çıkarmak konusunda gerçekten çok iyi biriyle tanışmıştım.

Eşyalarımı evime bıraktıktan sonra holü geçtim. Parmak eklemlerimi komşumun kapısının üzerinde hafifçe tıkırdatarak seslendim. "Milo! Evde misin?"

Kapının ardından salsa benzeri bir Latin müziği sesi geliyordu, o yüzden evde olduğunu biliyordum.

"Milo!" Kapıyı birkaç kez daha çaldım.

Kapı açıldı ve Milo çok hoş bir esmeri o kadar hızlı bir şekilde yere doğru eğdi ki kızın kafası neredeyse kasıklarıma çarpacaktı. Geriye doğru sıçradım.

Milo bana bakıp esmer teniyle tezat oluşturan bembeyaz dişlerini göstererek sırıttı. Partnerini yeniden yukarı, kendine doğru çektiğinde kızın lüleleri havada uçuşuyordu.

Saatime bir göz attım.

Sadece Milo sabah saatin 10:00'unda evinin salonunda salsa yapardı herhalde.

"Ses çok mu yüksek, amigo? Kısarım."

Elimi kaldırdım. "Yok. Yok, sorun değil. Aslında bu gece birlikte takılalım ister misin diye merak etmiştim."

Tek kaşını kaldırarak, soru sorarmış gibi bana baktı. Tatil nefreti ve bunalımından dolayı tüm hafta boyunca plan, program önerilerini ekmiştim ama artık silkinip kendime gelme zamanıydı.

"Akşam için planım çoktan hazır, dostum ama sen de gelmelisin. Bu benim arkadaşım, Sasha." Esmer kız Milo'nun yanına

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

sokulmuş şekilde durmaya devam etti ama bana doğru parmaklarını salladı. Onu tanımadım ama Milo her hafta ayrı bir kızla takıldığı için pek de şaşırtıcı bir durum değildi. "Bu gece dans edecek. Yeni bir iş."

"Ah, yani bir gösteri gibi falan mı?" diye sordum.

Milo yüksek sesle, kabaca güldü. Sasha da öyle.

"Biraz gösteri gibi, daha çok bir bar ortamı gibi diyelim."

Gözlerimi kırpıştırdım. Barda dans edecekti. Striptizci miydi, yoksa?

Milo yüzümdeki ifadeden ne düşündüğümü anlayabilecek kadar iyi tanıyordu beni. "Sakin ol, *hermano**, düşündüğün gibi bir şey değil."

O zaman nasıl bir şeydi?

"Saat dokuzda kapını çalarım, tamam mı? Güzel zaman geçireceğiz."

Sonra Sasha onu kolundan çekiştirdi ve yeniden danslarına döndüler. Kalçalarını sallayarak, ellerini birbirlerinin üzerinde sektirerek yaptıkları bir dansı ve şu ana kadar sabah 10:00'da yaptığım diğer her şeyden çok daha ilginç görünüyordu. Sabahın erken saatindeki bu baştan çıkarıcı aktiviteye yeterince uzun süre davetsiz misafir olmuştum. O yüzden kapıyı kapatıp evimin sakinliğine döndüm.

İçimden bir ses bu gece ilginç bir şeyler yaşanacağını söylüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

* İspanyolca kardeşim anlamında bir kelime. (ç.n.)

6

Max

Çalıştığım ve grup olarak provalarımızı yaptığımız Trestle Barı'ndan içeri girdiğimde neredeyse yirmi dakika geç kalmıştım. Mace ve Spencer'ın sinirden kudurmuş olduklarını söylemek isterdim ama farkına vardıklarını bile sanmıyordum. Barın arkasındaki çeşitli içkilere göz gezdiren Spencer'ın bas gitarı bir köşede unutulmuştu. Mace ise telefonunda bir oyun oynuyordu ama en azından bagetlerini cebine sıkıştırmıştı.

"Hey, çocuklar, geciktiğim için üzgünüm."

Spencer kendine bir kadeh Maker's Mark alırken, "Sorun değil, Max," dedi.

"Güzel. Nelerin sorun olabileceğini biliyor musun peki? Örneğin bedava prova yaptığımız bir yerden içki aşırmak sorun olabilir!"

Viski şişesinin kapağını kapatarak yeniden rafa yerleştirdim. Spencer omuz silkti, siyah çerçeveli gözlüklerini düzeltti ve içkisini bir dikişte bitirdi. Onu siyah, kurukafa baskılı papyonundan yakalayarak müzik aletlerimizin durduğu alana doğru getirdim. Sonra bas gitarına doğru iteledim.

Bir elimi Mace'in çenesinin altına götürerek başını yukarı, kendime doğru kaldırdım. Buna izin vermesine rağmen bir yan-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

dan da gözlerini oyundan ayırmamak için telefonunu da yukarı kaldırıyordu.

"Hadi, bebeğim. Biliyorum geciktim ama Sam'in bizi kapı dışarı etmesinden önce sadece öğlene kadar zamanımız var."

"Evet, evet ama sadece bir dakika. Koşmayı bırakamam. Eğer başka yöne bakarsam, ölürüm."

Belki daha önce beni kolaylıkla ektiği için hâlâ biraz öfkeli olduğumdan ya da belki de sadece bir şirret olduğumdan telefonunu elinden kaptığım gibi arkama sakladım.

"MAX! Hadi ama!" Telefona uzandığı sırada ikimiz de oyunun bitiş müziğini duyduk.

"Tanrım, Max, bazen tam bir kaltak oluyorsun."

Bir an için Cade'in yüzü zihnimde belirdi ama hemen bu görüntüyü aklımdan uzaklaştırdım.

"Evet, şey, sen de çoğu zaman tam bir serserisin. O yüzden bununla baş edebilirsin sanırım," dedim.

Sözlerimde çok küçük bir öfke belirtisi vardı. Telefonunu pantolonunun ön cebine tıkıştırdım ve aynı cepten tutarak onu kendime doğru çektim. Sinirli olduğundan dolayı dudakları ince bir çizgi halini almıştı ama bu durum ellerini belimden aşağıya, kalçalarıma doğru kaydırmasına engel olamadı. Bu kez onu dirseğimle dürtmedim. Onu çenesinin altından öptüm. O da dişlerini sıkmaktan vazgeçerek beni öptü. Öperken alt dudağımı biraz sertçe ısırması, hafif bir rahatsızlık hissi yarattı.

O sırada Spencer, "Sürekli birbirinizi taciz etmediğinizde kendimi çok daha iyi hissediyorum," dedi. Birkaç yıl önce Philly'ye taşındığım zamandan bu yana Spencer ile birlikte müzik yapıyordum ve Under The Bell Jar'ın benimle birlikte sık sık değişip durmayan, sabit tek üyesi oydu.

Ne diyebilirdim? Bateristlerden hoşlanıyordum.

"Artık çalmaya başlayabilir miyiz?" diye sordu Spencer, Mace'e ters ters bakarak.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranley.org

Mace'e katlanamıyordu ama bu konuda çok da yaygara koparmamıştı çünkü ilişkimizin uzun süreceğini düşünmemişti. Sürerse iyi olabilirdi gerçi. Mace şimdiye kadar birlikte çalıştığımız en iyi bateristti.

Geri çekilerek gitarıma doğru yöneldim.

"Tamam, gelecek haftaki performansımızdan önce hep birlikte prova yapmak için son şansımız bu. Çalışmalı ve şarkı listemizi belirlemeliyiz."

Rilo Kiley'nin "A Better Son/Daughter" (Daha İyi Bir Evlat) şarkısına yaptığımız cover ile başladık. Bu sabah zaten bu şarkıyı yaşamışım gibi hissediyordum. Yumuşak ve kısa bir girişi vardı. Dudaklarım mikrofonun soğuk metaline dokunduğunda kendimi evimde hissettim. Seyircisiz, pis bir barda olmamız ya da gece yeniden buraya gelip sabahlara kadar çalışacak olmam umurumda bile değildi. Sadece sabah erken kalkmak ve bizimkilere rol yapmak zorundaydım. Bu sabah aşk hayatımın karmaşıklıktan keskin bir dönüş yaparak tuhaf bir bölgeye dosdoğru gitmiş olması da umurumda değildi. Hatta hiç para kazanmamamıza ya da görünürde müthiş bir patlama olmamasına rağmen yıllardır bir boyunduruk misali bu grubun yükünü taşıyor olmam da umurumda değildi.

Şarkı söylerken başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Duygusal bir insan değildim. On üç yaşımdan beri ağlamamıştım. Yani ağladım sayılmaz. Gözyaşlarıyla dolu o dönemden sonra kendime o tür insanlardan biri olmayacağıma dair söz verdim. Kötü bir şey olduğunda kontrolünü kaybederek ağlayan ama iki gün sonra hiçbir şey değişmemiş gibi yoluna devam eden o insanlardan olmayacaktım. Ağlamak, içinde kalmaması gereken son derece şiddetli acılar çektiğin anlar, nefes alabilmek için ruhunu saran ölü deriyi kazıyıp atman gereken zamanlar içindi. Henüz canım acıyordu, bu yüzden Alexi yüzünden ya da hayatın gibi boktan saçmalıklara ağlamayı reddediyordum. Acıyı devre

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://raritey.org

dışı bırakmak konusunda da iyiydim. Dışarı çıkmasına izin verdiğim tek zaman, şarkı söylediğim anlardı.

Gitarımdaki teller titreştiğinde ve ciğerlerimden notalar yükseldiğinde iyiyi, kötüyü, umudu, yıkımı, her şeyi hissediyordum.

Bazı sabahlar, donakalırım, kıpırdayamam
Uyanırım ama gözlerimi açamam.

Beklentinin, zehirli ilişkilerin ve kaybolan masumiyetin ağırlığıyla ilgili bir şarkı söyledim. Bunalımın dev bir dalga gibi üzerine gelerek seni en aşağıya çekmesi, hatta yukarı nereden çıkacağını ya da nerede nefes alabileceğini bilemeyecek kadar dibe vurmanı sağlaması hakkında şarkı söyledim.

Şarkım içimdeki bir şeylerin ustaca sergilenmesine neden olurken günün üzerimde yarattığı tüm baskıyı da silip süpürdü. Annem ve babamın anlamadığı buydu. Bundan vazgeçmemi, bir iş bulmamı ve düzenli bir maaşım olmasını istiyorlardı. Annem bebeğinin tam anlamıyla gözetildiğinden –ona göre bu, bir koca, bir iş ve fırında pişmekte olan çörekler arasında bir hayatım olması demekti– emin olmadan asla gerçek anlamda rahata eremeyeceğini söylüyordu. Ama o zaman da asla rahata eremeyecek olan ben olacaktım.

Bir zamanlar Alex'le ilgili beklentileri gibi benden de mükemmel kızları olmamı istiyorlardı. Ama ben Alex değildim. Onlar için Alex olmaya çalıştım... ardında bıraktığı boşluğu doldurmaya çalıştım. Lisede dört yılımı iyi kızı, popüler kızı oynayarak geçirdim ama hiçbir zaman gerçek değildi. Her zaman bir şeyleri mahvederdim. Sonra da bana sadece onları hayal kırıklığına uğratmakla kalmayıp Alex'in anısına da uygun yaşamadığım için bir şekilde onu itibarsızlaştırmışım gibi bakarlardı.

Sadece onlarla birlikte yaşamak bile boğulmak gibiydi. Sanki evin oksijen seviyesi çekirdek kadar küçülmüştü.

İçim son derece buruktu, yaralıydım ve hayattan bunalmıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kantey.org

Müzik içimi aydınlatıyordu.

Aklımı başımda tutmama yarıyordu, hâlâ da öyle.

O şarkıdan sonra Smiths'ten bir parçaya, Laura Marling'den başka bir tanesine ve Metric'ten bir parçaya geçtik. Radiohead'den Beatles'a pek çok grubun şarkılarını yeniden yorumladık ve sonra kendi özgün şarkılarımızla devam ettik. Bazıları Spencer'ın ama çoğu benim şarkılarımdı. Birbirlerinden farklılardı ama hepsi de içtendi. İlk tekrarı bitirdikten sonra kısa bir mola verdik. Tuvalete gittim, biraz soluklanmaya ihtiyacım vardı.

İçimde kalan son duygu kırıntılarının dışarı çıkması ve yıkıntımı onararak kendime gelmem için daima bir soluklanma molasına ihtiyaç duyardım. Spencer anlamıştı. Birbirimizi uzun zamandır tanıyorduk, o yüzden beni kendi halime bıraktı. Ancak Mace hâlâ öğrenme aşamasındaydı. Beni tuvalete kadar takip etti ve göğsünü sırtıma yaslayarak bedenimi lavaboya doğru bastırdı.

Dudaklarını ensemde gezdirmeye başlarken hafifçe inledi. Kalçalarını bana doğru itiyordu.

"Tanrım, şarkı söylerken o kadar seksi oluyorsun ki! Bugün provayı erken bitirip sana gidelim. Sonrasında sana yatağında, masanın üstünde, duvara karşı şarkı söyletebilirim."

Tüm duygularım halen dışarı fırlamaya hazır durumda, yüzeyde duruyordu. Sırtımda hissettiğim ağırlığının altında eziliyor gibiydim ve bileklerimden kavramış ellerini adeta birer kelepçe gibi duyumsuyordum. Aynada kendi bakışımı yakaladım. Gözlerim faltaşı gibi açıktı ve panik ifadesiyle doluydu. Onun da ötesinde savunmasız... kırılgan görünüyorlardı. Asla olmak istemediğim bir haldeydiler. Gözlerimi sımsıkı kapadım ve içimde bir şeyin koptuğunu hissettim. Dirseğimi gövdesinin ortasına doğru iterek ona döndüm ve onu ittim. Bunu beklemiyordu. Sendeleyerek geri geri gitti ve tuvalet kapılarından birine çarptı. Çarpma sesi tuvalete yankılanırken Mace bağırdı. "Bu da neyin nesi böyle, Max?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://frantey.org

Gözlerimi kırpıştırarak ve ağzım açık öylece kalakaldım. Yaptığımdan dolayı üzgün olmam gerektiğini biliyordum ama değildim. Kontrolümü kaybetmemiştim, nefes alıp verebiliyordum ve önemli olan buydu. Mace ayağa kalkarak pantolonunun üstünü eliyle silkeledi. Ağzı bir bıçak ağzı gibi görünüyor, gözleriyse kurşunlara benziyordu. "Evet?" diye bağırdığında kendimi sakındım.

Bu konuda söyleyecek bir şeyim yoktu, neden böyle davrandığımı açıklayamazdım. Lanet olsun, eğer beni Spence'in yarısı kadar bile iyi tanıyor olsaydı, az önce benden uzak durması gerektiğini bilirdi. Hâlâ nefes nefeseydim, sanki bir yere yetişmeye çalışıyor gibiydim. "Bana gelemezsin. Bizimkiler hâlâ buradalar," dedim. Teknik olarak bir otelde kaldıklarından söz etmemiştim. Yalnızca bu gece yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

"Bu yüzden de beni ittin, öyle mi? Senin sorunun ne bugün?"

Her günkü sorunumdu. Şarkı söylemek iç dünyamı delik deşik ediyordu ve bunu o kadar iyi gizleyemiyordum.

"Mace, üzgünüm." Doğru düzgün konuşamayacak kadar bombok durumda olduğum için üzgündüm. "Sadece... birkaç dakika yalnız kalmam gerek. Olur mu?"

Şaşkınlık içinde başını iki yana sallayarak, "Elbette, bu lanet günün hepsi senin olsun. Ben çıkıyorum," dedi.

"Mace, ben..."

Tuvaletin kapısı çoktan yüzüme çarpılmıştı ve sesi de duvar fayanslarında yankılanıyordu. Gözlerimi kapattım ve kendimi de dış dünyaya kapatmaya çalıştım. Mutsuz olmalıydım ama kendimi büyük ölçüde rahatlamış hissediyordum. Daha sonra onu arar ve özür dilerdim. Aramız düzelirdi.

Ve ona performans sırasında çalacağımız şarkıların listesini de bildirmem gerekecekti çünkü buna onsuz karar vereceğiz gibi görünüyordu. Yüzüme biraz su çarptım ve gözkapaklarımın ardındaki karaltı olabildiğince kararana kadar avuç içlerimin alt kısımlarını gözlerimin üstüne bastırdım.

Sonra yeniden dışarı çıktım.

Spencer çoktan eşyalarımızı toplayarak Sam'in kullanmamıza izin verdiği depo dolabına koymuştu. Bir şey söylememe gerek yoktu. Spencer büyük olasılıkla her şeyi duymuştu. Bu mekânda sesin iyi yayıldığını biliyordum. Bu nedenle barın açılmasından önceki sabah saatlerinde burayı kullanmamıza izin vermesi için Sam'e yalvarmıştım. Harika bir akustiği vardı. Müzik için iyiydi ama tartışmak için pek değil.

"İyi misin?" diye sordu Spencer.

Gözlerimi devirerek, "Sence?" dedim.

"Bence iyisin."

"Haklı olabilirsin."

Erkek erkekti işte. Mace'in sigortasının attığı her seferinde beni endişelendirmeden serseme çeviren başka bir sürü şey oluyordu.

Spencer, "Çünkü çelik taşaklı bir kadınsın," dedi.

Sanki güçlü olmakla erkek olmak eşanlamlıymış gibi insanların bu ifadeyi kullanmalarından nefret ediyordum. Kadın olmak güç demekti. "Spence, taşaklarım yok benim. İyi ki yok çünkü giydiğim iç çamaşırlarında berbat görünürlerdi."

Spence papyonunu düzeltirken yüzünde şapşal bir gülümseme belirdi. "İç çamaşırı, ha? Zavallı Mace, bir hışımla gittiğine çok üzülecek," dedi. Yanıma sokularak ellerini kalçalarımın üzerine yerleştirdi. Zoolander tarzı Mavi Çelik yüzüyle bana asılmıyordu. Artık aramızda öyle bir ilişki yoktu. Spence bir zamanlar birlikte olduğum ve sonrasında arkadaşlık ilişkimi korumayı başardığım tek erkek olabilirdi. Hal böyle olunca da çoğu arkadaşlıktan biraz daha fazla dokunma ve yakınlık içeren bir ilişkimiz vardı.

Menzilinden çıktım. "Her durumda bugün zaten yanına bile yaklaşamayacaktı. Tabii sen de öyle..."

Elini kalbine götürerek üzgün bir ifade takındı.

"Çok zalimsin. Çelik vajina."

Gülerken neredeyse dengemi kaybetmiştim.

"Bu daha da kötüymüş. Özel bölgelerimin genellikle özel bölgelerin yapıldığı materyallerden oluştuğunu söyleyelim bence sadece. Ya da aslında bir daha asla benim özel bölgelerimden bahsetmesek, olur mu Spencer?"

Sırıttı. "Tamam ama sarhoş zamanlarım için söz veremem."

İç çekerek eşyalarımı toplamaya başladım. "Anlaştık. Bu akşam geliyor musun?"

"Sanırım. Üzerinde çalıştığım yeni bir şarkı var. O yüzden gelip, bir şeyler yiyip, çalışabilirim. Belki mola verdiğinde sana da çalabilirim."

"Kulağa harika geliyor."

"Şimdiye kadar ortaya çıkan kısmını duymak ister misin? Hâlâ üstünde çalışıyorum ama şöyle bir şey 'Sevgilin tam bir ukala, bir serseri, o yüzden seçimini yap bakalım. Ama önce onun bagetini almalı ve...'"

"...Mesajın anlaşıldı, Spencer."

Başına bir fötr şapka geçirdi. "Bu konuda bir şeyler yaptığın zaman buna inanacağım. Akşam görüşürüz."

"Sana her zamanki masanı ayırırım," dedim ama o çoktan dışarı çıkmıştı.

Sam'in bana verdiği yedek anahtarla kapıyı kilitledim ve Mace'i aklımdan çıkarmaya çalıştım. Akşam yeniden çalışmak için buraya gelmeden önce bir Japon eriştesi yapmaya ve biraz kestirmeye yetecek kadar zamanım vardı. Yüzümü ve kulaklarımı kesen rüzgârın bir kısmını engellemek için ceketimin kapüşonunu başıma geçirdim. Sessizce şarkı listemizde yer alan bir Smiths parçasını mırıldanarak evime doğru yürümeye başladım.

Daha iyi bir dünya var
Yani öyle olmalı...

7

Cade

Milo'nun evi tipik bir bekâr eviydi. İki haftalık yemek siparişlerinin kapları tezgâhların üstünde dağınık bir şekilde duruyorlardı. Bir Çin restoranının boş paketini kenara doğru iterek yer açarken, "Gereğinden fazla düşünüyorsun, *hermano*. O yüzden sana yardımcı olacağım," dedi. Milo buzdolabını açtı ve az önce tezgâhın "temizlediği" yerine bir şişe tekila koydu.

Bu gecenin nasıl geçeceğine dair daha net bir fikre sahip olmaya başlamıştım.

"Düşünmeyi tamamen bırakmama mı yardımcı olacaksın?"

Kapağı açarak, "Aynen öyle," dedi.

Şişeyi elime aldığımda camının buz gibi soğuk olduğunu parmakuçlarımda hissettim.

"En azından adam gibi bir tekila alabilirdin. Bu da ne? Üstünde yirmi beş dolarlık etiketi duruyor."

Şişeyi elimden kaparak, "Şu Bliss denen kızı unuttuğunda sana daha pahalı bir tekila alacağım," dedi.

Ona asla Bliss'in adından söz etmemeliydim. Beni konuyla ilgili hissizleştirmek için sıradan bir sohbette bile bu ismi kullanıp durma eğilimi vardı. Şu ana kadar bu yönteminin şok

tedavisine karşı hissizleşmek gibi bir etkisi olmuştu üzerimde. Daha dayanılabilirdi ama yakın bir zamanda sıraya girip de bir tane daha isteyeceğimi sanmıyordum.

Dolaptan birkaç tane shot bardağı çıkardı. "Pekâlâ, bu bir Milo tarzı terapi mi yani?" dedim.

"Evet. Kendini kaybedecek kadar içmezsen işe yaramaz."

İki tek hazırlayıp birini bana uzattı. Diğerini kendine ayırdı. Onun bardağını işaret ederek, "Sen neyi unutmak için içiyorsun?" diye sordum.

"Anlamıyorsun, *hermano*. Konuşmak zorunda kalmayalım diye içiyoruz." Başımı onu onaylarcasına salladım ve dolu shot bardağımı aldım. Tam dudaklarıma götürmek üzereydim ki beni durdurdu. "Bunlar sıradan tekler değil, ona göre."

"Ah, sihirli tekler mi? Eğer dışarıdaki betona bir tanesini dökersem fasulye fidesi mi çıkacak içinden?"

"Ah, kesinlikle öyle, bunlar sihirli," dedi Milo. "Seni bir çift yapmaları gerekiyor."

Tam bir Milo tarzıyla benden önce kendi esprisine güldü ve bir kutlama dansına başladı. Başımı sallayarak sakin bir şekilde, "Komiksin," dedim.

"Biliyorum, biliyorum. Ama ciddiyim, bu tekler çok özel."

Sabah kalktığımda içtiğime pişman olacağımdan emin olduğum tekilaya bir göz atarak, "Özellikle kötü," dedim.

Bardağını kaldırarak konuşmaya başladı. "Eline aldığın bu kadehlerin her biri bir söz. Eğer sözünü tutmazsan, alkol tanrıları seni o kadar berbat bir akşamdan kalmalık haliyle cezalandıracaklar ki Şeytan'ın üzerine sıçtığını düşüneceksin."

"Eğer almazsam?"

"Ben dağılırken sen üzgün beyaz çocuk olarak geceyi geçirebilirsin. Seçim senin."

Duruma bu açıdan bakıldığında oldukça bunaltıcı görünüyordu. İç çekerek ona devam etmesini işaret ettim.

"Cade Winston, bu teki içerek, burada bu gece bir kızın telefon numarasını alma yemini etmiş oluyorsun. Başarısız olursan, alkol tanrıları seni insanoğlunun sahip olabileceği en düşük alkole dayanıklılık seviyesiyle lanetlesin; o kadar düşük bir alkol toleransın olsun ki anoreksik bir bebek bile senden fazla içebilsin."

Güldüm ama bardağı elime aldım. "Anoreksik bebeklerin sorun yaratacağını sanmıyorum."

"Nereden biliyorsun? Herkes gibi onların da kendilerine şişko denmesinden ve yağlarının çimdiklenmesinden hoşlanmadıklarına eminim."

Onu susturmak için ilk teki devirdim. Çakmak gazı ve plastikle karışık ölüm gibi bir tadı vardı. Boğazımdaki cehennem ateşiyle yanma geçtiğinde, "Tamam. Bir telefon numarası. Bunu yapabilirim," dedim.

Gülümsedi ve ikinci teki doldurdu.

Ona bir göz attım. "Bu kadehin cezası herpes virüsü olacak diyorsan, ben yokum."

Kahkaha atarak bardağımı uzattı. "Sakin ol, Winston. Bunu sana ve bereketli ağacına* bırakıyorum."

Artık bu kitabı asla okul sonrası programına katılan çocuklarıma okuyamayacaktım.

"Asla çocuk sahibi olmamalısın," dedim.

"Çoktan etrafta dolaşan birkaç tane küçük Milo olmadığını düşünmene neden olan nedir?"

"Çünkü henüz dünyanın sonu gelmedi."

Milo bardağının yarısını yerlere döküp saçarak omzuma bir yumruk attı. Sonra bardağını yeniden doldurdu. "Cade Winston, bu teki içerek, burada bu gece karakterine aykırı bir şeyler yapmayı kabul ediyorsun demektir. Yapmazsan, erken boşalmalarla dolu bir ömürle lanetleneceksin."

* The Giving Tree adında, 1964'te ilk basımı yapılmış, ünlü bir çocuk kitabına gönderme yapılıyor. (ç.n.)

"Ciddi misin, oğlum?"

Ellerini yukarı kaldırdı ve güldü. "Hey, alkol tanrıları verir ve alırlar."

Ona ters ters bakarak yorum yapmadan bardağımı aldım. İkinci seferinde tadının o kadar da tiksinç olmayabileceğini düşünmüştüm ama hâlâ tat alma duyularımın ırzına geçen en iğrenç seydi.

Milo olağan bir şekilde kendi tekini bitirdi.

"Bunu ne kadar sıklıkla içiyorsun?" diye sordum.

"Oldukça sık. Amcalarımdan biri Meksika'daki fabrikasında çalışıyor. Bana da hediye kuponlar gönderiyor. Tadına alıştığında o kadar da kötü değildir."

"Ola ki bir zaman tadına alışırsam... beni vurun."

Milo duymazlıktan geldi. *"Numero tres!* Bu sefer sinirlenmeni istiyorum, *amigo*. Her zaman fazla hoş ve naziksin. Bu teki içerek bu gece kendine bir şeylere sinirlenme sözü veriyorsun, ister dökülen içkin yüzünden, ister birinin çirkin suratıyla ilgili fark etmez, sinirleneceksin."

"Ya sana sinirlenirsem?"

Omuz silkti. "Büyük olasılıkla sinirleneceksin de ama çirkin bir suratım olduğu için sinirlenmeyeceğini garanti ederim."

"Haklısın, sadece şu giydiğin çirkin gömleğe sinir olmayı düşünüyorum."

"Bu gömlek muhteşem bir kere. Neden bahsettiğinin farkında bile değilsin."

Gülerek konuşmaya devam ettim. "Tamam, sinirleneceğim. O kadar da zor olmamalı."

Bardağını benimkine tokuşturdu. "Ve şu içine atma saçmalığından da vazgeçeceksin."

Üçüncü teki de içtim. Bu kez boğazımı yakmadı ki bu endişe vericiydi. Belki de yemek borumu çoktan tahrip etmişti. Sonuncu bardakları doldururken onu izlerken, "Bu son," dedim.

"Hımm..." Milo düşünceli bir şekilde durdu. "Bliss'ten bu yana hiç kimseyle birlikte olmadın, değil mi?"

Başımı salladım ve aslında onunla da gerçek anlamda bir birliktelik yaşamadığımı anlatmak için uğraşmadım. Son teki doldururken, "Cade Winston, bu teki içerek, bu bardaki bir kızla takılma sözü veriyorsun," dedi.

"Takılma?"

"Neyin takılma sayılacağına kendin karar verebilirsin. İçinde bir miktar hareket olduğu sürece hiç sorun değil. Alkol tanrılarının böyle yatışacağından eminim. Başarılı olursan, sıradışı bir oyunla ve hayatının en güzel seks deneyimiyle kutsanacaksın."

Bir ödül. Bu yeni bir şeydi.

"Olamazsam?"

Omuz silkerek duygusuz bir ifadeyle, "Hayatın boyunca en uygunsuz zamanlarda sertleşmekle lanetleneceksin," dedi.

Bu daha Milo tarzıydı. Tüm bunları düşünmek için zaman harcadı mı, yoksa ahlakı bozuk zihninin her zamanki hallerinden biriyle mi karşı karşıyayım, diye merak ettim. Elimi yüzümün üstünde gezdirdim. Ona bir konuda hakkını vermeliydim... dertlerimi düşünmememi sağlıyordu. Belki de haklıydı. İlişki olmayan bir şeyin peşinden aylarca koşmuş ve sonrasında daha da uzun süre bunun yasını tutmuştum. Kim bir ilişki yaşamam gerektiğini söylüyordu ki? Üniversitenin ilk üç yılında partileme ve geçici ilişkiler kontenjanımı doldurmuştum. Sonra ufukta mezuniyet görünmeye başlayınca, hayatı daha ciddiye almam gerekiyormuş gibi hissetmeye başlamış ve geleceğimin temellerini atmam gerektiğini düşünmüştüm. Bunun bana ne kadar iyi geldiğini görüyordum işte!

Yirmi iki yaşındaydım. Niye bu kadar acele etmiştim ki?

Göğsümde hâlâ son içtiğim tekin sıcaklığını hissederken yeni dolmuş bardağa uzandım.

"Anlaştık, biriyle takılacağım." Bardağı dudaklarıma götürdüm ve bir dikişte bitirdim. Lanet olsun... bu berbat şey gerçekten de zamanla insanın hoşuna gidiyordu.

Milo tezahürat yaparak sırtıma bir şaplak attı.

"Artık hazırız, parti zamanı!"

Trestle adında bir bara gitmek üzere dışarı çıktığımızda Bliss aklımın köşesinden bile geçmiyordu. Belki de artık üzerinden yeterince zaman geçmişti. Aslında daha çok tekilayla ilgiliydi.

Milo gece ayılarak kendime gelecek olursam diye tekila şişesini yanımıza almıştı. Trestle'ın dışına ulaştığımızda büyük olasılıkla karaciğerim kalıcı hasar görmüştü ama en azından zihnim berraktı. Bar, graffiti ile süslü bir köprünün neredeyse tam altından geçen iki küçük sokağın kesiştiği noktada bulunuyordu. Gasp ya da hepatit mekânıyım, diye adeta bağıran yerlerdendi.

Dışarıdan bakıldığında terk edilmiş tuğla bir bina gibi görünen bir bardı. İsim tabelasında *Trestle*'ın r'si bile yoktu.

İçerisiyse tamamen farklı bir hikâyeydi. Duvara eski siyah-beyaz filmler yansıtılmıştı. Parlak renkli ışıklar, loş bara retro bir hava veriyordu. Ve dansçılar vardı. Salonun uzak bir köşesinde Milo'nun arkadaşı Sasha'yı gördüm. Barın bir ucunun arkasındaki bir platformun üstünde duruyor, kalabalığın üzerinde dans ediyordu. Hipnotize edici hareketlerle dans figürleri yaparken uzun saçları da etrafa savruluyordu. Döküntü dış cephe, projeksiyonlar ve Sasha'nın dansları, bara gizli saklı, yeraltı bir mekân havası katmıştı.

Eğer geldiğim yerde, Teksas'ta böyle yerler olsaydı, kesinlikle asla uğramamış olurdum.

Milo bir elini omzuma attı. "Bir kızla takılmanı söylerken Sasha'yı kastetmemiştim, *hermano*. O yasak bölgede."

Gülerek bakışlarımı Sasha'dan başka yöne çevirdim. "Senin mi?"

Bir süre onu izledi, gözleri hareketlerini takip ediyordu. "Hayır, dostum. O, benim için fazla iyi. Yeniden aramıza dönme

atılımı yapman için uygun bir kız değil, demek istemiştim. Zaten üstünden yeterince erkek geçmiştir."

Söylemediği çok daha fazlası olduğunu bilerek ona bir bakış attım ama sırlarını kendine saklamasına da izin verdim. Ne de olsa benimkiler de bende saklıydı.

"Bana öyle bakıp durma, Winston. Ben de seni aramıza döndürecek kişi değilim."

Gözlerimi devirdim. "Henüz bu tür esprileri kaldırabilecek kadar sarhoş değilim."

"O zaman bu konuya hemen bir çözüm bulmalıyız!"

Bara doğru ilerliyorduk ama sarışın bir kız önüme çıktı. Çok hoş, hafif dalgalı saçları, pembe yanakları ve derin bir dekoltesi vardı. Fazlasıyla içmiş gibi görünüyordu. Bir şeyler söylemek için bana doğru eğilmek istedi ama bunun yerine sendeleyerek üstüme devrildi. Onu belinden yakalayarak ayakta tutmaya çalıştım. Ellerinden birini pazuma dolarken kıkırdadı.

"Çok özür dilerim!"

Onu doğrultmayı başardıktan sonra da kolumu bırakmadı. Başını kaldırıp uzun kirpiklerinin arasından bana baktı.

Kesinlikle çekiciydi ama bunca zamandır beni daha şiddetle sarsacak bir şeyle karşılaşmak için beklemiştim. Çekimin elektriğini, göğüs kafesimdeki kıpırtıyı, kanımın hızla pompalanmasını beklemiştim.

Hiçbir şey yoktu. Hiç.

Sıradan sorular sordu ve ben de havadan sudan şeylerden bahsettim, ancak bu sohbetimizin üzerimde yarattığı etkiyi duvara konuşarak da sağlayabilirdim. Böyle bir kıza asılabilirdim. Ciddi ilişkileri falan bir kenara bırakıp bu hoş sarışınla geceyi geçirebilirdim ama kendimi daha iyi hissettirmeyeceğini düşündüm. Kesinlikle bir sorunumu çözmeyecekti. Ayrıca bu kızla konuşmak çalışmak gibiydi ve ben bu gece daha zahmetsizce yapabileceğim bir şey istiyordum.

Bir içki daha almayı isteyerek bara doğru bakmaya devam ettim. Belki daha çok sarhoş olursam, gevşeyebilir ve zihnimi serbest bırakabilirdim.

Adı Cammie olan sarışın kız, ne kadar komik olduğumla ilgili bir şeyler söylüyordu. Bense ona ne söylediğimi bile hatırlamıyordum.

Sırtımı bir dirseğin dürttüğünü hissettim ve Milo'nun, "Ömrün boyunca erken boşalma sorunu yaşamaktan kurtulmak için bir fırsat var karşında," dediğini duydum.

Omzumun üstünden ona baktım. "Bunu herkesin içinde söylemeyebilir misin, lütfen?"

"Utanma, *hermano*. Pek çok erkeğin başına gelebilir."

Onu itekledim ama her ikimiz de gülüyorduk.

Yeniden Cammie'ye dönüp baktığımda, ona olan ilgimin azaldığını anlamış gibi görünüyordu. Yanıma sokularak elini cesur bir şekilde cebime attı ve cep telefonumu çıkardı. Telefon rehberime numarasını kaydetmeden önce dumanlı gözleriyle bana baktı. Gerçek anlamda çabalamadan yapmış olsam da bu gece gerekenler listesinden bir maddenin üzerini çizebilirdim. Sarışına kibarca gülümsedim ve hoşça kalmasını söyledim. Onun numarasını nasıl da kolaylıkla alabildiğimi söyleyerek böbürlenmek için Milo'ya döndüm. Ancak gözüme bambaşka bir şey takıldı.

Barın renkli ışıklarından biri, başka bir dansçının soluk tenli, çıplak karnını aydınlatmıştı. Sasha'dan çok daha az şey giymişti. Üzerinde şeffaf, siyah çorap ve mini bir etek vardı. Dantelli bluzuysa üzerinde siyah çizgilerden oluşan bir dövme olan karnını açıkta bırakacak kadar kısaydı. O siyah çizgilerin oluşturduğu resmi anlayabilmek için parçaları bir araya getirmem biraz zaman aldı ama birleştirdiğimde Cammie ile aramızda eksik olduğunu düşündüğüm elektriğin hızla damarlarımda dolaştığını hissettim.

Bu siyah çizgiler bir ağacın kökleriydi.

Ve o dansçı kız da Max'ti.

8

Max

Trestle'ın sadece dışında sigara içmek serbest olmasına rağmen barın içinde daimi bir duman bulutu varmış gibi görünüyordu. Amber renkli bir ışık huzmesi sisin içinden kırılarak yayılıyordu. Aşağıda içki içerek kahkahalar atan müdavimler de bunlarla birleştiğinde o gece kendimi sürreel bir ortamdaymışım gibi hissediyordum. Müzik her şeyi gümbür gümbür titretiyordu. Altımdaki platformun nabız gibi attığını, topuklarımdan bacaklarıma doğru çıkan titreşimleri hissedebiliyordum.

Dans ederken gözlerimi yukarıda tutmaya odaklanır ve bar müşterilerine bakmamaya çalışırdım. Yaptığım işten utandığım için değil. Striptizci ya da ona benzer bir şey değildim. Trestle'daki dansçılar sadece atmosfer yaratmak için varlardı. Giysilerimizle dans ederdik. Sanırım üzerimde herkesten az giysi vardı ama bunun nedeni barmaidlik ile dansçılık işlerini bir arada yapmaya çalıştığım içindi. Yani dans ederken daha az giysi, barmaidlik yaparken daha fazla bahşiş demekti.

Ancak aşağıdakilerden biriyle göz teması kurmak kadar tuhaf bir şey yoktu. Sam bara sapıkları almamak konusunda olabildiğince dikkatli davranıyordu ama bu platformda, hafif bir loş ışığın altındaki halimiz bir erkeği bir sırnaşığa dönüştürebilirdi.

Normalde kendimi müziğe bırakmaya ve sadece kendim için dans etmeye çalışırdım. Böyle yaptığımda zaman daha hızlı geçiyordu. Ama bu gece aklım gündüz yaşananlarla o kadar doluydu ki beynimi susturmayı ve müziğe konsantre olmayı başaramıyordum. Çözüm olarak benim dansım başlamadan önce iki tek atmıştım ama o ana kadar durumumda değişen bir şey olmamıştı.

Sırayla duvarın çeşitli köşelerine ve tavana bakarak zaman geçirmeye çalışıyordum. Her zamanki köşesindeki masasında oturan Spencer'la göz göze geldim. Bana sırıtarak kaşlarını oynattı ve dudaklarını yaladı.

Kusuyormuş gibi yaptım.

Başını sallayarak yeniden defterine dönüp şarkı sözleri karalamaya devam etti.

Bu öğleden sonra unutulmuştu... en azından şimdilik.

Gülümsedim, gösterişli mini eteğimi havalandırarak döndüm ve kapının açıldığı girişe doğru baktım. İçeri bir duman dalgası daha girdi. Ve bir sis bulutunun ardından ortaya çıkıyormuş gibi Cade göründü. Yirmi-dört-saatlik, kütüphanede-tanışmışız-gibi-yaptığımız, anne-kucaklayıcısı, altın-erkek-arkadaşım.

İyi görünüyordu.

Fazla iyi.

Güldü ve insanlar sohbetlerini kesip sanki ünlü birini görmüşler gibi dönüp ona baktılar. Koyu renk saçları gözünün önüne düşmüştü. Onları geriye attı. Sanki karşısındakine dokunması için yalvaran saçlara sahipti. İspanyol asıllı bir çocukla birlikteydi ve yüzünde o kadar kocaman bir gülümseme vardı ki dişleri karanlıkta adeta ışık saçan inciler gibi görünüyordu. Bu sabah tanıştığımızda da oldukça güler yüzlü bir çocuğa benziyordu ama bu seferki gülümsemesini görüp de karşılaştırma yaptığım zaman öncekilerin ne kadar numaradan gülüşler olduğunun farkına

vardım. Gülerken çenesinin sert hattını yumuşatan mükemmel gamzeleri ortaya çıkıyordu ve gözleri hafifçe kırışıyordu. Yeniden kahkaha attığında en az üç tane kızın ona doğru yöneldiklerini gördüm.

Kızların aralarından daha cesur olan bir tanesi arkadaşlarından ayrılarak doğrudan ona doğru bir adım attı. Ne konuştuklarını duyamıyordum ve dudak okuyamayacağım kadar da karanlıktı.

Zaten dudak okumayı da bildiğim söylenemezdi.

Ona yaklaşan kız, tam da bu tür kızları kafamda canlandırdığım gibi bir görüntüye sahipti. Sarışın, havai ve mide bulandırıcı.

Benim tam tersim.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde ailemi etkilediği gibi kızı da etkisi altına almıştı. Kıkırdayarak koluna dokunuyor, saçını parmağının etrafına dolarken neredeyse çocuğun içine düşüyordu. Cade'in öldürücü darbeyi vurmak için harekete geçmesini bekledim ama yapmadı. Sadece konuşup durdular. Kızın ona yeşil ışık yaktığı açıkça belliydi. O ise hâlâ karşısında kilisedeki yaşlı teyze varmış gibi onunla sohbet ediyordu.

Bu kadar açık bir daveti neden kabul etmiyordu acaba?

Onu yok sayarak arkadaşıyla konuşmaya başladı. Bunun üzerine sarışın, beş yaşından büyük herkeste tiksindirici duracak şekilde dudak büktü.

Gülümsedim.

Omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı yok olmuştu ve daha kolay dans edebilmeye başlamıştım. Hissettiğim rahatlamanın sahneye çıkmadan önce attığım teklerden olduğunu ve onun kurtulmaya çalıştığı sarışın kızla hiçbir ilgisi olmadığını içimden kendi kendime tekrarlıyordum.

Sonra kız onun cebine uzandı ve cep telefonunu çıkardı. Telefona kendi numarası olduğunu düşündüğüm şeyi yazarken

oldukça hoşnut görünüyordu. O sırada gidip o aptal, sarı saçlarını yolmak istedim. Cade tek kaşını kaldırarak omzunun üstünden arkadaşına baktı. Kız, hayal kırıklığına uğramış bir halde yanlarından ayrılırken de bir kez bile dönüp arkasına bakmadı.

Arkadaşına bir şeyler söylerken birden duraksadı. Gözlerini benim olduğum yöne çevirmişti ve bedenime diktiği bakışlarının ağırlığını hissettiğimi söyleyebilirdim. Gözlerimiz buluştuğunda yüzünde geniş bir gülümseme vardı. İfadesi birden dondu, benim hareketlerimde de bir sarsaklık oluştu. Başka bir yöne bakmalıydım ama ifadesindeki bir şeyler beni ona bakmaya zorladı. Arzu ya da şehvet değildi bu. Bu ifadeyi iyi bilirdim. Bana bakarken yüzünde... korkuyla karışık bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Bana doğru bir adım attığında kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi hissettim. Ona karşı bir çekim duyuyordum... bambaşka bir dünyanın insanı olmasına rağmen. Ve dürüst olmam gerekirse göğüs kafesimin içini gümbürdeten şey sadece arzu değildi.

Korku da vardı.

Gözlerimi yeniden tavana çevirerek dansıma konsantre olmaya çalıştım. Belki de ona bakmazsam benimle konuşmaya çalışmazdı.

Gözlerimi kapadım. Kalçalarımı sallarken denize açılmışım gibi hissediyordum. İçtiğim tekler sonunda etkisini gösteriyordu. İçimde bir sıcaklık ve başımda hafif bir sersemlik hissettirecek kadar etkili olmuşlardı. Tenimde tatlı bir karıncalanma hissi vardı. Bana bakıp bakmadığını merak ettim. Kaslarım gevşedi ve müzikle birlikte bedenimi daha fazla oynattıkça ve döndürdükçe kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Onun gözlerindeki bakışı hayal ettim. Düşüncesi bile kan akışımı hızlandırmaya yetmişti.

Trestle'ın retro bir havası vardı, bu nedenle beyni sulandıran türden pop müzikler eşliğinde dans etmem gerekmiyordu.

Gözlerim böyle kapalıyken, dışarıdan gelen duman kokusu ve tenimde duyumsadığım arzunun gizli etkisiyle neredeyse 1960'lardaymış gibi davranabilirdim. Ve elbette ben de bu gece kulübünün yıldızıydım.

Gözlerimi açtığımda karşımda Cade'i buldum.

Tıpkı yerçekimi kadar doğal hissettim.

Normalde birine böyle yukarıdan bakmak fazlasıyla tuhaf ve mahrem hissettirirdi. Onun bakışıyla karşılaşmaksa mahremdi ama tuhaf değildi. Keyiflenmiştim.

Beni ne kadar korkuttuğundan bağımsız olarak onunla rahat hissediyordum. Karmaşıktı. Ona baktığımda tepelere koşacak türden bir korku duymadığımı biliyordum. Daha çok insanların uçurumdan atlamasına ve dağlara tırmanmasına neden olan türden bir korkuydu bu; eğer o noktaya ulaşabilirsen sonunda mucizevi bir şeylerin seni beklediğini gösteren türden bir korku.

Ancak oraya ulaşmak sorundu. Ben dağlara tırmanacak türden bir kız değildim. Zirve şu an ne kadar çekici görünüyor olursa olsun, yarı yolda vazgeçeceğimi bilecek kadar iyi tanıyordum kendimi. Sonrasında da ödüle ulaşamadan sadece yolculuğun acısıyla kalakalırdım.

Yaşamımın olabildiğince karmaşıklıktan uzak olmasını tercih ediyordum. Mace gibi erkekler hakkında öğrenmem gereken bir şey yoktu ve ona ulaşmak için bir yolculuk yapmam falan gerekmiyordu. Gördüğün şey neyse elde ettiğin şey de oydu. Onu anlıyordum. Ve daha da önemlisi, kalbimi kıramayacak tipte bir erkekti çünkü asla ona sahip olmasına izin vermezdim ve o da asla bunu istemeyi umursamazdı.

Ama Cade...

Aslında Cade'in benden ne isteyebileceğini de anlayamıyordum. Birkaç masa ötede dudak bükerek oturmakta olan çok hoş bir sarışın dururken neden ateşli gözleriyle adeta tenimi yaktığını bilmiyordum.

Gözlerimi ondan uzaklaştırarak kendimi müziğe bıraktım.

Müzik karmaşık değildi. Matematikseldi. Belirliydi. İnişler ve çıkışlar.

Benim için müzik, yaşamdan ve insanlardan daha fazla anlam taşıyordu. Öngörülebilirdi. Kalçam ne zaman hareket etmesi gerektiğini içgüdüsel olarak biliyordu. Tekrarlar ve değişiklikler zihnimin düğümünü çözüyordu. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyor, kendimi kaybediyordum.

Bu platformun üzerinde sadece dans etmek yerine şarkı da söylediğimi hayal ettim. İçimdeki gerginlik giderek azaldı ve bir melodinin akıntısına kapılıp gittim. Gitarım olmadığı için ellerimi terden parlamakta olan karnımın üzerinde gezdirdim. Bedenim tek enstrümanımdı. Müziğin bedenimin içinde akmasına izin vererek dans ederken dakikalar veya saatler veya ömürler geçirmiş olabilirdim.

En sonunda bacaklarımda bir yorgunluk hissetmeye başladım. Enseme dökülen saçlarım terden sırılsıklam olmuştu. Boğazım kurumuştu.

Şarkı değişti ve o sırada geçen birkaç saniyelik zaman diliminde dünyaya döndüm. Bar ortamı zihnimdeki yerini aldı. Şarkı söylemiyordum ve yalnız değildim.

Loş barda Cade'in gözleri simsiyah görünüyordu ve göğsünün inip kalktığını buradan bile görebiliyordum. Beni izlerken dönerek kalçalarımı salladım. İç gıcıklayıcı bir hissin omurgam boyunca tırmandığını duyumsadım. Tüm bedenime hoş bir ürperti yayılmasını sağlayan cinsten bir histi. Dans ederken zamanın nasıl geçtiğini gerçekten anlamamış olmalıydım çünkü onun ve arkadaşının önünde yarısı yenmiş yemek tabakları duruyordu.

Barmaidlerden biri olan Shelly ile göz teması kurarak saatin kaç olduğunu sordum.

"On bir!" diye bağırdı bana doğru.

Hay lanet! On beş dakika önce mola hakkımı kullanmalıydım. Şimdiyse bardaki görevimin başına geçmem gerekiyordu. Görevini bana devredecek olan Katie el sallayarak seslendi. "Acele etme. Molanı kullan!"

Ona abartılı bir öpücük gönderdim ve barın diğer tarafında beklemekte olan yeni kıza elimle işaret ederek yerimden ayrıldığımı belirttim. Sonra platformdan aşağı zıpladım.

El sallayarak barda çalışanlara bir şeyler sipariş etmeye çalışan kalabalığın arasından kendime yol açarak ilerleyip ön kapıdan kaçtım. Terli bedenim soğuk havayla kucaklaşınca gerildi. Duyduğum memnuniyetle iç çektim.

Barın koruması Benny sigara isteyip istemediğimi sorduğunda yanıt olarak sadece hafif bir inilti çıktı ağzımdan. Anladı. Konuşmama gerek yoktu. Artık o kadar sık sigara içmiyordum. Ama sanırım bugün küçük bir kaçamağı hak etmiştim. Kapı açılıp da Cade dışarı çıktığında Benny sigaramı yakıyordu.

Onu görünce kalp atışlarım hızlandı.

Sigaramdan derin bir nefes aldım ve dumanı dışarı üflerken de hiç acele etmedim. Belki onu Trestle'da gördüğüm için veya ailemin olmadığı ya da dans ederken aramızda oluşan bağı hissettiğim bir ortamda gördüğüm için olsa gerek, pek de bu sabah tanıştığım o nazik çocuk gibi görünmüyordu.

Ve bunun farkına varmam tehlikeliydi.

9

Cade

Max... olağanüstüydü. Uhrevi. Erişilemez.

Soluk teni barın loş amber ışıklarının altında parlıyordu. Dans ederken nereye bakacağımı bilemiyordum. Onun her noktasını ezberlemek istiyordum. Gözlerinin etrafına çektiği siyah göz kalemi mavi gözlerinin daha parlak görünmesini sağlıyor, bakışları adeta beni delip geçiyordu. Ağaç dövmesinin dallarını zaten görmüştüm, şimdi köklerini de görüyordum. Arasında yer alan sanat eseriniyse hayal etmek bile çıldırtıcıydı. Başka dövmeleri de vardı, ancak bulunduğum yerden anlaşılamayacak kadar küçüklerdi. Eski Germen yazılarını ya da hiyeroglifi andırıyorlardı. Bu da ona bir tanrıça havası veriyordu. Egzotik ve yasak bir tanrıça.

Ölümsüz.

Öyle görünüyordu. Asla unutmayacağım, unutamayacağım bir görüntüydü.

Gözlerimiz birkaç kez buluştuğunda kanımın damarlarımı patlatacak kadar şiddetli aktığını hissettim. Yumruklarımı sıktım. İçimde çılgınca bir şeyler yapma isteği vardı. Onun bulunduğu platforma çıkıp ona katılmak ya da onu omzuma atarak kimsenin bizi göremeyeceği bir yere götürmek istiyordum.

Her zaman arzuları ve duygularıyla hareket etmeyen, oldukça mantıklı biri olduğumu düşünmüşümdür. Ama bu kez... Bu kızın bana hissettirdikleri arasında mantıklı hiçbir şey yoktu. Çılgına dönmüştüm. Bliss, taşınmak ve yeni bir üniversiteyle ilgili yaşadığım tüm o stres ve sıkıntılardan sonunda kurtulmuştum.

Mola verdiği sırada onu takip ederek ardından dışarı çıkmamın tek açıklaması bu olabilirdi. Ne söyleyeceğim ya da ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onun görüş alanımdan çıkmasına izin veremezdim.

"Hey, Altın Çocuk," dedi, bana nefes verirken. Sigarasının dumanı kırmızı dudaklarının arasından kıvrılarak süzülüyordu.

"Hey, Max."

Korumanın yanından uzaklaşarak binanın tuğla duvarına yaslandı. Topuklarından birini arkasındaki duvara dayadığında gözüm bacaklarına takıldı. Başka bir yöne bakmak için kendimi zorladım. Kesinlikle çok seksi görünüyordu ama burada kendisine arzuyla bakan birçok erkek hayranı olduğundan emindim.

"Beni sinsice takip mi ediyorsun, Altın Çocuk?"

Aramızdaki mesafeyi korumaya dikkat ederek olduğum yerde kaldım. Böylece sarhoş halimle aptalca bir şey yapmamış oldum.

"Sadece biraz."

Güldü. Bu iyiye işaretti. Onu güldürmüştüm.

"Gerçekten burada ne işin var? Seni daha önce hiç Trestle'da görmedim ve neredeyse burada evden daha çok zaman geçiriyorum."

Bu bilgiyi daha sonrası için hafızama attım.

"Daha önce hiç gelmedim buraya, bugün bir arkadaşımla geldim."

"Şu İspanyol çocukla mı?"

Başımı öne doğru salladım. "Adı Milo." Sohbet edebilmek için başka bir şeyler daha söylemeye çalıştım ama zihnim çok

yavaş işliyordu. Tanrım, daha sıkıcı olabilir miydim? Bana Altın Çocuk demesine şaşmamak gerekirdi.

Bu berbat bir fikirdi. Aramızdaki sessizlik tuhaf bir alan yaratacak şekilde büyüdü. Doğru düzgün muhabbet edemeyecek kadar da sarhoştum. Burada biraz daha kalırsam ona dokunma dürtülerimi bastırmam çok daha zor olacaktı.

Taktiksel bir geri hamle yapma zamanım gelmişti.

"Sanırım gidip onu bulmalıyım." Bir adım geri giderken kaşlarını çatarak bana baktı. "Sadece selam vermek için gelmiştim." Yüzüme biraz daha bakmaya devam ederken gözleri şaşkınlıkla açıldı. Sonra dudakları aşağı sarktı. İfadesindeki duyguyu yüzünden silmeden önce birkaç saniyeliğine de olsa hayal kırıklığını görebilmiştim.

Arkamda bir haydut ya da UFO ya da bir zombi görme beklentisiyle dönüp baktım. Kapının önünde sessiz ve sabit duran bar koruması dışında sokakta sadece ikimiz vardık.

"Ne oldu?" diye sordum.

Başını salladı. "Yok bir şey. Önemli değil."

İçimde geri dönemeyeceğim kadar büyük bir merak uyanmıştı.

"Hayır, söyle lütfen. Yüzündeki o ifade de neydi öyle?"

Derin bir nefes aldı ve topuğunu yere indirdi.

"Bir şey yok. Sadece bir şeyin farkına vardım, o kadar."

"Neyin farkına vardın?"

Gözleri hâlâ sonuna kadar açıktı ve hafif boğuk, heyecanlı bir sesle konuşuyordu. "Şey, ben... sadece senin bir tiyatro içinde olduğunun farkına vardım."

Sarhoştum ama "tiyatro" ile kastettiği şeyin başka bir şey olduğunu söyleyebilirdim. "Evet, bu sabah sana aktör olduğumu söylemiştim."

Beton kaldırımın üzerinde topuğunun sürtünme sesini duydum.

"Geri kalanını da söyleyebilirdin."

Alkolün beynimdeki birtakım sinir uçlarının uyarılmasını engelleyen etkisini gösterdiğini sanıyordum çünkü neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Geri kalanı?"

"Biliyorsun işte, *arkadaşın* Milo'yu. Bana ondan bahsedebilirdin. Seni yargılamazdım."

Parçaları birleştiriyordum ama içten içe birleştirmemiş olmayı diliyordum. Bu, çözmek istemediğim bir yapbozdu.

"Çok içki içtim," diye itiraf ettim. "Ama eğer tahmin ettiğim şeyi söylemeye çalışıyorsan, yanılıyorsun."

Duvardan ayrılarak bana bir adım daha yaklaştı.

"Sorun değil. Kimseye söylemem, Altın Çocuk."

Ürkerek geri çekildim. Omzuma hafifçe vurduğunda elini yakaladım ve aramızda tuttum. "Hayır, Max, gay değilim."

Diğer elini kaldırırken, "Aman Tanrım, şimdi anladım. Memelerden hoşlanıyorsun," dedi. Bunu çok yüksek sesle söyledi ve sonra bana yaklaşarak fısıldadı. "Ama gerçekten Altın Çocuk, yirmi birinci yüzyıldayız. Eşcinselliğini itiraf edersen de bu, dünyanın sonu olmaz."

Aklıma yapabileceğim iki şey geldi... biri çok fazla bağırış çağırış içeriyordu.

Diğerini seçtim ve onu halihazırda tuttuğum elinden kollarıma doğru çektim. Göğsü benimkine yaslanmış haldeydi ve dudaklarımız arasında sadece milimetreler vardı. Keskin bir şekilde nefes verdiğinde havaya karışan soluğunun tatlılığını duyumsayabildim. Gözlerinde yanıldığını anladığı anı gördüm ama henüz bunu ona kanıtlamayı bitirmemiştim.

Ağzımı onun ağzının üzerine getirdim.

Nefes nefese kalmıştı. Dilim, dudaklarının arasından yolunu bularak ağzının içinde ilerledi. Birkaç saniye boyunca elleri iki yanına serbestçe sarkmış halde öylece kalakaldı. Sonra kalçamın

üzerindeki kararsız dokunuşunu hissettim ve devam etmem için gereken izni aldığımı düşündüm. Bir elimi saçlarının arasından geçirirken diğerini beline doladım. Böyle birbirimize kenetlenmiş haldeyken duvardan destek alana kadar geri geri gitmesini sağladım. Diğer elini belime koydu ve parmaklarını tenime iyice bastırdı. Dudaklarımın altında kalan dudakları yumuşacıktı. Onların tadını tam anlamıyla alabilmek için üzerlerindeki baskıyı biraz hafiflettim. Onu yumuşak öpmeye çalıştım. Yaptım da ama beni çaresiz bırakan bir yanı vardı. Dayanamadım, daha sert öptüm.

Ellerini belime doğru kaydırdı. Tırnaklarını etime batırdığını hissediyordum. İnledim. Saçlarında duran elimle başını yana çevirdim. Böylelikle onu öperken daha derinlere inebiliyordum. Şu ana kadar kendisini öpmeme izin vermişti ama bedenimle onu duvara daha sert bir şekilde bastırdıkça tamamen şevkle bana karşılık vermeye başladı. Dilini dilimin etrafında gezdiriyor, ağzını sertçe ve istekle benimkine bastırıyordu. Kan akışım o kadar hızlanmıştı ki başımın döndüğünü hissettim. Ayakta durabilmemi sağlayan tek şey, onun arkasındaki duvara destek olarak koyduğum elimdi ama buna rağmen neredeyse tüm hücrelerimle onun bedeniyle bütünleşecek şekilde ona dayanmıştım.

Yine de yeterince yakın değilmişim gibi hissediyordum. Üzerimdeki kışlık giysiler yüzünden aramızda çok fazla mesafe kalıyordu. Oysa onun her santimini fethetmek istiyordum. Kalçalarını bana bastırmasına bakarak onun da aynı şekilde hissetmekte olduğunu söyleyebilirdim. Hayallerimin ötesinde güzellikte bir öpüşme olmuştu. Dudaklarının tadı da kendi görüntüsüne uygun şekilde egzotikti ve tüm sinir uçlarım uyanmış gibiydi. Parmaklarını biraz daha sertçe belime bastırdığında aklımı kaçırmak üzereydim. Dişleriyle alt dudağımı hafifçe ısırdı. Bense saçlarından tutup başını hafifçe geri çeke-

rek dudaklarımı kurtarıp boynuna indirebildim. Teni hayalimdeki kadar yumuşacıktı. Sonsuza kadar teninin tadına bakabilirdim.

O deyim neydi... mutluluktan ölebilirim, miydi? Yaşadığım his onun da ötesindeydi. Asla tatmin olamazdım. Asla yeter demezdim. Onu hep yine öpmek isterdim, diye düşünüyordum. Bağımlılık yaratıyordu.

"Tamam." Sesi rahatsız edici şekilde kalınlaşmıştı ve bu da sadece onu daha fazla arzulamama neden oldu. "Anlaşıldı. Durumunu ispat ettin."

Boynuna doğru gülerken köprücük kemiğinin üstündeki kıvrımı hafifçe ısırdım. Beliyle kavis oluşturarak göğüslerini çok hoş bir şekilde göğsüme bastırdı. Hareketlerime karşı o kadar duyarlı ve hassastı ki.

Hoşuna giden bir şey yaptığım her seferinde tırnaklarını biraz daha tenime batırıyordu ve nefesini tutuyordu. Sürekli, defalarca bunu yapmasını istiyordum.

"Durmamız gerek," dedi.

Durmak, kulağıma dizkapaklarıma sopayla vurulması kadar korkunç gelse de durdum. Başımı boynundan kaldırdım ve onun sonuna kadar açılmış gözlerine baktım. Gözleri şaşkınlıkla, korkuyla ya da başka bir duyguyla faltaşı gibi açılmıştı. Her ne ise... yüz ifadesinde görmeyi beklediğim şey bu değildi. Ona biraz alan bırakmak için bir adım geri çekildim.

Ve yüzüme bir tokat attı.

Tokatın sesi boş sokakta yankılanmıştı ve bu çınlama içinde yüzümdeki yanma hissinin farkına varabilmem birkaç saniye almıştı. Hayatımda iki defa tokat yemiştim. İkisi de bu muhteşem, çıldırtıcı kızdandı. Sonuncunun aksine bu seferkini hak etmiştim.

Onun bir sevgilisi vardı. Ona bakmadığım zamanlarda bunu hatırlamak daha kolay oluyordu.

Gözümü kırpıştırarak yeniden ona döndüm. Şok içinde elleriyle ağzını kapatmıştı. Derin bir nefes alarak, "Özür dilerim. Ben... bunu yapmamalıydım," dedi.

Yutkunarak aramızdaki mesafeyi biraz daha açtım. "Üzülme. Hak ettim." Mantıken böyle olduğunu biliyordum. Ama bedenimin her zerresi onunkiyle yeniden bir araya gelmeyi istiyordu. Onu o kadar çok istiyordum ki doğru düzgün düşünemiyordum bile.

"Gitmem gerek." Barın kapısına doğru döndüm. Onun tokatıyla birlikte günün güzel bölümünün tamamı bitmiş gibi hissediyordum.

Sen o tip değilsin, Cade. Resmen kızı zorladın.

Kapıyı açarken onun bar korumasından bir sigara daha istediğini duydum. Kendimi onu yalnız bırakmak için bara girmeye zorladım. Kızlar ve alkolle ilgili geçmiş performansım berbattı. Ama aklımı kurcalayıp duran bir düşünce vardı.

O da beni öpmüştü.

10

Max

Yanaklarım soğuktan yanıyordu. İkinci sigaramı yaktığım esnada dudaklarımsa tamamen başka bir nedenle yanmaktaydı.

Ona karşılık vermek, onu öpmek istememiştim.

Sanırım bana dokunmadan bile gay olmadığını anlamıştım ama içten içe kolayı seçmemeyi de istemiştim. Onun yanımdan ayrılmasını istedim çünkü kendimde bunu yapacak irade gücünü bulabileceğimden emin değildim.

Sonra beni öptü ve düşündüm ki... birkaç saniyeden bir şey olmaz. Sadece merakımı öldürmek içindi ne de olsa. Alkole suç atabileceğimiz kısalıktaydı. Sonrasında hiçbir şey olmamış gibi devam edebilirdik ve ona hayran olmaktan vazgeçebilirdim.

Plan buydu.

Ama sonra eliyle saçlarımı sıkıca kavradı, yavaş yavaş ve yumuşacık öpücüklerine karşı ne kadar zayıf olduğumu anlayarak ayaklarım yerden kesildi.

Normalde böyle hoş ve nazik çocuklarla çıkmamamın nedeni de buydu. Fazla uysal ve yumuşak olurlardı.

Ancak bu öpücük tam bir paradokstu. Bir Altın Çocuk'tan bekleyebileceğim ölçüde tatlı ve yumuşaktı. Ancak onu itmeye

çalıştığım her seferinde aklımdan geçeni yapmamı engelleyerek onu öpmeye devam etmemi sağlayan bir şey –saçımı hafifçe çekmesi, ufak bir ısırık, kalçalarının baskısı gibi bir şey– yaşanıyordu. Aynı anda nasıl hem yumuşak hem sert olabildiğini bilmiyordum ama hakkını vermem gerekirse adeta aklımı başımdan almıştı.

Ayrıca Crocs'dan bu yana ortaya çıkan en berbat fikirdi.

Ben Mace *ile* birlikteydim. Ya da öyle varsayılıyordu.

Tanrım, feci bir yanlışın içindeydim.

Mace bana bir şey ifade ediyordu ve ben de ona. Bunu hatırlamam gerekiyordu.

Tokat atarak aşırı tepki vermiş oldum ama göğüs kafesimin içini altüst eden –şehvet ve korku ve suçluluk dolu– bir kasırga kopmuştu ve ben de kendimi kaybetmiştim.

Benny'nin verdiği yeni sigaramı beceriksiz hareketlerle parmaklarımın arasında tutuyordum. Dikkatli olmazsam onun da sonu diğeri gibi yeri boylamak olabilirdi.

"O herifin peşinden gitmeli miyim?" diye sordu Benny. "Şu an onunla ilgili duygularını tam olarak anlamış değilim."

Kulübe hoş geldin.

"Hayır, Benny. Ama teşekkür ederim. O sadece bir arkadaşım. İkimiz de biraz sarhoşuz. Endişe edecek bir şey yok."

Sarhoş falan değildim. Yani sarhoş sayılmazdım. Davranışımın aptalca olması dışında hiçbir bahanem yoktu. Şey, hem o hem de Cade'in bu kadar seksi olması. Evet, suçu kesinlikle onun seksiliğine atabilirdik.

Saatime baktım ama inatla orada durmaya devam ettim. Molamın bitmesine bir dakika kalmıştı. Düşündüğümden daha uzun süre öpüşmüş olmalıydık. Cade, zamanın göreceliliği etkisini yaşatan şeyler listeme ilk sıralardan giriş yapmıştı. Aslında daha doğru bir ifadeyle söylemem gerekirse, Cade'le öpüşmek maddesi bu listeye girmişti.

Benny, "Tuvalete gideceğim. İçeri girerken sana eşlik etmemi ister misin?" diye sordu.

İyice ağırdan alıyordum ve başımı iki yana salladım. "Hayır. Ben iyiyim, Benny. Birazdan içeri gireceğim. Sen gidebilirsin, gayet iyiyim."

Kapının önünde durarak sigaramı bitirmeye çalıştım. Saçma bir işti. Yavaşça nefes almanın ve vermenin hiç de beni sakinleştirdiği falan yoktu. Beton taşlar arasından bitmiş bir filizi daha da ortaya çıkarmak için topuğumu kullandım. Şehrin ortasında –sert taşlar ve soğuk metaller dünyasında– canlı bir şeyin her türlü engele böylesine meydan okuması ve gün ışığını görmek için ortaya çıkması inanılmazdı.

Ağır metal kapı yeniden açıldığında çok yakınında duruyordum. Kapı omzuma çarptığında ileri doğru sendelerken elimde tutmakta olduğum gecenin ikinci sigarasını da yere düşürdüm.

Kaldırımı boylamadan önce bir kolun beni belimden yakaladığını hissettim.

"Yakaladım seni, bebek."

Çocuk leş gibi içki kokuyordu. Beni tutarak kendi bedenine doğru çekmişti. Kafasını kazıtmıştı ve dövmeleri vardı. Görüntüsüne bakıldığında benim tipim olabilirdi ama belimin etrafına sıkıca sardığı kolunun içimde uyandırdığı hissi hiç de çekici ya da rahatlatıcı olarak tanımlayamazdım.

Numaradan gülümsedim. "Sorun değil," dedim. "İyiyim."

Koyu renk gözleri vardı ve bakışları çoktan yüzümden ayrılmış aşağılara, bedenime kaymaya başlamıştı. Çıplak belimin etrafına sardığı elinin başparmağını ağaç dövmemin dallarının üzerinde gezdirirken, "Eminim öylesindir," dedi.

Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Zaman, hem çok yavaş hem de hıphızlı akıyor gibiydi. Kanımın tenime hücum ettiğini ve kulaklarımda gürlediğini duyumsuyordum.

Bu tür bir paniği kaç kez yaşamış olursam olayım beni hep gafil

avlamayı başarıyordu. Ve her seferinde de bana Alex'in kaza geçirdiği o geceyi çağrıştırıyordu. Şimdinin korkusu, o zamanın korkusuyla iç içe geçerek zihnimi karmakarışık ediyordu. Boğazımdan yukarı yükselmekte olan dehşeti hissedebiliyordum. Kollarımdan biri yanıma mıhlanmış gibi duruyordu ama aramızda duran sol kolumu hareket ettirebildim ve onu göğsünden ittim.

"Bırak beni."

Ilık nefesinin iğrenç kokusu yüzüme çarpıyordu. Beni çabucak kendine doğru çekmek için elimi geriye doğru büktüğünde bileğim çok acımıştı. Başımı uzatarak etrafıma bakındım ama sokak ıssız görünüyordu. Benny'nin tuvaletten ne zaman döneceğiniyse hiç bilmiyordum.

"Endişelenme, bebek. Sadece biraz eğleniyoruz."

"Sarhoşsun. Ve ben eğlenmiyorum." Kıpırdanarak ona direnmeye çalıştım. Benden daha güçlü olabilirdi ama bana tutunmasını olabildiğince güçleştirmek istiyordum. "Bırak beni, pislik!"

Ayağını ezmeye çalıştım ama zarar verebilecek kadar güç alamamıştım. Yeniden bağırdım. Elini sıkacakmış gibi boğazıma getirdi.

"Bağırmayı keser misin?"

Eli tüm boynumu çepeçevre kavrayacak kadar kocamandı. Parmaklarını saçlarıma doladıktan sonra başparmağını gırtlağımın üzerine bastırdı. Yutkunmaya çalıştım ama yapamadım. Nefesim kesilmişti. Yüzünü tırmalamak için elimi yukarı kaldırdım. Uzanabileceğim mesafenin dışına çıkmayı başarabilecek kadar uzun boyluydu ve ben de göğsünü çizdiğimle kalakaldım. Trestle'ın kapısı açıldı ve bağırmaya çalıştım ama ağzımdan karmakarışık, boğuk sesler çıktı.

Gözlerimi kırpıştırdım. Görüşüm bulamıklaşmıştı. Sonra gözlerim iyice kararda, ardından da bir karaltının geldiğini fark ettim. Göğsümde bir çöküntü hissi vardı, parçalanarak unufak olmuş gibiydim.

Sonra birisi boğazımı sıkan elini üzerimden söküp aldı. Hiçbir şey göremeyecek haldeydim, her şey karanlığa gömülmüştü. Ciğerlerime dolan havanın yakıcılığını hissediyordum. Birkaç saniyeliğine suyun altındaymış gibi hissettim. Sonra aldığım nefes içimi yakmamaya başladı, görüşümdeki karanlık dağıldı ve Cade'in saldırganımla boğuştuğunu gördüm.

Cade'in yumruğu dazlak adamın suratına indiğinde içime bir rahatlama dalgası yayıldı. Öksürdüm ve o sırada bir sürü de hava yuttum.

Kendimi zorlayarak ayaklarımın üzerinde durmaya çalıştığımda dünyamın allak bullak olduğunu hissettim. Buz gibi havanın çok tiz ve akortsuz bir sesi vardı. Bir adım atmaya çabalarken basmaya çalıştığım zeminin olması gereken yerde olmadığını fark ettim. Sonrasındaysa asfaltın havadan sudan konuşmalarını dinliyordum.

"Max!"

Gözlerimi açtığımda dünyam daha bir düzgün görünüyordu. Sırtüstü yatıyordum, Cade ise yanımda diz çökmüştü. Rahatladım. Eğer o buradaysa her şey yolunda demekti.

"Max, iyi misin?"

Yutkundum ve yanıt vermek için ağzımı açtım ama arkasında sallanan bir karaltı onun yüzünün yan kısmına vurdu. Saldırganım aldığı darbenin etkisiyle sersemlemiş bir halde kalkmış Cade'e doğru gelirken boğuk bir çığlık attım.

Bir inilti duydum. Ses dikkatimi odaklamamı sağlamıştı. Kendimi doğrultarak oturma pozisyonu aldım ve bu kez daha yavaşça ayağa kalktım. Sendelesem de yerimde durabilmeyi başarmıştım.

Cade oldukça uzun boylu bir çocuktu ama Mr. Clean ondan en az on beş santim daha uzundu. Cade'in ağzında kan lekesi vardı. Beni harekete geçiren de bu olmuştu. Kapı çarptığı için elimden düşürdüğüm ve hâlâ yanmakta olan sigaram bir adım

mesafede yerde duruyordu. Onu aldım. Etin ete vurma seslerini duyuyordum. Etraflarından dolandım. Cade ayaktaydı ama sanki dünyanın kendisi için de dönüp dönmediğini merak ediyormuş gibi başını salladığını gördüm.

Fırsatı değerlendirip öne doğru çıktım. "Hey, büzük herif!"

Mr. Clean bana dönerek homurdandı. Ben de sigaramın yanan ucunu boynuna bastırdım. Minik cızırtı sesini duydum. Tüm bedeni şiddetle sarsılırken benden uzaklaşmaya çalıştı. Çığlık atarak beni itti.

Hızla yere doğru yaklaşıyordum. Yapmam gereken en önemli şeyin başımı ileride tutmak olduğunu biliyordum, böylece kaldırıma çarpmazdım. Kollarımla başımın etrafını sarmaladım ve düşüşümün asıl yükünü belim kaldırmak durumunda kaldı. Asfalta düşmekle kalmayıp üstünde adeta patinaj yaptım. Minik çakıl parçalarının çıplak belimi kazıdığını ve tenimde sürtünme sonucu sıyrıklar oluştuğunu hissettim.

"Seni orospu!"

Yeniden üzerime doğru gelirken acımı falan unutup sürünerek geri geri gitmeye başlamıştım. Cade'in kendine gelmiş bir halde ikimizin arasında belirdiği sırada kaldırımın kenar taşına ulaşmıştım. Çocuk sağ kolunu Cade'e doğru savurdu ama Cade bu hamleyi görmüş ve darbeyi savuşturmak için başını eğmişti. Ancak yeterince hızlı değildi. Saldırganın parmak eklemleri alnını sıyırmıştı. Cade'in boynunun üstünde sallanan başı, hiç de komik olmayan bir sallabaş oyuncak gibi görünüyordu. Saldırgan epeyce sarhoş olmalıydı çünkü ayaklarının üzerinde zor duruyordu. Cade bir saniyeliğine duraksadıktan sonra harekete geçip omzunu çocuğun karnına geçirdi.

Mr. Clean arkasına doğru tökezlerken Cade de onun savunmasız halini yakalayarak hızlı bir aparkat hamlesi yaptı. Çocuğun birbirine çarpan dişlerinin çatırdama sesini duydum ama o hiç de bundan ürkmemiş görünüyordu.

"İçeri gir, Max!" diye bağırdı Cade.

Onu orada bırakmak istemiyordum. Bana bakıyordu ve yüzünde kan vardı. Kalbim patlayacakmış gibi atıyordu.

"Git hadi!"

Bana bakmakla o kadar meşguldü ki çocuğun kendine doğru yaklaştığını görmedi. "Cade!" diye çığlık attım. Yumruk yemekten son anda kurtulabileceği bir hızla dönebildi. Zorla da olsa kalkmayı başararak Trestle'a doğru koşmaya başladım. Kapı kolunu tutarken ellerim titriyordu. Metal kapı sanki normalden daha ağır gibiydi ve onu açmak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

"BENNY!"

Boğazımda yanan kömür yutmuşum gibi bir his vardı ama bir kez daha Benny'nin adını seslendim. Sarhoş bar müdavimleri bana sanki çıldırmışım gibi bakıyorlardı. Bazılarıysa çığlığımı dikkate bile almadı. Ama Benny'nin kalabalığı omzuyla yararak bana doğru geldiğini gördüm.

"Acele et, Benny!"

Bana yaklaşır yaklaşmaz kapıya doğru koştum.

"Ne oldu, Max?"

Kapıyı tüm gücümle iterek açtım ve bir nefes alıp, "Kavga ediyorlar," dedim.

Soğuk rüzgârın adeta cam parçaları gibi tenimi kestiğini hissediyordum ama umurumda değildi. "Cade!"

Saldırganım boylu boyunca yerde yatıyordu ve Cade de onun üstündeydi. Her ikisi de kan revan içindeydiler ama Cade iyiydi. Eğer attığı yumruklar bir göstergeyse, gerçekten de iyiydi. Benny öne atılarak Cade'i giysilerinden yakaladı. Ani bir hamleyle onu ayağa kaldırdığında bağırdım. "Diğeri, Benny!"

Bir an için Cade'e baktı ve Altın Çocuk da ona baktı. Çene kemiği sert bir hat oluşturmuştu. En sonunda Benny hâlâ yerde duran çocuğa yönelmek üzere onu bıraktı.

Cade güçlü bir nefes verdikten sonra sendeleyerek yürümeye çalıştı. Hemen yanına koşup koluna girdim. Bana gülümsedi. O sırada dişlerindeki kanı görerek irkildim. Gözleri yüzümü taradı ve bir yaralanma bulamayınca elini yanağıma getirdi. Nefes nefese kalmış olmamın etkisi de olabilirdi ama birdenbire nefes alıp vermek güçleşmişti.

"Oldukça etkileyiciydi, Altın Çocuk."

Öksürdü ve sonra inledi. Ona biraz daha yaklaşarak kolumu beline doladım. Sıcaklığını tenimde ve sert bedeninin baskısını da bedenimin üzerinde hissediyordum. Kahverengi gözlerinin gözlerimle buluştuğundaki ifadesinde ciltler dolusu duygu yazılıydı. Bu ciltler içinde beni korkutan sözcükler de vardı ama hayatım boyunca hiçbir zaman başka yöne bakmayı beceremediğim.

"Özür dilerim," dedi. Gözlerini kapatarak bana doğru sendeledi. Tatlı ve tanıdık bir his uyandıran bir jestle alnını şakağıma dayadı. Yutkundu ve o sırada bedenindeki en algılanamaz değişimi bile hissedebildim.

Ona daha sıkı tutunarak sordum. "Ne için özür diliyorsun?"

"Üstüne kan bulaştırdığım için."

Güldüm. "Sadece sen böyle bir şey için özür dilerdin zaten, Altın Çocuk."

Gözlerini yeniden açtığında bakışlarımız kilitlendi. Gülmüyordu. Başını salladı. "Aslında seni öptüğüm için üzgünüm demek istemiştim."

Alnını benimkine bastırmış halde dururken tüm görüşümü kaplıyordu. O an onun dışında hiçbir şey yoktu. Ve o... o bana müziği hatırlatıyordu. Şarkı söylemenin hissettirdiklerini. Tıpkı düşüyor ve uçuyor gibi. Özgürlük ve korku gibi.

Üzerinde çok da fazla düşünmeden şöyle deyiverdim: "Üzülme. Ben değilim."

11

Cade

Max beni yeniden barın içine götürdü. Milo'nun ıslık atarak yanıma gelmesiyse sadece beş saniye sürmüştü. "Kahretsin, *hermano,* bu akşam sarhoş olmak için verdiğimiz sözü biraz fazla ciddiye almışsın sanırım."

Gözlerimi devirip Max'e dönerek, "Bu benim arkadaşım Milo. Milo, bu da *Mackenzie,*" dedim.

Bana Altın Çocuk dediği için onu özellikle öyle tanıtmıştım.

Başını döndürerek yüzüme baktı. "Bu gece bir kere daha mı kavga etmek istiyorsun?" Yanakları kızarmıştı, gözlerinden ateş saçıyordu.

"Hayır, sadece sinirli halini görmek hoşuma gidiyor." Dudaklarını sımsıkı birbirine kenetleyerek ters ters baktı ama birkaç saniye içinde dayanamayıp gülümsedi. Tanrım, bana böyle baktığı zaman başımı çatlatan ağrıyı bile tamamen unutuyordum.

Milo'ya döndüğümde sırıtarak bir bana bir de Max'e baktığını gördüm. "Seni serseri, bir atışta tüm kuşları vurdun demek. Dört sözü de yerine getirdin mi yani?"

Hâlâ Max'e yaslanıyordum. Bunun küçük bir bölümü öyle gerektiği, çok daha büyük bir bölümüyse öyle istediğim içindi. Başını kaldırarak bana baktı. "Neden bahsediyor?"

"Boşver onu. Sarhoş."

Öte yandan ben tamamen ayılmıştım. Kolumu omzundan çekerken hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalıştım.

"Teşekkürler, Max. Artık iyiyim."

Tek istediğim eve gidip uzun bir duş almak ve belimle kollarımdaki gerginliği yumuşatmak için önce soğuk ardından sıcak suyla rahatlamaktı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu. Ellerini kalçalarının üzerine yerleştirmişti... tüm bu olanlar yaşanmadan önce ellerimin arasında duran kalçalarına.

"Sadece eve gidip üstümü başımı temizleyeceğim."

Milo atıldı. "Ah, yapma Cade, evin buraya en az yirmi dakika uzaklıkta ve yüzün kanıyor. Bence seni burada temizlemeliyiz."

Max parmaklarıyla çenemi kavrayarak başımı kendisine doğru indirecek şekilde çekti. "Gidip bir ilkyardım çantası getireceğim. Sakın bir yere gitmeye kalkma."

Tartışamayacak kadar yorgundum ve Max ortalıktan kayboldu. Milo da beni barın arkasındaki tuvalete doğru yönlendirdi.

"Vay be, Cade. Böyle girişken tiplerden hoşlandığını kim bilebilirdi?"

Böyle "girişken tiplerden" hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değildim ama ondan hoşlanmıştım. Tuvaletin önünde çekilmez bir kuyruk vardı ve sıradakiler yüzümün kan içinde olmasını önemsemeyecek kadar sarhoş ya da kabaydılar. Başımı arkamdaki duvarın tuğlalarından birine doğru yasladım ve gözlerimi kapadım. Şaşırtıcı ve beklenmedik bir biçimde Milo da Max gelene kadar çenesini kapalı tuttu.

"Kötü haber. İlkyardım çantamız oldukça boş," dedi Max döndüğünde.

Gözlerimi açarak ona odakladım. Duvardan ayrıldığımda hafifçe sallandım. Bunun üzerine bir kolumdan Max, diğerindense Milo yakaladı.

"Bir taksi tutup eve giderim," dedim. Yalandı. Yanımda o kadar para yoktu ama bu seçenek onları mutlu edebilirdi.

Max benimle dalga geçercesine konuştu. "Bu mahallede taksi bulmayı düşünüyorsan sana bol şans."

Milo bir koşu bir eczaneye giderek gereken malzemeleri almayı önerdi ama böyle bir zahmete hiç gerek olmadığı konusunda ısrar ettim.

"Gerçekten çocuklar, iyiyim ben. Yüzümü yıkayıp sonra eve gideceğim. Büyütülecek bir şey yok. Kendimi iyi hissediyorum." Tuvaletin kapısına doğru ilerledim ama Max etrafımdan dolanarak önüme geçti ve bir elini göğsümün üzerine yerleştirdi.

Alt dudağını ısırırken kendi içinde bir mücadele verdiği belliydi. Sonunda dudakları düzgün bir çizgi halini aldı ve başını kaldırarak bana baktı. "Bana gideceğiz. Buradan sadece birkaç blok uzakta oturuyorum."

O konuşurken arkamda duran Milo'nun sırıttığını görmem için dönüp bakmama gerek yoktu. "Bu harika bir fikir gibi görünüyor!"

Elimi kaldırarak göğsümde duran elinin üzerine getirdim.

"Max, ben iyiyim, gerçekten."

Bana dargın bir ifadeyle baktığında onun hayır sözcüğüyle pek sık karşılaşmayan biri olduğu hissine kapıldım. Eli göğsümün üstünde, benimki de onun elinin üstünde dururken bedenimin evet demeyi ne kadar çok istediğinin fazlasıyla farkındaydım.

Beynim daha iyi bilirdi.

Yanıma biraz daha yaklaşarak daha alçak sesle konuşmaya başladı. "Dinle beni, Altın Çocuk. Sürekli öfkeli bir kaltak gibi davranmadığım bu yeni duruşumun deneme sürecindeyim. Yani bir erkek benim yüzümden kıçına bir tekme yerse, ona biraz merhamet göstermem gerekiyor. Benim için de hiç kolay değil anlayacağın, o yüzden bana yardımcı ol."

Al işte. Bir gün... birbirimizi sadece bir gündür tanıyorduk ve şimdiden insanlara, özellikle de yardımıma ihtiyacı olan insanlara hayır demekte ne kadar güçlük çektiğimin farkına varmıştı.

Karakterime aykırı bir şeyler yapmam gerekiyordu. Gerçi bu gece yaptığım şeylerin pek çoğu zaten karakterime biraz aykırıydı. Ve hayır demeye çalışmamış da sayılmazdım.

"Pekâlâ," dedim iç çekerek. "Ama sadece sözlerinin kıçıma tekme yemekle ilgili kısmını geri alırsan gelirim."

Güldü. "Anlaştık. Geri alıyorum. Ama o serseriyi sana yollamadan önce tamamen yumuşattığımı da bilmelisin."

"Evet. Sigara içerken seni sinirlendirmemem gerektiğini bana hatırlat bir ara, olur mu?"

İkimizin de konu üzerinde anlaşmış olmamıza rağmen geri adım atmadığımız veya birbirimize dokunmaktan vazgeçmeden beceriksizce kalakaldığımız kısacık bir an oldu. Birkaç saniye sonra boğazını temizleyerek elini göğsümden çekti.

Milo'yla vedalaştım. Max'in başının arkasından başparmağını kaldırarak yaptığı coşkulu onay işaretlerini de görmezden geldim. Üzerine ceketini geçirip eşyalarını toparlamasını bekledim. Bardaki servis görevlilerinden birine olan biteni anlattı. Belki onun gitmesine izin vermezler, diye düşündüm ama kısa bir sohbetten sonra yeniden yanıma gelmişti ve gitmeye hazırdık.

Bana bakarak gülümsediğinde heyecanlı ve gergindim. O kadar ağrı ve yorgunluktan sonra hâlâ sinir sistemimin işlediğine kim ihtimal verirdi?

"Gel hadi," dedi. "Her yerin kan içinde."

"Çok mu berbat görünüyorum?"

"Ya gerçekten berbat ya da gerçekten seksi. Hangisi olduğuna karar veremedim."

Yanıt vermemi bile beklemeden arkasını dönerek kalabalığın arasından kapıya doğru ilerleyebileceğimiz bir yol açmaya baş-

ladı. Daha yavaş bir hızla onu takip ettim, bunun tehlikeli bir fikir olduğundan bir kez daha emin olmuştum.

Yeniden dışarı çıktığımızda ona saldıran kişi ile Benny ortalarda görünmüyorlardı ve kapıdaki fedai değişmişti. Büyük olasılıkla böyle olması en iyisiydi çünkü ona saldıran çocuğu görseydim, yapacaklarımdan dolayı sorumlu tutulamazdım. Aklıma sürekli saldırganın eli boğazındayken rengi atmış ve acı dolu yüz ifadesi geliyordu.

Sadece bunu hatırlamak bile onunla sil baştan kavgaya tutuşmaya hazır hale gelmemi sağlayabilirdi.

Kolunu koluma doladı ve sordu. "İyi misin?"

Başımı onaylar gibi salladım. Artık dengemi sağlamak için birine tutunmaya ihtiyacım kalmamıştı ama ona dokunma fırsatını da reddedecek değildim.

Son derece doğal geliyordu bu halimiz. Sanki evine dönen bir çiftmişiz gibi hissediyordum.

Yaklaşık bir blok boyunca sessizce yürüdük ama ona baktığımda gözlerindeki o cam gibi donuk ifadeyi gördüm. Yaşadıklarımızı zihninde yeniden yaşıyor olmalıydı. Benim gibi bir kez daha bunu yaşamayı ister miydi emin olamadım.

"Müzisyensin, öyle mi?" diye sordum.

Başını öne doğru salladı ama yanıt vermedi. Bakışlarını kaldırımın üstüne sabitlemişti ve bu açıdan baktığımda saldırganın ellerinin boynunda bıraktığı kırmızı yara izlerini görebiliyordum. Durup onu kollarımın arasına almaktan daha çok istediğim başka bir şey yoktu ama bunun onun tarzı olmadığını biliyordum. Hatta onun hayatının bir döneminde sarılmalar ve rahat ilişkiler tipi biri olmuş olabileceğinden şüpheliydim.

Ben de onun dikkatini dağıtmaya çalıştım.

"Biliyor musun, ben de birkaç tane şarkı sözü yazmıştım. Müzisyen olmak istediğim için değil ama. Müzik, düşüncelerimi toplamama yardımcı olduğu için."

Köşeyi dönerken onu takip ettim. Başı öne eğik olmasına rağmen yüzünde ufak bir gülümseme belirdiğini görebildim. "Bana bir tanesini söyler misin?"

"Hiç şansın yok."

"Ah, hadi ama!" İki elini koluma doladı ve dudak büktü. O kadar ikna edici bir hali vardı ki bir an için gerçekten söylesem mi, diye düşündüm. Ancak sözlerini hatırladığım tek şarkı kalbime bir hançer saplayabilecek türdendi.

Bu gece Bliss'i unutma gecesiydi ve şimdiye kadar da oldukça iyi gitmişti. Şu an yapmak isteyeceğim son şey, onun hakkında yazdığım bir şarkıyı söylemek olurdu.

"Belki başka bir zaman," dedim.

"Sana söyleteceğim onu," dedi.

Eğer birileri bana şarkı söyletecekse, bu kişinin o olacağından hiç şüphem yoktu.

Sokağın sessizliği aklımdan geçen düşünceleri yok etmişti ve bunun benim için bir sakıncası yoktu. Sadece onunla birlikte yürüyor olmaktan mutluydum. Zihnimi bir düşüncenin ya da derdin meşgul etmesini istemiyordum.

Yirmi dört saat açık bir çamaşırhanenin yanından geçtik ve bir sürü elektrik zili olan cam bir kapının önünde durmak için yavaşladık. Kapının diğer yanından yukarı çıkan merdivenler vardı ve anahtara gerek olmadan kapıyı açtı.

"Kilitli, değil mi?"

Omuz silkti. "Kilidi bozuldu. Haftalardır ev sahibinin tamir ettirmesini bekliyorum."

Merdivenlerden çıkmaya başladığında eğilip kapının kilidine baktım.

"Biliyor musun, büyük olasılıkla bunu tamir edebilirim. Büyükbabam çilingirdi."

Merdivenleri yarılamışken durup bana döndü. "Yapamadığın bir şey var mı, Altın Çocuk?" Aklıma gelen bir şey vardı.

Örneğin, sevgilisi olmayan bir kız arkadaş bulamıyordum kendime.

Kapıyı bıraktım ve arkamdan çarparak kapandığını duydum. Merdivenlerden çıkmaya başladım. İki kat çıktıktan sonra bir koridor boyunca ilerledik ve soldaki son kapının önünde durduk. Ceketinin cebinden anahtarlarını çıkarırken bir an için duraksadı.

Derin bir nefes alarak anahtarı kilide sokup açıldığını gösteren çıt sesini duyana kadar çevirdi. Evinin girişi karanlıktı. Kapının hemen yanında duran küçük bir sehpanın üzerine anahtarları fırlattı.

"Bir saniye bekle."

Beni kapının önünde bırakarak biraz ilerideki masa lambasının ışığını açmaya gitti.

Işık açılınca ortaya sade, kuru ve ruhsuz bir apartman dairesi çıktı. Bir Japon şiltesi ve küçücük bir çift kişilik kanepeyle bile dopdolu görünen küçük salonuna giderken onu takip ettim. Bu sabah yaşamıma girerek beni tamamen esir alan bu çekici yaratıkla ilgili bir içgörüye sahip olmamı sağlayabilecek hiçbir fotoğraf, hiçbir süs eşyası yoktu.

"Ne kadar süredir burada yaşıyorsun?" diye sordum.

Çantasını kanepenin yanına koyarken, "Bu dairede neredeyse iki yıldır ama Philly'de iki katı zamanım geçti," dedi.

O zaman neden böyle anında toparlanıp da evini terk edebilirmiş gibi yaşıyordu? Burada mobilya dışında hiçbir şey yoktu. Etrafta biraz olsun kişisel bir eşya olarak görebildiğim tek şey, bir köşede duvara dayalı duran gitarıydı.

"Sen bir yere otur, ben de hemen sargı bezi ve ilaç falan getireyim."

Ceketini omzunu silkerek çıkarmaya çalışırken derin bir nefes aldı. Kolları iki yanına düştü ve yüzü acıyla buruştu. Ayağa fırladım. Gözlerini sımsıkı yummuş, dişlerini alt dudağına bastırıyordu.

"Ne oldu, Max? Sorun nedir?"

Hafif iniltiler çıkararak bana döndü. Ceketini benim çıkarmamı istermiş gibi kollarını bana doğru uzattı. Kol ağızlarının birinden tutup çekmeye başladım.

"Ah," diye feryat etti acıyla.

Ceketinin astarı kanlıydı ve kurumak üzere olan ıslaklığı neredeyse sırtına yapışmıştı.

"Lanet olsun, Max. Bana yaralı olduğunu neden söylemedin?"

Yanıt verirken sesi fısıltı halinde ve anlaşılmaz çıkmıştı. "Bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

O kadar kötü olmayabilirdi ama kanama durmuştu ve ceketi çıkarmak da kabuk bağlamak üzere olan yaraları yeniden kanatacaktı. Biraz kıpırdandı. Bu küçük hareket bile acıyla inlemesine neden olmuştu. Bir elimi ceketin kol ağzında tutarken diğerini de omzuna yerleştirdim. "Kollarını kaydırarak çıkarabilecek misin bakalım?"

Kumaşı sabit tutmaya çalışıyordum ama yine de kollarını ceketten kurtarmaya çalışırken birkaç kez acıyla irkildiğini gördüm. Japon şiltesinin üzerine yüzüstü uzanması için ona yardımcı oldum.

Derin bir nefes alarak yavaşça nefesini dışarı verdi.

"Çek çıkar, Cade."

Yanma diz çöktüm ve yüzüne dökülmüş saçlarını geriye attım. Konuşmasındaki cesaret yüz ifadesinde yok gibi görünüyordu.

"Giysilerini çekip çıkarmak fikri kulağıma ne kadar güzel gelirse gelsin, sanırım bunu yapmamalıyım."

Yanağı şilteye yaslanmış haldeydi, o yüzden yarım ağızla da olsa küstah bir şımarıklıkla, "Sen kaybedersin," diyebildi.

Buna hiç şüphem yoktu.

"Bir saniye bekle."

Mutfağı da salonu gibi küçücüktü. Bir kâse bulmak için dolapları açmaya başladım. Max seslendi. "Biliyor musun, ne aradığını bana söylersen, sana nereye bakman gerektiğini söyleyebilirim."

"Böylesi daha eğlenceli. Neler bulacağım kim bilir."

Büyük plastik bir kâse bulup aldım. Musluğu açarak suyun ılınmasını bekledim. Kanepenin diğer tarafında güldüğünü ve sonra sızlandığını duyabiliyordum.

"Sana bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama orada küçük, müstehcen sırlar bulamayacaksın. Belki son kullanma tarihi geçmiş süt falan bulursun ama sadece o kadar."

Kâseyi doldurdum ve lavabonun altındaki çekmeceden bir el bezi aldım. Salona dönerek sordum. "O zaman söyle bakalım, evin hangi köşesinde küçük, müstehcen sırlar bulabilirim?"

Gülümseyerek, "Onları kendimle birlikte mezara götüreceğim. Üzgünüm, Altın Çocuk," dedi.

Ceketinin üst kısmını biraz kıvırdığımda kıpırdandı.

"Özür dilerim."

"Sorun değil," diye fısıldadı.

Sesine bakılırsa pek de sorun değilmiş gibi görünmüyordu. Bezi ılık suya batırıp fazla suyunu sıktım. "Bak sana ne diyeceğim... bir sır karşılığında şarkımın bir kısmını söyleyebilirim," dedim.

Teninin cekete yapışık olduğu hattı ıslatmak için üstüne biraz su damlattım ve nazik hareketlerle kumaşı çekmeye başladım.

"Anlaştık," dedi ve iniltisini bastırmaya çalıştı. Beze biraz daha su ekleyerek, olabildiğince dikkatli bir şekilde yarayı temizlemeye başladım. Sırtını gördükçe öfkem artıyordu. Cildi şimdiden yer yer morarmıştı ve üzerindeki her çiziğin acısını kendi tenimdeymiş gibi hissediyordum. Derin bir nefes aldığımda ciğerlerimi ateşle doldurmuş gibiydim. O kadar öfkeliydim ki doğru düzgün düşünemiyordum. Tek istediğim bara yeniden

dönüp o herifi bulmaktı. Ağzını burnunu yeterince dağıtamamıştım ne de olsa.

Bezi iyice sıkarken, "O zaman bir sır duyma zamanı geldi," dedim.

Her ikimizin de aklının biraz dağılması gerekiyordu.

Derin bir nefes alarak yanıt verdi. "Lisede ponpon kızdım."

12

Max

"Neydin ne?"

İnsanları böyle şaşırtmayı hep sevmişimdir ve bu kez acımı unutmama da biraz yardımcı olmuştu bu sırrı paylaşmak.

"Beni duydun, Altın Çocuk. Ponpon kızdım."

Sırtımdan ceketi çekmeye çalışan elleri bir an için duraksadığında bu geçici rahatlamadan dolayı minnettar olmuştum.

"Gözümde canlandırmaya çalışıyorum," dedi. "Ama ben..."

Sesinin canlılığını yitirdiğini fark ederek, "Ne? Beni ponpon kız eteğiyle hayal edemiyor musun?" diye sordum.

"Hayır, aslında zihnimde çok kolay canlandırabildiğim bir imge bu."

"Elbette öyledir. Siz erkekler." Gözlerimi devirdim ama o kadar da bozulmamıştım. Onun gibi bir çocuğa çekici gelmenin, kendimi güçlü hissetmemi sağlayan bir etkisi vardı. Onun kendini içine attığı çılgınlık konusunda hiçbir fikri olmasa bile.

"Ama ciddiyim... bir ponpon kız mı?"

Yüzyıllar önceymiş gibi geliyordu. Bambaşka bir bendim o zamanlar.

Geçmişi düşünmekten nefret ediyordum. Bunu yaptığım her seferinde sanki yerçekimi iki katına çıkmış ve sadece yeryüzüne

tutunmamı sağlamak yerine beni eziyormuş gibi bir ağırlık hissediyordum içimde.

Nedenini açıklayamıyordum ama onun yanındayken dilim çözülüverdi. "Aslında olmadığım biri gibi davranmak için uzun bir zaman harcadım."

Kumaşı yeniden çekmeye başladığında tenimin soyulduğunu ve üstünden taze kanın sızmaya başladığını hissettim. Islak bezi narin dokunuşlarla kesiklerin üzerinde gezdirerek yarayı temizliyordu ama cildim çok hassastı. Bana dokunduğunda kendimi sakınmamaya çalışsam da bunu yapmayı başaramadığım anlar oldu.

"En azından artık başka biriymiş gibi rol yapmayı bırakmışsın. Pek çok insan bunu yapamıyor."

Bırakmış mıydım gerçekten? Aslında sadece bir rolden çıkıp diğerine girmiştim.

Aklımın dağılmasına ihtiyacım vardı... hem geçmişten hem de acımdan biraz kopmalıydım. Gözlerimi sımsıkı kapatarak, "Sıra sende, Altın Çocuk. Hadi bana şarkı söyle," dedim.

Bezi yeniden suya batırdı, sıkarken kâseye düşen su damlacıklarının sesini dinledim. Su ılıktı ve cildimin üzerinde yatıştırıcı bir etkisi vardı. Ta ki kumaşı yeniden çekmeye başlayana kadar. Nefesimi tutarak bekledim ve onun şarkı söylemeye başladığını duydum.

Sesi tok ve berraktı. Sessizce söylüyordu ama kalın notaların içimi ürpertecek şekilde göğsünde gümbürdediğini hissediyordum.

"Ne kadar yakınımda olursan ol, her zaman uzaksın
Gözlerim sen neredeysen orada."

Parmak eklemlerini sırtımda gezdirirken kaslarım gerildi ve kopmuş bir gitar teli gibi titredim. Nefesim tıkanmıştı. Sonrasında

ceketimin kalan kısmını tenimden nasıl ayırabildiğini hissetmedim bile.

Elindeki bezi yeniden ıslattı. Onun yeniden şarkı söylemeye başlamasını bekledim ama başlamadı. Önce sıyrıklardan birinin üzerini temizledi, sonra bir başkasını... sessizlik içinde.

"Sadece bu kadar mı?" diye sordum. Hiç de yeterli değildi.

"Senin ponponluk itirafın kadar tuhaf ve... ilham verici işte. Ruhumu çırılçıplak sergilemeye başlamadan önce senden biraz daha fazlasını duymam gerek."

Sesindeki gülümseme tonunu duyabiliyordum. Açgözlü serseri.

Abartılı bir şekilde iç çektim. "Sana başka ne anlatabileceğimi bilmiyorum."

"Sanırım az önce müstehcen kelimesini ortaya atmıştık."

Sırlarımı onun önünde açığa vurma düşüncesi karşısında ne kadar korktuğumu görünce cesaretim kırılmıştı. Normal şartlarda insanların hakkımda ne düşündükleri hiç de umurumda olmazdı ama o farklıydı.

"İlk kez bakıcımın oğluyla öpüştüğümde beş yaşındaydım, o ise yedi. Beni önce öpmüş, sonra saçımı çekmişti."

Kıkırdadı ve eteğimin belinin hemen üstündeki bir sıyrığın üzerine hafifçe kompres yaptı.

"Müstehcen tanımlarımız farklı görünüyor."

Sırıtarak ekledim. "O gün bu gündür hiçbir şey beni bir erkeğin saçımı çekmesi kadar havaya sokamaz."

Üstümde bir sessizlik oldu ve elinin belimin üzerinde donduğunu hissettim. O an yüzündeki ifadeyi görmek için ölebilirdim.

Boğazını temizleyerek ayağa kalktı ve aramızda yaklaşık bir adımlık bir mesafe kalacak şekilde yanımdan ayrıldı.

"Bandajlar?" diye sordu.

Onu tek kelimeyle iletişime yönelten ben olmuştum.

"Banyo dolabı. Koridorun sonunda."

Dudağımı ısırsam da yüzüme yayılan kocaman gülümsemeye engel olamıyordum. Cade ile belli bir sınırı aşmadıktan sonra biraz masumane flörtün hiçbir zararı olmadığını söylüyordum kendime. Mace sürekli başka kızlarla flört ederdi. İkimiz de kıskanç değildik, o yüzden sorun yoktu. Ve zaten Cade de yarından sonra hayatımdan çıkacaktı.

Salona dönmesi birkaç dakikayı bulmuştu ve o süre içinde burada onunla baş başa kalmamızın hiç de dert edilecek bir mesele olmadığı konusunda kendimi ikna etmiştim. Öpüşmemiz de büyütülecek bir şey değildi. Yüzümdeki mide bulandırıcı, şapşal gülümseme de *büyütülecek bir mesele* değildi. Böyle bir günün ardından biraz rahatlamayı ve gevşemeyi hak etmiştim.

Zararsızdı işte, gerçekten.

"Biraz merhem, gazlı bez, bant ve makas bulabildim. Çok fazla sıyrık olduğu için tekli bandajlar yerine bunlarla sarmak daha iyi olur, diye düşündüm. Neyse ki hiçbiri derin yaralar değil. Sadece sayıları fazla."

"Bana uyar. Peki, şarkımın geri kalanı nerede?"

Yanıma diz çöktü. Bana doğru eğildiğinde alnının üstüne düşen koyu renk saçlarını göz ucuyla görebiliyordum. Soğuk merhemi sırtıma sürerken gözlerimi kapattım.

"O konuya..." diye başladı. "Aslında ben..."

"Hadi ama Cade. Anlaşma anlaşmadır. Ayrıca... ben acı çekiyorum burada."

Başımı biraz kaldırarak ona omzumun üstünden dudak büktüm. Bu şımarık üzülme ifadesi, elimden gelenin en iyisiydi.

Tavana bakarak başını iki yana salladı. "Sen çok tehlikelisin."

Tehlikeden hoşlanırdım. Ve bu... bu bağımlılık yapıyordu. Onun beni arzulamasını sağlamak.

Çünkü yanlıştı çünkü birbirimizden çok farklıydık ve bu yüzden de çok keyifliydi. Yanağımı yastığa koyarak gözlerimi

kapadım ve sırtımda dolaşan parmaklarının yarattığı keyfin tadını çıkardım.

"Hatta baştan alarak da söyleyebilirsin," dedim. "Böylece duygusunu eksiksiz alabilirim."

Şarkı söylemeye başlamasını bekledim çünkü bunu yapmaya kendini ikna ediyormuş gibi bir hali vardı. Ama başladığında sesi en az ilki kadar mest ediciydi. Tok ve tınılı bir sesi vardı. Ruhumun derinlerine işliyordu.

Ne kadar yakınımda olursan ol, her zaman uzaksın
Gözlerim sen neredeysen orada.

Yeniden duraksadı ve bir an devam etmeyeceğini sandım ama sonra ses tonunu biraz daha yükselterek devam ettiğinde sesi karşısında adeta erimiştim.

İkimizin de rol yapmasından yoruldum
Sürekli arzulamaktan ve hiç teslim olmamaktan yoruldum
Tenimde hissediyor, gülüşünde görüyorum
Biz daha fazlasıyız. Hep öyle olmuştuk.

Kaçırdığımız her şeyi düşün.
Her dokunuşu ve her öpüşmeyi.
Çünkü ikimiz de ısrar ediyoruz.
Dayan.

Bunlar sadece sözcükler olabilirdi ama beni tıpkı bu akşamüstü paylaştığımız o çok özel öpüşme kadar etkilemişlerdi. Ayrıca bana dokunma beklentisi de neredeyse temasın kendisi kadar muhteşemdi. Ellerinin arasından kıvrılarak doğrulmamak için konsantre olmalıydım. Sırtımın belli yerlerini gazlı bezlerle sarmaya başladı. Bense parmaklarının bantları yapıştırırken tenimi sıyırıp geçeceği o anları beklemeye başladım.

Nefesini tut ve gözlerini kapat
Diğerlerini bırak, bana bak
Mağlup iç çekişlerin şaşırtıcı değil
Yalanlardan yorulmadın mı?

Sesi biraz daha yükselmişti. Kendimi ağzından çıkan sözcüklerin etkisiyle mıhlanmış, ellerinin kapanına yakalanmış gibi hissediyordum. Bu şarkının bana yazılmadığını biliyordum. Olamazdı. Henüz bugün tanışmıştık ne de olsa. Ama şarkının benim için yazılmamış olması bana söylenmediği anlamına gelmezdi.

Kaçırdığımız her şeyi düşün.
Her dokunuşu ve her öpüşmeyi.
Çünkü ikimiz de ısrar ediyoruz.
Dayan.

Şarkı söyledikçe ılık nefesini çıplak tenimde hissediyordum ve tüm bedenim gerilmişti. Artık daha fazla etkilenmiyormuşum gibi davranamıyordum. Sadece nefes alabilmeyi başarmak için bile tüm benliğimle yoğunlaşmam gerekiyordu.

Ne kadar yakınımda olursan ol, her zaman uzaksın
Gözlerim sen neredeysen orada.

Son gazlı bezi de yerleştirip bandını yapıştırdıktan sonra parmağı omurgam üzerinde ilerlemeye devam etti. İçimde kopan fırtına ürperen tenimden anlaşılıyordu. İnleme sesimi yastıkta boğmaya çalıştım ama duymuş olmalıydı.

Bitti. Yok saymayacağım.
Rol yapmayacağım ya da dayanmayacağım.

Elini sırtımın belime yakın bir yerine yerleştirdi. Şarkının son satırı yarı söylenmiş, yarı duyulmuştu ve ben de arzuyla dolarak yarı çıldırmıştım.

Daha fazlasını istiyorum.

13

Cade

Ona böyle dokunarak ateşle oynuyordum. Elim bel çukurunun biraz üstünde duruyordu ve kalçalarını hafifçe yukarı kaldırarak avcumun içine doğru bastırdığına yemin edebilirdim.

"Tamam, bitti," derken sesim kısık ve pürüzlü çıkmıştı.

Eğer batıl inançları olan biri olsaydım, Milo'nun alkol tanrılarını öfkelendireceğimi düşünebilirdim çünkü bu yakınlığımıza karşı çok uygunsuz bir tepki vermiştim.

Elimi çektim, tam kalkmaya hazırlanıyordum ki doğrularak, "Bekle, ben de seninle ilgileneyim," dedi.

Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım, gerçekten başardım da. Ancak ister on beş ister elli yaşında olsun, benim durumumdaki hiçbir erkek bu sözleri duyduktan sonra tepki vermemeyi başaramazdı.

Gözlerini devirerek, "Başın, Altın Çocuk. Düşünmeyi *yapması gereken* organın," dedi.

Tanrım, Bliss'ten o kadar farklıydı ki. Bu senaryonun onunla nasıl olabileceğini zihnimde tamamen canlandırabiliyordum. Bir sürü yüz kızarması ve gevelemeyle başlayıp büyük olasılıkla kırılıp dökülen veya yanan bir şeyle sona ererdi.

Max dürüsttü. Korkusuzdu. Bedeniyle çok barışık ve rahattı. Ve bu da onu son derece seksi yapıyordu.

"Yeni bir bez alıp geleyim."

Ayağa kalkarak bezi ve suyu mutfağa götürdü. Ben de kanepede oturarak beni zora sokabilecek özel durumumun apaçık ortaya çıkmaması için kendime çekidüzen vermeye çalıştım.

Onun şarkı konusunu açmamasını istemiştim çünkü bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyordum. Bliss ile ilgili anılarımı canlandıracağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Hatta o şarkıyı söylerken Bliss aklımın ucundan bile geçmemişti. Sadece Max'i düşünüyordum ve bu da umduğumdan tamamen farklı bir sorundu.

Geri döndüğünde gözlerimi ileriye dikmiştim çünkü ona yeniden dokunmamayı başarabileceğim konusunda kendime güvenmiyordum. Dizlerinden birini kanepeye doğru çekerek yanıma yaklaşacak şekilde kaydı. Dizinin uyluğuma baskı yaptığını hissediyordum. O an tek yapmak istediğim diğer bacağını da kavrayarak onu kendime çekip kucağıma almaktı.

Aklımı dağıtacak bir şey, başka bir şey bulmaya çalıştım ama bu evde dikkatimi yöneltebileceğim hiçbir şey yoktu. Sadece biz ve aramızdaki boş alanı dolduran heyecan verici bir sıcaklık vardı.

Parmakları çeneme dokundu. Başımı kendine doğru çevirdi. Alnımdaki bir yaraya dikkatle bakıyordu, o yüzden ona yakalanmadan büyük bir zevkle izleyebilme fırsatı bulmuştum. Büyük olasılıkla acıdan dolayı yanakları kızarmıştı ve yaramı incelerken dudakları hoşnutsuzluk ifadesiyle aşağı doğru kıvrılmıştı. Ve gözleri o doğal, bakir sahillerde görebileceğiniz türden açık maviydi.

"Önce seninle ilgilenmeliydim. Hâlâ hafif bir kanaman var."

Öyle miydi? Artık acısını bile hissetmiyordum. Aklımda bir sürü başka şey vardı. Parmakları çenemin üstünde dolanmaya

devam ediyor, bu sabah tıraş olmaya üşendiğim için çıkmış olan kirli sakalıma dokunuyordu. Elini çekmeden önce kısacık bir anlığına gözlerimiz buluştu ama sonra hemen bakışlarını kaçırarak tuttuğu yeni bezi suya batırdı.

Bezi sıkan ve sonrasında küçük bir dikdörtgen oluşturacak şekilde katlayan küçücük ellerini ve narin parmaklarını izledim. Yeniden bana döndüğünde biraz daha yanıma doğru kaymıştı. O kadar ki artık dizi neredeyse bacağımın üzerindeydi. Ben zaten ona dönük duruyordum, yine de eli çeneme yöneldi. Önce yaranın etrafındaki alanı temizledi, sonra sakal çizgim boyunca uzanan kesiğe hafif kompres yaptı.

Daha iyi görebilmek için çenemde duran elinin yardımıyla başımı hafifçe aşağı indirmişti. Böylelikle gözlerim köprücük kemiklerinin o narin yapısına doğrudan yönelmiş oldu. Onu en son tam da o noktadan öpmüştüm.

Kaldığım yerden devam etmek için adeta ölüyordum.

Onu doyasıya seyretmek için yeterince zamanım olamadı çünkü dizlerinin üzerinde kalkarak yanımda durdu. Bu kez göğüsleri göz hizamdaydı ve bedeni benimkine doğru eğilmişti.

Gözlerimi kapatarak çarpım tablosunu ve yıllar içinde rol aldığım oyunlardan replikleri düşünmeye başladım. Alnıma çarpan nefesini ve sadece birkaç santim mesafede duran bedeninin ısısını hissediyordum. Hafif kompresi bırakıp büyük olasılıkla kanamayı durdurmak için bezi tamamen alnıma bastırdı.

Konuşmaya başladığında sesi yumuşak ve sıcak bir tondaydı. "O şarkıyı bir kız için mi yazmıştın?"

"Gay olduğumu ima eden kişi mi duruyor karşımda?"

Güldü. Bir el hareketiyle onu kollarımın arasına almak, bu kanepeye yatırmak ve teninin her milimetresinin tadına bakmak istiyordum. Her dövmesini tatmak, onun için ne ifade ettiğini öğrenmek istiyordum. Zırhlı ifadesinin ardında yatan sırları çözmek istiyordum.

"Hayır, yani demek istediğim... kız arkadaşlarından biri miydi?"

Başımı salladım. "Hayır, değildi. Nihayet harekete geçmeye karar verdiğimde çoktan başka biriyle birlikte olmaya başlamıştı."

"Sen de vazgeçtin?"

Konuşmak istediğim bir konu sayılmazdı ama onu öpmek dışında bir şeyler düşünmemi sağlayacaksa işe yarayabilirdi.

"Uğraşmak anlamsızdı," dedim. "Öyle bir rekabete giremezdim."

"Saçmalık." Bezi daha sertçe bastırarak yüzümü kendine doğru biraz daha yaklaştıracak şekilde çekti. "Sen Altın Çocuk'sun. Her konuda iyisin. Çok tatlısın, harikasın, büyük olasılıkla ufak tefek yaşlı teyzelerin karşıdan karşıya geçmelerine de yardımcı oluyorsundur. Sen bile rekabete giremiyorsan, biz geri kalanlar tamamen sıçtık demektir."

Gülümsedim. Harika olduğumu onun ağzından duymak, iyi bir teselli ikramiyesiydi.

"Diğer çocuk İngiliz."

Başını arkaya atarak gülerken gözlerim düzgün bir hat oluşturan boyun çizgisine takıldı.

"Evet, bak o zaman gerçekten çok şanssızsın, Altın Çocuk."

Bu konuyla ilgili olarak biriyle gülebilmek iyi hissettirmişti. Bunu eski arkadaşlarımdan hiçbiriyle, hatta Milo'yla bile yapamamıştım. Daha bu sabah bile Bliss'i kaybetmiş olmak ayaklarıma prangalarla ağırlıklar vurulmuş gibi hissetmeme neden olsa da şimdi yaşananları gerçekten olduğu gibi –sadece bir anı olarak– düşünebiliyordum.

Bezi alnımdan kaldırdığında hâlâ gülümsüyordu.

Hımlayarak, "İyi görünüyor," dedi.

Geriye çekilerek otururken yüzümde duran eli uyluğuma düşmüştü. Gazlı beze uzanırken destek almak için de aynı elini kullandı. Yüce Tanrım.

Söyleyecek bir şey, başka bir şey bulmaya çalıştım. "Bugün... ilginç bir gün oldu."

Onunla henüz bu sabah tanıştığımızı ve şimdiden adeta büyülenmiş bir şekilde takıntılı olduğum konuyu bile rahatlıkla konuşabildiğimi düşündüğümde öyleydi, evet. Bugün fazlasıyla ilginç bir gün olmuştu.

"Yarınsa bugünü bir dans figürü olarak görmemizi sağlayacak denli ilginç olacak," dedi.

Gazlı bezden biraz kestikten sonra başıma yerleştirmek için yeniden dizlerinin üzerinde doğruldu.

"Neden tatillerden bu kadar nefret ediyorsun? Annen ve baban çok mu abartıyorlar?"

Bezin iki yanma bantları yerleştirdikten sonra eliyle üstünden geçerek alnıma iyice yapıştırdı. O sırada dengesini sağlayabilmesi için diğer eli omzumda duruyordu.

"Açıklaması biraz zor."

"Sanırım ayak uydurabilirim."

Yeniden beze uzandı ve yüzümün geri kalanındaki kanlı yerleri temizlemeye başladı. Gözünü bezden ayırmadan da konuşmaya başladı. "Tatiller bizim için kötü anıları da beraberinde getiren günler. Bizimkiler yeterince rol yaparlarsa, yeterince süsleme ve yemek hazırlarlarsa, sahip olmadıkları şeyler hakkında düşünecek zamanları kalmayacağına inanıyorlar sanırım."

"Ve bu yöntem sende işe yaramıyor?"

Gözleri birkaç saniyeliğine benimkilerle buluştu.

"Bana hiçbir yöntem yaramıyor. Sadece müzik."

Elimi kaldırarak omzumda duran elinin üzerine koydum.

"Üzgünüm."

Aşağı bana doğru bakarken gözleri bakışlarımı yakalamaya çalıştı. "Normalde insanların üzgün olduklarını söylemelerinden nefret ederim, ama..."

Nemli bezi yanaklarımdan ağzımdaki kesiğe doğru indirdi. Gözleri koyulaşmış, dudakları aralanmıştı. Kesiğin üstüne hafif hafif, dikkatle bezi dokundurdu. Yutkunurken boğazındaki hareketi izledim.

Yavaşça, hatta rüyadaymışım gibi hissettirecek denli yavaş hareketlerle elini çevirdi. Şimdi parmak eklemleri dudaklarımda geziniyordu. Gözleri açık ve berraktı. İkimiz de ayılmıştık. Ellerimden birini kalçasına götürdüm, bedeni bana doğru uzanırken göğüsleri omzuma baskı yapıyordu.

Nefesini dudaklarımda hissediyordum. Gözleri arzuyla büyümüştü. Dudağını ısırdığında inlememek için kendimi tuttum. Gözlerini dudaklarıma çevirdiğinde elindeki bezi de yere düşürmüştü.

Sonra telefonu çaldı.

Öyle hızlı bir şekilde fırlamıştı ki göğüs kafesime hapsettiğim nefesimi bırakmadan önce çoktan odanın diğer köşesine gitmişti.

Telefonu eline aldı. "Erkek arkadaşım arıyor," derken yüzünde donuk bir ifade vardı.

Yutkundum ama ağzımın içi tıpkı bir çöl kadar kuruydu.

Evren bize bir iyilik yapıyordu. Onu sevgilisine ihanet eden biri yapmak istemezdim. Önceki öpüşmemiz zaten yeterince kötü olmuştu.

"Herneyse, gitmem gerek."

Olabildiğince çabuk kapıya yöneldim. Arkamdan seslendi. "Cade!" Kapıyı sonuna kadar açarak arkamı dönüp ona baktım. Telefonu açmaya hazır halde elinde tutuyordu. "Üzgünüm," dedi.

"Olma. Ben değilim." Bana doğru küçük bir adım attı. Hemen arkamı döndüm. "Yarın görüşürüz."

14

Max

Bu muazzam büyüklükte bir faciaydı.

Kabul tuşuna bastım ve konuştum. "Selam, bebeğim." Hattın diğer ucundan müthiş bir uğultu ve gürültü geliyor, söyledikleri doğru düzgün anlaşılmıyordu. Müziğin sesi bu kadar yüksek olduğuna göre bir gece kulübünde falan olmalıydı. "Mace?"

"Maksi Ped!"

Ve... sarhoştu.

"Bunu konuşmuştuk, Mace. Komik lakaplar vardır ve iğrenç lakaplar vardır. Bu kullandığın ikinci kategoriye giriyor."

"Maksi... Pure'a gelsene."

Kahretsin, orada olduğuna göre biraları yuvarlamak yerine büyük olasılıkla hapları yuvarlıyordu.

"Gelemem, Mace."

"Evet, gelebilirsin. Tanrı aşkına. Max, bu müthiş bir şeymiş. Denemek için gelmen lazım."

Tam da düşündüğüm gibi. Onu yargılamıyordum. Ne de olsa ben de yıllardır bir sürü berbat şey yapmıştım ama hayatımda o türden bir deneyime yer yoktu. Eğer acılarımla baş edebilmek için o yolu seçmiş olsaydım, o zaman acımı müziğe aktarmam

söz konusu olmazdı. Sonrasında da ellerim bomboş kalakalmış olurdum.

"Dinle beni, Mace. İşte gerçekten zor bir gün geçirdim."

"Aklını dağıtmana yardımcı olurum." Sesi tarazlı çıkıyordu ve geveler gibi konuşmuştu. Normalde ses tonu dizlerimin bağını çözerdi. Ama bu gece değil. Önereceği hiçbir çözüm için hazır olduğumu sanmıyordum.

"Hayır, Mace. Sadece uyumak istiyorum."

"Lanet olsun, Max. Önce sabah beni ekiyorsun."

"Bizimkiler burada ve ayrıca *beni* bırakıp giden de *sensin*."

Beni dinlememişti bile, konuşmaya devam ediyordu. "Şimdiyse yarın tüm gün seni göremeyecek olmama rağmen çıkıp yanıma bile gelmiyorsun."

Şu an bununla uğraşacak durumda değildim. Sadece telefonu açık tutabilmek için bile kontrol sağlamam zorlaşıyordu.

"Gelemem, tamam mı? Ayıldığın zaman tekrar konuşuruz. İyi geceler."

Telefonu kapattım ve kanepeye adeta çöktüm. Soğuk telefon ekranını alev alev yanan yanağıma bastırdım ve diğer elimi de yanımdaki yastığa koydum. Aklımdan o kadar çok düşünce geçiyordu ki... Mace ve Cade hakkında. Ama uzun ve duygusal bir gün olmuştu. Kendime anın hararetiyle karar verme izni verecek kadar aptal değildim. Gözlerimi kapattığımda Cade'in ellerini hâlâ sırtımda, yüzünüyse parmakuçlarımda hissetmeye devam etsem bile.

Muazzam facia. Kesinlikle.

O an yapmak istediğim tek şey duş almaktı ama bu sefer de sırtımdaki sargıları mahvederdim. Ben de duş yerine giysilerimi çıkardım ve her şeyi unutmak üzere kendimi yatağa attım.

Saçımı çekmişti ve bu çekişin omurgamdan aşağıya, ayak parmaklarıma kadar uzanan etkisini hissetmiştim. Başımı geriye

doğru çekti ve dudaklarını boynumda gezdirmeye başladı. Ağzını yumuşacık dokunuşlarla boğazıma kadar indirdikten sonra dişleriyle köprücük kemiğimi hafifçe ısırdı.

Utanç verici bir şekilde yüksek sesle inlemiştim.

Dişleriyle minik bir ısırık daha atarak beni ödüllendirdi.

Ellerimi tişörtünün içinden geçirerek parmaklarımı beline batırdım. Kalçasını öne doğru iterek benimkine bastırdığında avcumun altında gerilen kaslarını hissedebiliyordum.

Köprücük kemiğimin üzerinden ayrılarak tişörtümü burnuyla sıyırdı ve göğüs kemiğim boyunca öpücükler kondurarak aşağı ilerlemeye başladı. Dilini dövmemin dallarından birinin üzerinde gezdiriyordu. O sırada diri diri yakılıyormuşum gibi hissettim. Kirli sakalının hassas cildime battığını hissettiğimde bacaklarım güçsüzleşmişti.

"Lütfen," diye yalvardım.

"Yapmamalıyız," diye fısıldadı.

Onu ikna etmeye kararlı bir hareketle dudaklarını kendime doğru çektim. Bir kolumu boynuna, bir bacağımıysa kalçasına dolayarak onu kendime doğru çektim. Bir elini duvara koyarak destek aldı, diğeriyse kalçamdaydı.

"Evet," diye adeta tısladım öpüşmelerimiz arasında.

Çok güzel öpüşüyordu. O öperken adeta kendimden geçiyordum. Yavaş ve hızlı. Yumuşak ve sert. Onun beni yönlendirmesinden son derece mutlu bir halde kollarında eriyordum.

Yeniden geri çekildi. "Emin misin?"

Ah, Tanrım, evet!

Onaylamak için başımı sallamamla birlikte beni duvardan çekip yatağa savurması bir olmuştu. Elleri bacaklarımdan yukarı tırmanırken kıvranıyordum ve tüylerim ürperiyordu. Parmaklarını birer kanca misali iç çamaşırımın kumaşına geçirerek yavaşça aşağı doğru çekmeye başladı. Tişörtüm zaten

üzerimde değildi. Bu çılgın savruluşun ortasında bir yerde kaybolmuş olmalıydı. Kalçasını bedenime doğru bastırdığında gözlerim kaymıştı. Sonra tüm dünyanın altımdan kaydığını hissettim. Bacaklarımı iki yana açarak kasıklarının üzerine oturdum. Yastığımın üzerine dağılmış saçlarıyla çok çekici görünüyordu. Kahverengi gözleriyse o kadar koyulaşmıştı ki neredeyse kapkara olmuşlardı.

Eteğimin fırfırlarının arasından ellerini kaydırarak uyluklarımı kavradı. "Sür beni," dedi.

Böylesine hoş ve kibar bir çocuğun bu tür edepsiz sözler söylemesini bu kadar seksi kılan nedir? Başımı arkaya atarak inledim.

"Max."

"Ah Tanrım," diye mırıldandım.

Ellerini çenemde dolaştırdıktan sonra yüzümü sertçe kavradı.

"Max, iyi misin?"

Tanrım, evet.

İyinin o kadar ötesindeydim ki kelimeleri bir araya getirerek bir cümle bile kuramamıştım.

Eller omzumu kavradı ve dünyanın son sürat döndüğünü hissettim. Gözlerimi açtığımda artık üstte değildim. Cade üstümde sallanıp duruyordu, tamamıyla çok uzaktaydı. Elimi çenesine doğru uzattım. Tuhaftı. Kirli sakalı gitmişti. Tıraş olmuştu.

Elimi ensesine dolayarak bana yaklaşmasını sağlayacak şekilde kendime doğru çektim.

Sadece bir anlık bir tereddüt yaşadı ama bu bile benim için iyi bir mola olmuştu. Gözlerimi kırpıştırdım. Ağzım kurumuştu ve kafam bulanıktı.

Gözleri dudaklarımdaydı. Yüzündeyse acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı. "Max..."

Benden uzaklaşmaya çalıştı ama elimi ensesinde tutmaya devam ettim. Hareketi sayesinde doğrularak oturma pozisyonuna geçmiştim.

Bana bakıyordu, gözleri koyulaşmıştı. Derin bir nefes verdi. "Ah, becer beni!"

Planımız buydu ama sesi hiç de baştan çıkarıcı gelmemişti kulağıma. Daha çok gergin gibiydi.

Gözlerini tavana çevirerek ensesinde duran elimi oradan aldı. Serbest kalan elimi göğsünde dolaştırmaya başladım.

Bu kez elimi göğsünden çekmeye çalışmadı ama kısık ve pürüzlü bir sesle, "Altın Çocuk lakabını bir kenara bırakırsak, ben bir aziz değilim, Max," dedi.

Bedeni benimkinin yanında kaskatı duruyordu. Gözlerimi ovuşturdum. Yavaş yavaş yaşadıklarım su yüzüne çıkmaya başlıyordu. Yatağımdaydım. Evimdeydim. Pencereden içeri gün ışığı giriyordu ve Cade de *tamamen giyinik* bir halde yatağımda oturuyor, sanki Hitler'e bakıyormuş gibi dik dik duvara bakıyordu.

Ah, lanet olsun, rüya görüyordum. Yaşadığımı sandığım şeylerin hepsini uykumda ona atfetmiştim! Elimle ağzımı kapadım ve beni ele verebilecek başka bir şey söyleyip söylemediğimi hatırlamak için beynime işkence etmeye başladım.

Ancak ilk şoku atlattıktan sonra elimin göğsüme düşmesine izin verdim. Parmakuçlarım çıplak tenime dokunuyordu.

Aşağı baktım ve çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

ÇIPLAKTIM.

Ağaç dövmemin tamamını görmesine izin verir gibi çıplak.

Yani ana rahmindeki pozisyonda kıvrılmış ve küçük düşürülmenin utancından ölmüş gibi çıplak.

Belimde duran çarşafları alarak çeneme çektim. Benimle birlikte Cade de uzun süredir tuttuğu nefesini bıraktı ve omuzları gevşedi.

Olabildiğince sakin bir şekilde sordum. "Neler oluyor?"

İçimde neler hissettiğimse sakinlik dışında her şeye benziyordu. Beni ondan ayıran şey sadece bir çarşaf ve onun üzerindeki birkaç giysiden başka bir şey değildi ve zihnim hâlâ rüyamın

tetiklediği arzu dalgasıyla bulanmış haldeydi. Ve dürüst olmam gerekirse, başını başka yöne çevirdiği için biraz da bozulmuştum.

İçimden yükselen minik, çılgın bir ses çarşafı yeniden açmamı ve onun karşımda çözülmesinin ne kadar süreceğini görmemi söylüyordu. Cade ayağa fırlayarak odanın başka bir köşesine gitti.

Konuşmaya başladı. "Kapıyı çaldım ama yanıt vermedin. Dışarıdaydım, inlediğini duydum. Sesin canın yanmış ya da hasta gibi geliyordu." Yeniden bana baktığında artık başka yöne bakmayı nasıl becerdiğini anlamıştım... suçluluk duyuyordu. Aslında yanlış bir şey yapmamıştı! Onunla ilgili sapkın rüyalar gören bendim ve kendimi birazcık bile suçlu hissetmiyordum. Devam etti. "Yemin ederim, kapı kilitli değildi. Bu yüzden gelip sana bir bakmak istedim. Yemin ederim, *başka* bir amaçla girmedim içeri. Özür dilerim."

Şu an çarşafı üzerimden atsam amacı değişir miydi, diye merak ettim. Bedenim sıkıca sarılmıştı, gergindi. Saatlerdir bir uçurumdan aşağı sallandırılmışım gibi hissediyordum. Ve onun bir şeyler denemesini *istiyordum*. Başımı salladım. O kadar uyarılmış haldeydim ki çarşafın göğsüme sürtünmesi bile nefesimin kesilmesine neden olmuştu.

Hayır. Kötü Max. Sen Mace'le birliktesin. Aklını başına topla.

Yatmadan önce alarmı kurmayı unutmuş olmalıydım.

Alarmı kurmak benim için hep çok önemli olmuştu. Ama hayatım boyunca önemli olmasına rağmen bunun nedenini hiç hatırlayamamışımdır. Cade'e baktım. Gözleri yumruk haline getirerek sıktığım ellerimin arasında ve göğsümün önünde tuttuğum çarşafa odaklanmıştı. Sırtımın ürperdiğini hissettim ve aynı anda tüylerim diken diken oldu. Yerimde kıpırdanarak arkamı döndüğümde çıplak sırtımı *biraz da olsa* ona sergilemiş olabilirdim. Omurgamın bittiği noktadaki kıvrımlarıma takılan gözlerini gördüm. Yutkundu.

Bana bunları yaptıran bir şeytan olmalıydı.

Şeytan derken, rahmimden söz ediyordum.

Bana doğru bir adım attığında birkaç saniyeliğine şen bir ifadeyle gülümsedim.

Sonra alarmın neden benim için bu kadar önemli olduğunu... hatta onun neden burada olduğunu hatırladım.

Şükran Günü.

Şükran Günü *artı* annem ve babam.

Şükran Günü artı annem ve babam artı ben *çıplak* halde Cade ile aynı odada.

Bu denklem eşittir felaket demekti.

Baştan çıkarma planlarını falan unutarak, çarşafa dikkatle sarılmış halde yataktan çıktım. "Kahretsin. Saat kaç?"

Cebinden telefonunu çıkararak, "Dokuza geliyor," dedi.

KAHRETSİN!

Tam da o sırada kapı zili çaldı. Annemin kapının ardından, "Mackenzie, tatlım!" diye seslendiğini duydum.

Ve hemen sonrasında kapıyı kilitlemeyi unutan bir salak olduğum için aynı "Tatlım?" sesiyle birlikte kapımın açıldığını da duydum. Hani geldiklerini duymanıza rağmen kaçacak yerinizin olmadığı o berbat zombi filmlerinden biri gibiydi. Yapılması gereken tek şey beynini yemelerine izin vererek barış antlaşması imzalamak olacaktı.

Annem zombiydi. Eğer buraya gelip beni Altın Çocuk da olsa bir erkekle aynı odada çırılçıplak görürse, ikimizin beynini de barbeküde ızgara yapardı.

"Ih, bir saniye, anne!"

Lanet olsun. Ellerimi saçlarımın arasından geçirerek düzeltmek için koşturdum ama çarşafı tutmakta olduğumu unutmuştum. Bu nedenle elimden kayıp düştü.

Cade'in boğazından boğuk bir ses çıktığını duydum, sonra bakışlarını başka yana çevirdi. Hormon saldırısına uğramış

bedenim çıkardığı bu sesten çok hoşlanmıştı ama şimdi bunun zamanı değildi!

Lanet. Lanet. Lanet. Lanet.

Bunlardan birini çığlık atarak söylemeliydim çünkü Cade şöyle dedi: "Sorun yok. Sen hazırlanırken ben de içeri gidip onlarla konuşurum."

"Anlamıyorsun! Eğer benim odamdan çıkarsan ve ben de sonrasında duş alıp yanınıza gelirsem, bizimkiler yattığımızı farz ederler."

"O zaman duş alma. Bu halinle de oldukça güzel görünüyorsun."

Gözleri muzip bir ifadeyle sarındığım çarşafa kaydı ve hiç de üzgün görünmüyordu. Hani o suçluluk duygusu nereye kaybolmuştu?

Sakin ol kızım. Hâlâ zamanı değil.

"Sigara dumanı, alkol ve ter kokuyorum. Bu da en az yattığımızı sanmaları kadar kötü. Ayrıca yataktan kalkınca insanın saçı az önce seks yapmış gibi görünür."

Bana doğru bir adım atarak ellerini omuzlarıma koydu. Beni rahatlatmak, her şeyin yolunda gideceği konusunda güvence vermek için yapmıştı. Ancak elinin çıplak tenime değmesi beni hiç de rahatlatmamıştı doğrusu. Ne kadar saçmasapan olursa olsun, bu durum beni hâlâ tuhaf bir şekilde uyarıyordu. Hatta cılız da olsa içimden bir ses, aslında "biz" diye bir şey olmamasına ve gerçek anlamda hiç seks yapmamış olmamıza rağmen yakalanırsak bundan *hoşlanacağımı* söylüyordu.

"Onlara doğruyu söyleyeceğim," dedi. "Uyuyakaldın. Ben de içeri girdim."

"Evet. Sanki inanacaklarmış gibi."

Başparmaklarıyla omuzlarımı yumuşak bir şekilde okşadığında bedenim neredeyse sönmeye yüz tutmuştu.

"Onları inandıracağım, söz veriyorum."

Sanki az önce çıplak tenimi okşamamış ve ben de çarşafın ardında çırılçıplak durmuyormuşum gibi yanımdan uzaklaştı. Sakin ve ne düşündüğü anlaşılmayan bir ifadesi vardı. Sanki olan bitenden hiç etkilenmemiş gibiydi.

Bazı erkekler farklı bir tür müydüler? Diğer erkeklerden çok daha iyi olmalarını sağlayan farklı bir DNA'ya sahip olabilirler miydi?

Onun bir tepki vermesini sağlamak için, içimde yükselen çarşafımı bir kez daha düşürme dürtüsüne engel oldum. Gözlerimi kapatarak onaylarcasına başımı salladım.

Aptalca bir şey yapmamak için odadan çıkarken de gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim. Orada donakalmış ve uyarılmış halde durdum. Annem ve babamı karşıladığını duyduktan sonra bile öylece kalakalmıştım.

Bugün uzun bir gün olacaktı.

15

Cade

Bu apartmanda ikinci kez çok uygunsuz bir zamanda çok tuhaf bir sorun yaşamıştım.

Eğer Max'in ailesiyle bu şekilde karşılaşmakla aktif bir yanardağın içine atlamak arasında bir seçme hakkım olsaydı, ciddi bir artılar ve eksiler listesi oluştururdum.

Odaklanmak için kendime birkaç saniye verdim. Gerçi Max'in o görüntüsünü aklımdan çıkarabilmek için birkaç saniyenin asla yeterli olmayacağını biliyordum. Mükemmeldi ve o an kişisel kontrolüm çok ince bir çizgideydi.

Şimdi bile yeniden odasına girerek onu öpmemek için kendime karşı mücadele veriyordum ve bu durumun halihazırda çözüm bulmamız gereken sorunla mücadeleme hiçbir faydası olmuyordu.

Zihnimde ne yapabileceğimi netleştirmek için başımı salladım, elimden geldiğince kendime çekidüzen verdim ve koridordan yürüyerek salona geçtim.

Lütfen Tanrım, Max'in annesinin beni öpmeye çalışmasına izin verme.

Max'in annesi beni görünce tiz bir ciyaklama sesi çıkardı. "Cade! Burada olduğunu bilmiyordum."

Portatif soğutucunun içindeki hindiyi çıkarmaya çalışıyordu ama bana doğru gelmek için elindeki işi bıraktı. Bana gelmesinin nedenininse sarılmak olduğunu tahmin edebiliyordum.

Sanki Philadelphia Eagles oyuncularından biriymiş ve birebir mücadele sırasında topunu kapmışım gibi bir hareketle fırlayıp yanından geçtim.

"Durun, sizin için çıkarayım onu!" diyerek hindiyi bahane edip soğutucuya yöneldim. Tezgâha doğru bir adım atarken bana sunduğu bu bahaneden dolayı hindiye minnettardım. Beni özellikle yanma çağırmadığını görünce rahat bir oh çekerek hindiyi sıkıştığı yerden kurtarmak için uğraşmaya başladım.

Yumuşak ve süngerimsi bir dokusu olan hindi tam da şey gibi, bildiğiniz çiğ et gibi kokuyordu. Aklımın biraz olsun dağılmasına neden olmuştu.

Büyük bir kümes hayvanıydı ve buzluğun içi adeta dar gelmiş, sıkışmıştı.

Sıkı ve daracık.

Hiç oralara gitme, aklım. Gayet iyi gidiyordun.

Hindiyi zorlukla özgürlüğüne kavuştururken bir yandan da aklımı dağıtmak için içimden alfabeyi sayıyordum. Birkaç dakikamı almıştı ama hindi serbest kaldığı anda kendimi de neredeyse tamamen kontrol altına almıştım.

"Bunu nereye koymamı istersiniz, Bayan M.?"

Mick getirdiği eşyaların geri kalanını mutfak masasının üstüne yığmayı yeni bitirmişti. Yanlarında bir ev dolusu malzeme getirmiş gibi görünüyorlardı. Geniş bir fırın tepsisini alarak yanımdaki tezgâha getirdi.

"Bunun içine alayım, lütfen."

Dediğini yaparak hindiyi tepsiye yerleştirdim ve ellerimi lavaboda yıkadım.

Ceketim ve atkım hâlâ üstümdeydi. Artık gerçeği söyleme ve onları da buna inandırabilmeyi umut etme zamanı gelmişti.

"Mackenzie uyuyakalmış." Kızlarına lakabıyla seslenmeyi reddettiklerini bildiğim için Max'in gerçek adını kullanmanın işe yarayabileceğini düşünmüştüm. "Aslına bakarsanız ben de sizden birkaç dakika önce geldim." Hikâyeme inandırıcılık kazandıracağını umarak atkımı çözüp boynumdan çıkardım. "Dün gece geç saatlere kadar çalışacaktı, kendini fazla yormuş olmalı."

Hiç oralara gitme, aklım. Odaklan.

Ben de ceketimi çıkardım ve sonra birden fark ettim ki onu nereye asacağımla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Max'in bir portmantosu var mıydı? Annesi ve babasının üzerinde ceketleri yoktu. Onlar kendininkileri nereye koymuşlardı? Ceketimi nereye asacağımı bilmediğim için yarattığımız hikâyenin temeli çökecekti. Dolap olabilecek iki kapı vardı. Belki de banyo ya da çamaşır odası ya da kim bilir ne olarak kullanılıyorlardı.

"O zaman Mackenzie giyiniyor herhalde şimdi, değil mi?" Annesinin kaşları alnını kırıştıracak şekilde kalkmıştı. Max'in korktuğu şeyleri düşünmekte olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Aslında duş alıyor olabilir. Ben dert etmemesini söylemiştim ama sanırım size daha hoş görünmek istiyor."

Eşofmanla ya da paspal bir şekilde içeri girmemesini umuyordum.

"Fotoğraf da çekmek ister mi dersin?" Bayan Miller'ın gözleri sanki şimdiden Noel kutlamaları başlamış gibi ışıldıyordu. Ah, neyse ki aklını başka yöne çekebilmeyi fazlasıyla başarmış görünüyordum.

"Sanırım. Ne de olsa bu birlikte geçirdiğimiz ilk Şükran Günü. Anısını yaşatmamız gereken bir gün olmalı."

Şansımı deneyerek salondaki kapılardan birini açtım. BİNGO! Gömme portmanto burasıydı. Günü kurtarmıştık.

Ceketimi bir askıya asmak üzereydim ki Bayan M. bana arkamdan saldırdı. Kollarını belime dolayarak bana sımsıkı

sarıldı. O kadar ki bana Heimlich manevrası* yaptığını düşünmüştüm.

"Mackenzie'nin yaşamına girdiğin için o kadar *mutluyum* ki. Sadece birkaç hafta olmasına rağmen üzerinde muhteşem bir etkin olduğunu görüyorum. Benim asla fotoğraflarını çekmeme izin vermez."

Hay lanet!

Max öfkeden köpürecekti şimdi.

Gülümseyerek, "Ah, onu benim değiştirdiğimi sanmıyorum. O, benden önce de harikaydı, şimdi de harika," dedim.

"Mick? Bu muhteşem çocuğa kulak veriyor musun? Belki ondan biraz ders alırsın!"

Mick güçlükle oturduğu kanepeden kalkarak mutfağa geldi. "Hiç de iyi örnek olmuyorsun, sayende senin dışında herkes berbat görünüyor, evlat."

"Özür dilerim, efendim."

Bayan M. kocasının koluna hafifçe vurdu.

"Sakın onu dinleme, Cade."

"Tamam, efendim."

İç çektim. Bugün bunu sık sık yaşayacakmışım gibi bir his vardı içimde.

Bayan M.'nin mutfakta bir sürü ufak tefek işle uğraşmasını izledim. Birkaç kez ona yardım etmeyi teklif ettim ama her seferinde beni başından savdı. Yemek yapmadığı zamanlardaysa Max'in bomboş evini süslüyordu. Kırlentler, koltuk şalları ve çerçeveler getirmişti. Max'in annesi ve babasının tam tersi olduğunu anlamaya başlıyordum... büyük olasılıkla da onların tam tersi olmayı özellikle istiyordu.

"Sen nerelisin, Cade?"

* Boğazına bir şey kaçtığı için boğulma tehlikesi yaşayan birine yapılması gereken, 1974'te Henry J. Heimlich tarafından bulunmuş ilkyardım hareketi. Kişiye arkadan sarılır gibi yaparak yumruk haline getirilen elleri göğüs kemiğinde birleştirip sertçe çekmeyi gerektirir.

"Teksas, efendim."

"Ah, neresinden? Biz Oklahoma'da yaşıyoruz."

"Fort Worth'de büyüdüm."

"Ailen hâlâ orada mı?"

Rahatsız bir şekilde kıpırdanarak ensemi kaşıdım.

"Aslında büyükannem orada yaşıyor. Annem öldü, babamsa zaten aslında hiç bizimle olmamıştı."

Durdu ve bir eli hâlâ hindinin içine daldırılmış halde bana baktı.

"Ah, tatlım. Başın sağ olsun."

"Teşekkürler," dedim. "Çok küçüktüm. Aslına bakarsanız annemi hatırlamıyorum bile. Ayrıca bir büyükannem var. O da bana yeter."

Hindinin dışında duran eliyle işaret ederek beni yanına çağırdı. "Gel buraya."

Birkaç adım yaklaştım ama o eliyle daha da yanına gelmemi işaret ediyordu. Ta ki tam yanında durana kadar çağırmaya devam etti. Sonra bir eli hâlâ hindinin içindeki araştırmalarına devam ederken diğer kolunu belime dolayarak bana sarıldı.

"Anneni hatırlamıyor olman önemli değil. Yine de yüzleşmek durumunda kaldığın her şeyden dolayı çok üzüldüm. Senin için zor olmuş olmalı."

Tuhaftı ama bu biçimsiz hindi sarılışı kendimi daha iyi hissetmeme neden olmuştu. Max'in ailesiyle ilgili neden böyle tuhaf davrandığını artık anlıyordum ama haber vermeden çıkagelen ve hayatıma karışmaya çalışan bir annemle babam olması için şahsen her şeyimi verirdim. Büyükanneler böyle şeyler yapabilmek için fazla yaşlı kalıyorlardı ama yapabilecek durumda olsaydı eminim o da aynısını yapardı.

"Iı... burada tam olarak *ne* oluyor?"

Bayan M. beni azat etti, ben de ondan ve hindiden bir adım uzaklaştım. Max koridorun ucunda duruyordu. Sanırım duş

almamayı tercih etmişti. Dalgalı kızıl saçları şimdiye kadar hiç görmediğim sakinlikteydi. Çok sayıdaki dövmesini gizleyebileceği boğazlı bir kazak giymişti. Ayrıca yüzünde her zamankinden az makyaj vardı. Hâlâ kendi gibi görünmesine rağmen normal canlılığının yüzde 25'ine sahip gibiydi.

Gerçek halini özledim.

"Ah, yok bir şey, canım," dedi Max'in annesi. "Cade bana ailesinden bahsetti de az önce."

"Anladım. Ailesi," dedi Max. Gözlerini açarak bana baktı.

Ben de hemen konuyu değiştirdim. "Bayan Miller, Max'in nasıl bir çocuk olduğunu anlatsanıza."

Max homurdandı. Annesiyse neredeyse sevinç çığlıkları attı.

"Birkaç tane bebeklik fotoğrafı getirmiştim! Yanımda her zaman bir fotoğraf albümü taşırım zaten."

Max sessizce mutfağa gelerek kendini yanımdaki bir tabureye attı.

"Yaşasın. Bebek fotoğrafları. Ne güzel fikir, *sevgilim*." Parmaklarını benim parmaklarımın arasından geçirerek tırnaklarını hafifçe, uyarı niteliğinde elimin üstüne batırdı. O an düşünebildiğim tek şey, başka koşullarda tırnaklarının tenime batışını hissetmenin nasıl olacağıydı.

Elini kendime doğru çekerek öptüm. Gözleri açıldı ve nefesini tuttu. Şeytani bir ifadeyle gülümseyerek, "Ah, *tatlım*, bebeklik fotoğraflarını görmek istediğim için beni suçlayamazsın, değil mi?" dedim.

Annesi salonda fotoğrafları aramakla meşgulken Max kulağıma eğildi. "Suçlayıp suçlamayacağımı görürsün. Hiç de komik değilsin, Altın Çocuk."

"Gerçekten mi? Bense çılgınca komik olduğunu düşünmüştüm."

"Neyse, sonra baş başa kaldığımızda..."

"... hımm, bunu duymak hoşuma gitti."

Salondan duyulacak şekilde yüksek sesle güldü. Tamamen sahte bir kahkahaydı. Sonra bana döndü. "Sakın seni öldürmeyeceğimi düşünme, tatlı çocuk."

"Hani altındım, şimdi tatlı mı oldum?"

Yeniden derin bir nefes aldı. Sinirini kontrol edebilmek için içinden saydığını anlayabiliyordum. Onun bu halini seviyordum. Yanakları kızarmıştı, gözleri parlıyordu. Büyük bir tarz değişikliğine gitmiş olsa de şimdi daha kendisi gibi görünüyordu.

"Elimde değil. Seni sinirlendirmek çok eğlenceli."

"Gerçekten benimle oyun oynamak istiyorsun yani?"

"Başlıyoruz!" Annesi uçarcasına odaya girerek albümü önümüze getirmişti.

İlk fotoğraf Max'i hastaneden eve getirdikleri güne aitti. Bebek odası pembenin farklı tonlarında bir sürü ıvır zıvırla doluydu ve bir duvarda MACKENZIE yazıyordu. Max bebeklerin çoğu nasıl görünüyorsa öyle görünüyordu... küçücük, saçsız, pembe ve sıkıştırılmış bir yüzü vardı. Bayan Miller ise kıvrılmış ve kabartılmış, perçemli saçlarıyla *80'leri Seviyorum* partisinden çıkmış gibi görünüyordu.

"Bayan Miller, o zamanki halinizle karşılaştırınca bir gün bile yaşlanmamış gibi görünüyorsunuz."

Kıkırdayarak omzuma hafifçe vurdu. "Ah, kes şunu."

Max elini elimden çekerek mırıldanırcasına, "Gerçekten, lütfen kes şunu," dedi.

Max albümün kontrolünü ele geçirerek sayfaları hızla çevirdi. Bana fotoğraflara bakabileceğim kadar bir zaman ayırmadan geçmişti sayfaları. Ancak açıkça görünen bir şey vardı. Max'in ailesi küçükken onun hiçbir zaman kendisi olmasına izin vermemişlerdi. Ona hoşlanmadığı çok belli olan pembe, fırfırlı, süslü giysiler giydirmişlerdi. Saçları sarıydı ve lüleleri hep düzgündü.

Kulağına doğru eğilerek fısıldadım. "Doğal sarışınmışsın? Seni ponpon kız kostümüyle hayal etmek her geçen dakika daha

da kolaylaşıyor." Eğer bakışların fiziksel bir formu olsaydı, bana attığı bakışın sağlam bir tokat olduğunu söyleyebilirdim.

Fotoğrafların hepsinde kusursuz görünüyordu. Barbie bebekler gibiydi ve bütün fotoğraflarda yüzünde aynı yapay gülümseme vardı. Güzel ama mutsuzdu. Sayfayı kapatırken bana gerçek Ponpon Kız Max'in orta parmak hareketini de gösterdi.

"Artık hayal etmeme gerek kalmadı."

Dik dik bakmaya devam etse de dudaklarının kenarlarının belli belirsiz bir gülümseme oluşturacak şekilde yukarı kıvrıldığını fark ettim.

"Sporla ilgilendin mi hiç?" diye sordu Bayan Miller.

"İlgilendim, evet. Futbol ve basketbol."

Max sayfaları çevirmeyi bırakarak, "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Teksas'ta büyüdüm. Ayrıca bu konuda çok da iyiydim."

Kahkaha attı. "Elbette öylesindir."

"Bahse girerim harika bir amigosundur."

"Harika mı? Pek sayılmaz. Öldürücü bir etkiye sahip dersen? Kesinlikle."

Onu o şeker pembesi balo kıyafeti ve mezuniyet tuvaletleri içinde görmem gerekiyordu. Albümün sonuna yaklaşıyorduk ve onun daha yakın döneme ait, yeni, Barbie gibi görünmediği hallerini görmeyi bekliyordum. Ama o fotoğraflar hiç gelmediler. Sanki son yıllar hiç yaşanmamış gibi albüm bitti. Son sayfayı da çevirirken yüz hatlarındaki rahatlamayı görmüştüm. Albümün arka kapağının içine yapıştırılan son bir fotoğrafı görünce bu rahatlamanın yerini şaşkınlık ve tanımlayamadığım başka bir ifade aldı.

Bu bir aile fotoğrafıydı. On iki ya da belki on üç yaşlarında görünüyordu. Yüzünde ergenlik öncesinin o çok iyi bilindik dik bakışları göze çarpıyordu. Arkasında abisi olduğunu düşündüğüm bir çocuk vardı. Aynı sarı tonlarında saçlara sahipti ve bir

kolej montu giymişti. En uçta da büyük olasılıkla on altı ya da on yedi yaşlarında, Max'in hık demiş burnundan düşmüş bir kız duruyordu. Sanırım bu kız daha büyük olduğuna göre onun ablası olmalıydı.

"Abin ve ablan mı?"

Max'in ifadesinde bir kırılma anı yaşandı. Annesine bakmak için hızla döndüğünde yüzü hem korkutucu hem de korku doluydu.

"Hayır. Bunu yapmayacağız! Beni duyuyor musun? Eğer bu yüzden buraya geldiyseniz, hemen gidebilirsiniz." Albümü sertçe kapattı ve hızla yatak odasına yöneldi.

Annesinin şaşırmasını veya üzülmesini bekliyordum ama tıpkı ortalıkta duran bir kitabı alıp kütüphanedeki rafına yerleştiriyormuş gibi sakin bir şekilde albümü aldı ve diğer eşyalarının arasına koydu. Salona dönerek sehpanın üzerine koyduğu çerçeveyi de aldı.

Tam olarak neler yaşandığından emin değildim ama önceki gece Max'in tatiller hakkında konuşurken sözünü ettiği durumla ilgili bir şeyler olduğunu anlıyordum. Ve her ne ise, onu şu ana kadar hiç görmediğim şekilde paramparça ederek dağılmasına neden olmuştu.

16

Max

Çığlık mı atsam, ağlasam mı, bir şeyleri fırlatıp rahatlasam ya da olduğum yere çöküp kalsam mı bilememiştim. Annemin kendimi yeniden on dört yaşındaymışım gibi hissetmeme ve öfkeden çıldırmama neden olan bir hali vardı. Bundan nefret ediyordum ama kurtulamıyordum da. Üstüme gelmemeyi beceremiyordu bir türlü.

Alex'i hatırlamak için her yerde fotoğraflarını görmem gerekmiyordu. Onu metroda, konserlerde, sokakta yanımdan geçerken görüyordum.

Onu gözlerimi kapattığımda görüyordum. Saç rengimi değiştirmeden ve vücuduma dövmeler yaptırmadan önce onu aynada bile görüyordum. Annemin bana her bakışında onun yansımasını gözlerinde görüyordum. Sanki yeterince güçlü isterse yer değiştirmemizi sağlayabilir ve iyi olan kızım geri alabilirmiş gibi bakardı bana.

Ona kaç kez bunu yapmamasını söylemiş olsam da annem tatilleri hep Alex üstüne kurmaya çalışırdı. Alexandria'nın şunu yaptığı ya da bunu dediği zamanlarla ilgili konuşmak isterdi. O kadar çok ondan bahsederdi ki Alex'in akşam yemeği masasında bizimle birlikte oturan ve ortamın tüm mutluluğunu, tüm

normal sohbetlerini alıp kendi yokluğunun krallığına götüren bir hayalet olduğunu düşünürdüm.

Bir tek onun yerine benim ölmeyi istediğimi unuturdu. Ama zaten onu da annem bana hissettirirdi. Lanet olası, tüm dünyaya diğer sarışın prensesini göstermek için fotoğraf albümünü hazırda tutuyordu ama aslında benim uzun zamandır o kız olmadığım umurunda bile değildi. Kimse bu Max'in fotoğraflarını görmek istemezdi. Sadece Mackenzie'yi isterlerdi.

Geçmişin geçmişte kalmasının ne sakıncası olabilirdi? Neden tüm meselelerimizi kendimizle birlikte geleceğe sürüklemek zorundaydık? Annemin yanında getirdiği hayaletlerden dolayı orada nefes alamıyordum. O dünyaya ait değildim ve çabaladıkça da gitgide daha fazla *hiçbir yere* ait hissetmediğimi fark ediyordum.

Altımdaki yatağın hafifçe göçtüğünü hissettiğimde yüzümü yastığıma gömmüş uzanıyordum. Cade'in geldiğini tahmin ettim. Kavgalarımızdan sonra annem asla arkamdan gelmezdi. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak daha kolayına giderdi. Babamsa duygu içeren her şeyden kesinkes uzak dururdu. Dirseklerimin üzerinde durarak omzumun üzerinden baktığımda Cade'in ihtiyatlı bir şekilde yatağımın ucunda oturduğunu gördüm. Aramızda biraz mesafe bırakmıştı.

Arkamı dönerek sırtüstü uzandım ve onun bir şeyler söylemesini bekledim. Belki de sorular sormasını.

Yapmadı. Arada tampon bir bölge bırakmaya dikkat ederek yanıma uzandı. Bir elini başının altına alarak sessizce tavana bakmaya başladı. Bu kadar yakından bakınca omuzlarının ne kadar geniş olduğunu fark etmiştim. Aslında onlara dokunmuştum elbette ama gerçek anlamda ona *bakma* fırsatım olmamıştı. Kaslı kolları ve geniş bir göğsü vardı. Nefes alıp verirken bedeninin hareketlerini izledim. Ritmi sakinleştirici etkisi yapıyordu.

Göğsünün inip kalkmasını izlemek o kadar yatıştırıcıydı ki öfkemin yok olup uçtuğunu fark ettim. Konuşmaya başladığında gözleri kapalıydı ve yüzünde rahatlamış bir ifade vardı. "İnsanları serbest bırakırım, bırakırım gitsinler."

Dirseğimin üzerinde doğrularak ona baktım ama gözleri hâlâ kapalıydı.

"Şey... eğer İncil'e atıfta bulunuyorsan ve o sevdiğimi-serbest-bırakırım gibi bir şeyden bahsediyorsan... konumuzla bağlantısını anlayamadım sanırım."

Ağzının bir kenarı yukarı doğru kıvrılırken iç çekti.

"Geçen gece sana söylediğim şarkıyı yazdığım o kız için neden mücadele vermediğimi sormuştun. Çünkü insanları bırakırım ki gitsinler."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onayladım. Kendimle ilgili konulara girmek zorunda kalmadığım sürece sorun yoktu.

"Her zaman mı?"

"Bu günlerde öyle, evet. Daha gençken mücadele edip kaybettiğim çok oldu."

Gözlerini açıp bana bakmasını istiyordum. Bu kasvetli, ciddi ve kapalı Cade rahatsız ediciydi. Zaten kendim yeterince karanlık bir yerdeydim ve onu böyle görmek beni daha derin bir karanlığa itiyordu. Böyle durumlarda ne yapmam gerektiğini hiçbir zaman bilememişimdir. Bu nedenle onun izinden giderek sessiz kalmaya karar verdim.

Aramızdaki çekimi aklıma bile getirmedim. Ona doğru biraz yaklaşarak başımı göğsüne yasladığımda sadece onu biraz rahatlatmayı düşünüyordum.

Belki biraz da kendimi rahatlatmayı elbette.

Birkaç saniye sonra başının altındaki elini belime indirdi. Parmakuçları kalçamın üzerinde dururken tutmakta olduğum nefesimi bıraktım.

Yakınlığımızın sessizliği ve rahatlığına daha yeni alışıyordum ki konuşmaya başladı. "Babamla ilgili ilk hatırladığım şey bizi terk edişiydi. Beş yaşındaydım ve ona gitmemesini söyledim. Aslına bakarsan gitmesin diye yalvardım." Nefes verirken gülme benzeri bir ses çıkardı... ama üzgün bir gülücüktü bu. "Sabahına gitmişti. Üzerinden bir yıl bile geçmeden annemi kaybettim." Gözlerini kapattığında bambaşka bir diyarda olduğu anlaşılıyordu. Artık benim yanımda değildi. "Kanser olmuştu ve sanki birdenbire... mücadeleyi bırakmıştı. Kalmayı istemesini sağlamak için yeterli olamamıştım."

Ortamı öylesine bir keder sarmıştı ki derinden sarsılmıştım. Gözlerim dolmuştu. Boğazım duygularımı bastırma uğraşımdan dolayı yanıyordu. Uzun zamandır ağlamamıştım ama Cade'i çocuk olarak –büyük olasılıkla o zaman da şimdiki gibi iyi ve hatta mükemmeldi– ve tüm bu acılara göğüs gererken düşünmek... canımı acıtmıştı. Kendi duygularıma karşı kör olmaya alışıktım. Hatta bunu kolaylıkla icra edebildiğim bir uzmanlık haline getirmiştim. Ama şimdiye kadar hiç başka birinin duygularıyla ilgili üzülmek zorunda kalmamıştım doğrusu. Hiç kimseyle dertlerini umursayacağım kadar yakınlaşmamıştım. Duygularımı duvarlarımın arkasına itmek tüm kişisel kontrolümü kullanmamı gerektiriyordu.

Dilimin ucuna gelip de söylemek istediğim çok şey vardı. Ama hepsi de aynı anda hem çok önemsiz hem de çok önemliymiş gibi görünüyordu. Bu yüzden sadece ona daha sıkıca sarılarak, içimdeki ağlama hissinin geçmesi için gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim.

Güldü ama ondan duymaya alıştığım, tüm bakışların kendisine dönmesini sağlayan türden bir gülüş değildi. Bu seferki buruk ve paramparça bir gülüştü.

"Babam cenaze için eve döndüğünde, beni de yanında götüreceğini sanmıştım. Yeni evimde odamın nasıl olduğunu falan

hayal ediyordum. Yeni sevgilisinin beni sevip sevmeyeceği konusunda endişeleniyordum. Bu kez aramızı iyi tutmaya o kadar kararlıydım ki. Ama beni yine terk etti ve ben de büyükannemle yaşamaya başladım."

Onun bu kalp kırıklığını dinlerken aklımdan sadece çocuğunu, hem de annesini yeni kaybetmiş çocuğunu terk etmenin ne büyük bir puştluk olduğu geçiyordu. Dilimi tutmak konusunda hiçbir zaman pek başarılı olamamışımdır. Yine bir istisna gerçekleşmedi.

"En azından mallığın kalıtımsal olmadığını biliyoruz," dedim.

Her an ona bir araba yolculuğuna çıkarak babasını bulmayı ve ona haddini bildirmeyi teklif edebilirdim. Aslında tam tersi olması gerekirken bir elini beni rahatlatmak istermiş gibi vücudum boyunca bir yukarı bir aşağı gezdiriyordu.

Sonra fark ettim ki... beni gerçekten rahatlatmaya çalışıyordu.

Ailem ve Alex'in ölümüyle ilgili beni sinirden kudurtan pek çok şey vardı ama acımı tek başıma yaşadığımı hissettiğim gerçeği kadar beni üzen hiçbir şey yoktu. Yani annem ve babamın onu özlediklerini biliyordum. Sürekli onun hakkında düşündüklerini biliyordum ama bu bana çok yabancı olan mutlu bir üzüntüydü. Ben Alex'i düşündüğümde saf ve yoğun bir acı yaşıyordum. Sanki enkaz sonrası dahili bir travmanın etkisiyle içimdeki her şeyin altüst olduğunu hissediyordum. Bunca yıl sonra hâlâ gözlerimi kapattığımda zihnimde beliren imgesi, içimin kanamasına neden oluyordu. Neden geri kalan herkesin de böyle hissetmediğini anlayamıyordum ve bu da beni daha öfkeli yapıyordu.

Ancak Cade'in başımın altında kasılan, gerilen göğüs ve mide kaslarından anladığım kadarıyla... o da aynı şeyleri hissediyordu. Aynı şeyi yapardım, bedenimdeki tüm kasları bir zırh

gibi gererdim. İçimdeki karmaşayı bir köşeye sıkıştırmak için gerekenler tendonlarım ve dokularımdı. Böyle hissetmekten daha kötüsüyse tüm dünyanın görebileceği şekilde duygularını açığa çıkarmaktı.

Uzun zamandır ilk kez, belki de Alex'ten bu yana ilk kez kendimi o kadar da yalnız hissetmiyordum.

Derin bir nefes alarak, "Ablam öldü," dedim.

Sırtımdaki elini yukarı, saçlarıma çıkardı. Başka bir zaman olsa hormonlarımı kudurtabilecek bu hareketi o an bana yumuşacık ve tatlı gelmişti. Ayrıca çoğu zaman zihnimin arka planında sürekli kapatmaya çalıştığım bir tuşu da açmıştı.

Zihnimde o günün görüntüsü hiçbir zaman solmadı ya da tereddütle hatırlanmadı. Bugün bile hep yaşandığı zamanki canlılığıyla aklımdadır. Hatıraların beni ele geçirmesine izin verdiğim zamanlarda gözümüzü adeta kör eden farları, camın tuzla buz olma sesini ve emniyet kemerinin boynumu kesen baskısını zihnimde canlandırabiliyordum. Gözlerimi sımsıkı kapattım.

Bu imgelerin zihnime hücum etmelerini engelleyemezdim ama gözyaşlarıma engel olabilirdim.

Cade beni konuşturmaya çalışmadı. Sorular sormadı. Sağlam ve sabit dokunuşuyla beni o anda tutmaya devam etti. Birbirimize sımsıkı kenetlenmiş halde orada uzanmaya devam ettik. Bu kez kaslarımı gergin tutmak zorunda değildim. Bir zırha ihtiyacım yoktu çünkü Cade paramparça dağılmama engel olarak beni bir arada tutuyordu.

Birkaç saniye kadar kısacık ya da sonsuzluk kadar uzun bir zaman geçtikten sonra Cade fısıldadı. "Acı bizleri değiştiriyor. Benim acım mükemmel olmayı istememe yol açtı. Böylelikle bir daha kimse beni terk edemezdi."

Derin bir nefes aldım. "Seninki seni Altın yapmış. Benimkiyse beni sadece öfkeli yaptı."

Ellerinden birini çeneme getirerek başımı yüzünün hizasına gelecek şekilde kaldırdı.

"Senin acın seni güçlü kıldı. Tutkulu ve canlı biri yaptı. Acılarımız her ikimizin de şimdiki biz olmamızı sağladılar."

Ciğerlerimi yakan acıyı yırtarcasına yolunu bulan bir kahkaha boğazımdan kurtularak dışarı çıktı. "Altın Çocuk ve Öfkeli Kız."

"Maceralarımızı anlatan bir çizgi roman hazırlayabiliriz."

Bu kez daha kolay gülebilmiştim.

Beni bu kadar kısa bir süredir tanıyan bir çocuğun şimdiye kadar ailemin, arkadaşlarımın ve yolunu tuttuğum bir dizi terapistin hiçbir zaman yapamadığı şekilde beni yatıştırmayı başarabilmesi çok komikti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Yanağımı yeniden göğsüne koysam da başımı yüzüne doğru kaldırdım. "Hem bunun için... hem bugün için hem de dün için. Burada olmasan ne yapardım bilmiyorum. Büyük olasılıkla yapacağın daha iyi bir planın vardır, diye düşünüyorum..."

"Güven bana. Bu plan alternatifinden çok daha iyiydi. Şu an tam da olmak istediğim yerdeyim." Bana kısaca bir bakış atarak yarım yamalak gülümsedi.

Parmaklarımı karnının üzerinde gezdirirken, "Peki, alternatif plan neydi bakalım?" diye sordum.

"Geçmişte kalması çok daha iyi olacak biriyle zaman geçirmekti. Bense yolumda ilerlemeyi tercih ettim."

İlerlemek, benim için de ilk kez bir olasılık gibi görünüyordu.

Orada kendi yarattığımız sığınakta, konuşmadan, huzur içinde öylece durmaya devam ettik. Gerektiği kadar konuşmuştuk. Yatağımda Altın Çocuk'un yanında uzanırken yavaş yavaş içim geçmeye başlamış, uyuyakalmıştım.

17

Cade

Kapalı gözkapaklarımın ardında bir yerde parlak bir ışığın çaktığını hissettim. Sersemlemiş halde gözlerimi ovuşturmak istedim ama sol kolumun yatağa mıhlanmasına neden olan bir şey vardı.

Elinde fotoğraf makinesiyle başımın tepesinde dikilen bir kadın gördüm. Görüşümde karaltılar oluşmuştu, nerede olduğumu ve orada ne işim olduğunu hatırlamam birkaç saniyemi aldı. Fotoğraf makineli kadın Bayan Miller'dı ve az önce Max'in kolumun altında kıvrılmış uyurkenki fotoğrafını çekmişti. Kazağımın üstünde Max'in ağzından akan minik bir salya damlasının ıslaklığı vardı.

Tanrım, bu fotoğrafın bir kopyasını ben de istiyordum.

Bayan Miller parmağını dudaklarına götürerek fısıldadı. "Özür dilerim. O kadar tatlı görünüyordunuz ki dayanamadım." Resmi olarak varoluşumun en tuhaf gününü yaşıyordum. "Akşam yemeği hazır. Hazırlanıp gelmeniz için Mick ile birlikte içeride sizi bekliyoruz."

Parmakuçlarında odadan çıktı ve arkasından yavaşça kapıyı kapattı.

Uyuyan ejderhayı uyandırma zamanı gelmişti.

Max uyurken daha genç ve daha yumuşak görünüyordu. Uzun kirpikleri yanaklarının üzerine düşmüştü. Küçük ve ucu hafif kalkık bir burnu vardı. Dudakları, uyurken bile şimdiye kadar gördüğüm en seksi dudaklardı. Dolgun ve hafifçe büzülmüş halleri çok davetkârdı. Ve onu öptüğüm için hiç de üzgün olmadığını söylemesini unutamıyordum.

Neyse, bunun bir önemi yoktu. Onun bir sevgilisi vardı.

Benim de daima sahip olamayacağım kızlara karşı bir ilgi duyma eğilimim vardı.

Ayrıca daha önce bana söylemiş olduğu gibi... kolay olamazdı. Onun henüz kapanmamış yaraları olduğunu görüyordum ve bu hassas durumundan yararlanmak, istediğim son şey olurdu.

Tam onu hafifçe dürterek uyandırmak üzereydim ki gözlerini açtı ve beni kendisini izlerken yakaladı. Gözlerini birkaç kez kırpıştırdıktan sonra kısarak bana baktı. Sonra doğrulup oturdu ve yatağın tamamen diğer ucuna doğru kaydı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Öncesinde yakaladığımız yakınlığı kestirirken bir yerlerde unutmuş, uyanırken yanında getirmemiş olmalıydı. Duvarlar yeniden örülmüştü ve ben yine dışarıdaydım.

"Göründüğü kadar tuhaf olmadığına yemin ederim."

"Dedi seri katil polise."

Saçları dağınıktı, normal haline daha çok benzemişti.

"Tam seni uyandırmak üzereydim. Annen yemeğin hazır olduğunu söyledi," dedim.

"*Annem* burada mıydı?"

Annesiyle ilgili bir şey duyduğu her seferinde kocaman açtığı gözlerindeki o çileden çıkmış bakıştan hoşlanmaya başlıyordum.

"Bizim bir fotoğrafımızı çekmiş olabilir."

Bir yastık alarak yüzüme doğru savurdu, çok az kala engelleyebildim.

"Onun fotoğrafımızı çekmesine izin mi verdin?"

Yastığı ikinci kez saldırıya hazır halde kaldırdığında yakalayarak onu kendime doğru çekmek için kullandım. "İzin vermedim. Flaşla uyandım."

"Ciddi misin?" Yarı inleme/yarı homurdanma arası bir ses çıkararak yüzünü ellerine gömdü. "Beni hemen şimdi öldürün."

Yastığı tampon olarak aramızda tutarak, "Neredeyse bitmek üzere," dedim.

"Annemin Şükran Günü yemeklerinde hiç bulunmadın ki. Bu daha başlangıç."

Yataktan çıkarak yüzünü yıkamak üzere banyoya gitti. Ben de onu takip ederek aynısını yaptım. Her ikimiz de küçücük alanda birbirimize çarpmadan hareket etmeye çalışırken halimiz korkutucu ölçüde rutin bir olay gibi görünüyordu.

Bu kadını sadece yirmi dört saatten biraz uzun bir süredir tanımış olduğum gerçeğinin tuhaflığıyla sarsılmıştım. Ve şu andan itibaren de yirmi dört saat içinde kendi yollarımızda ilerlemek üzere ayrılacak, bir daha asla birbirimizden haber almayacaktık.

Yutkundum. Banyo kapısından bana baktı.

"Pekâlâ, geliyor musun?"

"Evet, önden buyrun, lütfen."

Salona girer girmez bir fotoğraf saldırısı için daha pusu kurulmuş olduğunu gördük.

"Anne! Ciddi olamazsın!"

Bayan Miller'ın gözlerindeki ifade istismar edilen evcil hayvanlarla ilgili o reklamlardaki tipleri andırıyordu; kötü hissetmenizi sağlıyordu. "Özür dilerim. Cade fotoğraf çektirmemizde bir sorun olmadığını söylemişti ve ben..."

"Ah, öyle mi dedi?"

Başım beladaydı. Elimi tutarak rahat hissedebileceğimden biraz daha sertçe sıktı.

"Şey, bilirsin işte, tatlım. Annene uyuduğundan dolayı ne kadar üzüldüğünü çünkü erken kalkarak onlara güzel görünmek için hazırlık yapacağını söylemiştim. Birlikte ilk tatilimizin anısını ölümsüzleştirmek için fotoğraflar çeksek ne hoş olurdu dedik aramızda." Ben kızıyla konuşurken Bayan Miller bir poz daha çekti. "Bayan M., siz Max'in kusuruna bakmayın. Ama belki de fotoğraf çekmeyi yemek sonrasına bırakabiliriz, ne dersiniz?"

"Elbette ve son bir kez daha hatırlatayım, Cade. Lütfen bana Betty de. Ya da anne."

Max bana dönüp gülümsedi ama ona baktığımda Animal Channel'daki o yırtıcılar belgesellerindeki saldırmaya hazır vahşi hayvanların güler gibi dişlerini göstermeleri aklıma geliyordu. Gülümseyerek bana doğru yaklaştı ve sessizce, "Eğer anneme 'anne' dersen, o fırındaki hindinin yerine senin kafanı koyarım, tamam mı?" dedi.

Ben de ona gülümseyerek baktım ve elimi yanağında gezdirdim. "Blöfünü görüyorum, Öfkeli Kız." Max bana ters ters bakıyordu ama normale döndüğü için mutlu olduğunu görebiliyordum. Elbette normal derken birbirimizi kızdırma girişimlerimizden oluşan bir normalden söz ediyordum. Mutfaktaki annesine seslendim. "Bayan Miller –şey yani anne– kızınız bazen o kadar tatlı şeyler söylüyor ki. Onun ne kadar romantik olabileceğini görseydiniz çok şaşırırdınız."

Max'in kahkahası boğazında kaldı. Gözleri adeta kıvılcım saçıyordu. Yanağımdaki elinin üstüne elini yerleştirdi. "Başladık o zaman, Altın Çocuk. Buna pişman olacaksın."

"Bunu göğüsleyebilirim."

Ve eğer bu onu daha iyi, daha az korunmasız hissettirecekse yapardım da.

Max'lerin masasında adeta bir ziyafet menüsü vardı. Salon da daha yaşanan bir mekâna dönüşmüştü. Max, ilk saldırısını gerçekleştirmek için masaya oturmamızı bekledi.

"Ah, baba, biliyorum genellikle Şükran duasını sen yaparsın ama bu kez Cade'e söz versek mi? *Çok* dindardır, bunu yapmaktan çok büyük bir mutluluk duyacağına eminim."

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. Beni alt etmek için bundan çok daha fazlasını yapması gerekecekti.

"Mick, duayı etmek beni çok mutlu eder ama tatil geleneğinizi de asla bozmak istemem."

Max'in babası elini salladı. "Saçmalama. Duayı sen yap, evlat."

Max'e gülümseyerek elini tuttum. Elinin arkasına erdem dolu bir öpücük kondurduktan sonra diğer yanımda duran annesinin eline uzandım.

"Yüce Tanrım, bugün burada bir arada olmamıza izin verdiğin için sana minnettarız. Mick ve Betty'nin buraya, Philadelphia'ya sağ salim gelmelerini, birlikte bir aile yemeği yiyebilmemizi ve sana şükranlarımızı sunabilmemizi sağladığın için teşekkür ederiz. Her şeyden önemlisi, Max ile beni bir araya getirdiğin için teşekkür ederim. Onunla *daha dün* tanışmışım gibi hissediyorum ama hayatımı birçok *bakımdan* değiştirdi. Bazen ilişkimizin gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu düşünüyorum. Hepimizi kutsamaya devam etmen, günümüzü yemekler, eğlence ve dostluk içinde geçirmemizi sağlaman için sana sığınıyoruz. Amin."

Dua biter bitmez Max elini elimden çekti. Max'in annesi ve babasıysa biraz daha uzun bir süre el ele kalmaya devam ederek bize baktılar. Sonra birbirlerine biz de bu yollardan geçtik bakışı attılar. Onlar bizi izlerlerken Max'e doğru eğilerek, yanağına bir öpücük kondurdum. Özellikle bu gösterinin bugünün sonunda biteceğini düşününce, rolüme birkaç özgürlük ayrıcalığı tanımamda bir sakınca yoktur, diye düşünüyordum. Fısıldayarak, "Bu hamleden daha iyisini bekliyorum senden, Öfkeli Kız," dedim.

Ailesinin bakmadığı bir anı yakalayarak bana gizlice orta parmağını gösterdi ama ikimiz de gülüyorduk.

"Neden şerefe kadeh kaldırmıyoruz?" dedim. Miller ailesi alkole karşıydı ama şekerli çayın da işe yarayacağını düşündüm. Bardağımı kaldırarak, "Yeni başlangıçlara, yeni bir aileye ve umut vaat eden bir geleceğe," dedim.

Max'in midesi bulanmış gibi görünüyordu ama hepimiz alınca o da kendisine bir içecek aldı. Bayan Miller elini kalbinin üzerine koyarak, "Cade, Mackenzie'nin bazı erkek arkadaşlarını hiç onaylamadığımızın bir sır olmadığından eminim," dedi. Max burnundan soluyordu. Bunun *bazı* değil hepsi anlamına geldiğini böylece anlamış oldum. "Ama şunu söylemem gerekir ki sen tanıştığımız en hoş, en düzgün çocuklardan birisin."

Mick hindiyi kesmeye ara vererek, "Evet. Sanırım Max'imiz en sonunda ne yapacağını öğreniyor," dedi.

Göz ucuyla Max'in omurgasını dikleştirdiğini gördüm. Babasına şaşkınlık içinde bakıyordu. Büyük olasılıkla bunun nedeni *sonunda* babasının kendisinden bahsederken lakabını kullanmış olmasıydı. Onları sadece bir gündür tanıyor olmama rağmen ben bile bunun ne kadar önemli bir an olduğunu anlayabilmiştim. Max'i izlerken şaşkınlığının kafa karışıklığına yol açtığını ve en nihayetinde de kızgınlığa dönüştüğünü gördüm. Kaşları birbirine yaklaşmıştı ve o dolgun dudakları ince bir çizgiye dönüşmüştü. Sabrını sonuna kadar kullanıyor gibi derin bir nefes aldı. Onu suçlayamazdım.

Bu oyunu zamanında kesmeliydik, bu maskaralığa bir son vermeliydik. Sahte bir telefon konuşması numarasıyla önemli bir çağrı ya da bir hastalık haberi almış gibi yaparak gitmeyi düşündüm. Ama sonra Max sinirini benden çıkartmaya karar verdi. Ve ben de onu önemsediğim için bunu yapmasına ses çıkarmadım.

"Oldukça muhteşem biri, değil mi?" Ses tonu yüzeyde ne kadar tatlı olsa da derinlerinde zehirliydi. "Özellikle de bir yıl önce nerede olduğunu düşünürseniz pek bir muhteşemdir."

Eyvah! Kulağa pek hoş gelmiyordu sanki.

"Bir yıl önce mi?" diye sordu babası.

"Ah, evet. Bir yıl önce gerçekten berbat bir haldeydi. Öyle değil mi, tatlım?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Sanırım."

"Sanıyor musun? Ah, tatlım, ne aşamalar kaydettiğini önemsizmiş gibi göstermemelisin. Onlarla baş edebildin sonuçta... bağımlılıklarının üstesinden gelebildin."

Annesi çayını boğazına kaçırmıştı. Sakin kalabilmek için gözlerimi kapattım.

Max ellerinden birini yumruk oluşturacak şekilde sıkarak masanın üstüne koymuştu. Yumruğuna elimi uzatarak kavradım. Sonra ailesine dönüp en güzel gülümsememi takındım. "Max abartmaktan hoşlanıyor. Bunun da *komik* olduğunu düşünüyor." Ona bir bakış atarak ailesiyle aramı düzeltmesi için bana bir mazeret göstermesini umdum. Sonra kaşlarını çatarak şüpheci bir ifadeyle bakmakta olan babasına dönüp baktım. O an sadece üzerindeki bilgisayar oyunu logolu tişörtünden ilham alarak bir şeyler uydurmayı akıl edebildim. "Max'in sözünü ettiği bağımlılık çok da önemli bir şey değil aslında. Bir zamanlar gerçekten sağlıksız sayılabilecek kadar uzun süreler bilgisayarın başından kalkmadan futbol oynardım. Max bundan nefret ederdi ama artık bıraktım, neyse ki." Gözlerini devirmemek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum, yine de gülümsemesini bozmadı. Ben de ona karşılık vererek, "Onun için elbette," dedim.

Zayıf bir mazeret olmuştu ama Güney'in evrensel futbol sevgisine güveniyordum.

Bayan Miller, "Bağışla beni ama aklım biraz karıştı doğrusu. Sadece birkaç haftadır birlikte olduğunuzu sanıyordum?" dedi.

Yalanlarıma devam etmek için ağzımı açmak üzereydim ki Max sırayı benden devraldı.

"Ah, öyleyiz zaten," dedi Max. "Ama Cade ondan çok daha öncesinde bile bana sırılsıklam âşıktı. Sürekli bana çıkma teklif eder dururdu. Önceleri biraz tuhaf gelmişti."

Ona sırıttım. "Israrcıyımdır."

Babası, "Buna kesinlikle memnun olduk. Max'in asla düzgün biriyle tanışamayacağını düşünmeye başlıyorduk," dedi.

Max kaşlarını çatarak ekledi. "Bu ısrarlar bir süre *itici* gelmişti. Neredeyse rahatsız ediciydi. Beni resmen *taciz* ediyordun."

Babası son hindi dilimini de kesmeyi bitirirken, "Sen ona aldırma. Benden sana izin, onu istediğin zaman taciz edebilirsin," dedi.

Max gözlerini kapatarak fısıldadı. "İnanılmaz."

Gülümseyerek, "Neden tatlıdan önce biraz fotoğraf çekmiyoruz?" dedim.

18

Max

O Tanrı'nın cezası fotoğraflar için kendime çekidüzen verme bahanesiyle odama kaçtım.

Bu çocuğun doğaüstü güçleri olduğuna yemin edebilirdim. *Vampir Günlükleri*'ndeki gibi zihin kontrol edebilme gücü olmalıydı. Ya da çocukken bir bilim insanı üzerinde bir deney yapmıştı ve şimdi de insanlara istediği şeyi yaptırabileceği ekstra etkili feromonlara falan sahipti. Ne bileyim işte, böyle bir şeyler olmalıydı.

Ancak böyle bir durum insanların kendisinden nasıl bu kadar hoşlandığını açıklayabilirdi.

O aptal mucize zayıflama hapları gibiydi.

İç çekerek kapımı kapatmak için arkamı döndüğüm sırada Cade kendini içeri atmayı başardı.

"Her zamankinden daha öfkeli görünüyorsun, Öfkeli Kız."

Bu çocuğun zamanlaması berbattı.

Kapıyı kapattım ve kocaman yatağımın rahatlığına kavuşmak üzere onu orada bıraktım. Belki de hâlâ uyuyordum ve tüm bunlar korkunç, şaşırtıcı, *tuhaf* bir kâbustan ibaretti.

"Burada ne arıyorsun?"

"Sadece tatlı, sevgi dolu kız arkadaşıma bir bakayım dedim."

Yanıt olarak ona bir yastık fırlattım.

Kolaylıkla yakaladı ve sonra kapalı kapıya sırtını yaslayarak bana baktı. Koleililere özel bir GAP kataloğundan fırlamış gibi görünüyordu.

Ve bundan hoşlandım.

Lanet olsun, neyim vardı benim?

"Gitmemi mi istiyorsun?" diye sordu. "Bahane bulabilirim."

Bizimkilerin bir bahaneyi kabul etmelerinin hiçbir yolu yoktu. Annem tıpkı bir ahtapot gibiydi ve o da zaten çoktan onun kollarına yakalanmıştı. Ama bu samimiyeti boğazımda bir şeylerin düğümlenmesine neden oldu. Başımı yine ondan başka tarafa çevirmek zorunda kaldım. Nasıl her zaman söylemesi gereken doğru şeyin ne olduğunu bilebiliyordu?

Doğaüstü. Olmalıydı.

"Max, buna değmez. Yalan söylemek sadece kaçınılmaz olanı ertelemek demektir. Er ya da geç seni olduğun gibi kabul etmek zorunda kalacaklar."

Acı bir ifadeyle güldüm. "Şey, aslında buraya kadar hiç de kabul etmeden gelebildiler. Bir yirmi iki yıl daha kasabilecekle-rinden eminim."

Bana doğru gelirken yerdeki parkelerin gıcırdadığını duydum.

"Max..."

Kalkıp otururak ayaklarımı yatağın diğer ucundan aşağı sarkıttım, böylelikle sırtım ona dönük duruyordum. Bugün zaten yeterince sırrımı açığa çıkarmıştım. Bu kez yapmayacaktım. Ve kendimi kaybetmeden olanları kontrol altına almalıydım.

"İyiyim. Şu yemeği atlatacağız ve sonra her şey bitecek. Bir ya da iki hafta içinde onlara ayrıldığımızı söyleyeceğim. Atlata-caklardır."

Şüpheliydim. İçimden bir ses hayatım boyunca Cade'den "seni bırakıp giden çocuk" diye bahsedeceklerini söylüyordu.

Şöyle dedi: "Bilgisayardaki futbol oyunlarını sana tercih etti-ğimi söyle onlara. Baban buna inanabilir gibi görünüyor."

"Aman ne onur verici."

Güldü. "Seni her zaman futbola tercih ederim, biliyorsun bunu, Max."

Omzumun üzerinden bakarak. "Teksasi olduğuna emin misin sen?" diye sordum.

Gülümseyerek. "Ateşkes?" dedi.

Başımla onayladım.

Tutmakta olduğu yastığı bana fırlattı ve boş bulunduğum için yastık yüzüme çarptı.

"Şimdi ateşkes."

Gözlerimi devirdim.

"Takıntılı sapık."

"Yalancı."

"Serseri."

"Sevgi dolu kız arkadaş."

"Hakarete bayılıyorsun."

"Sevgi dolu dediğimde sindin, o yüzden sayılır."

"Altın Çocuk."

"Öfkeli Kız."

Öfkem çok daha azalmıştı, gülümsedim. Bu konuda iyiydi.

Yeniden salona döndük. Tatlı faslı acı verici olsa da işkence sayılmazdı. Cade bizimkilerle sohbet etti, böylece ben etmek zorunda kalmadım.

Cade ayrıca onları tehlikesiz konu başlıklarıyla oyalamak konusunda o kadar başarılıydı ki normalde tatil yemeklerimizin rutini haline gelen saçmasapan tartışmalara da girmek zorunda kalmadım.

Tam olarak ailemizin özlediği insandı... yani, Alexandria'nın kazasından sonra. O iyi çocuktu, her zaman ne söylemesi ve nasıl davranması gerektiğini bilen kişiydi. Ailemizin sürekliliğini sağlayan bileşendi ve ölmüştü. Cade'in burada olması, onu canımız acımadan hatırlamayı daha kolay kılıyordu.

Annem balkabağı turtasını getirdi. Şükran duyduğu bir şeyi söylemeyen kimseye bir dilim bile vermezdi. Babam güzel yemekler için, annemse bu tatilde Philadelphia'da oldukları için şükranlarını sundular.

Ben şükran duyduğum şeyi söylerken hiç de yalan söylemiyordum. "Cade bugün burada bizimle olabildiği için minnettarım."

Kolu sandalyemin arkasında duruyordu. Bu sözlerim üzerine hafifçe saçıma dokundu.

Annem ona dönerek, "Peki, ya sen, Cade? Sen ne için minnettarsın?" diye sordu.

Gözlerini gözlerime çevirdi. Eliyle ensemde boğazlı kazağın altında kalan kuş dövmesinin olduğu yeri hafifçe okşadı. "Geçmişin geçmişte kalmasına ve geleceğimizi kendimizin yaratacak olmasına minnettarım," dedi.

Gözlerimi kırpıştırırken aklıma yine *feromonlar* gelmişti. Ağzımı oynatarak ama sesimi çıkarmadan "Şov yapma," dedikten sonra kendi dilimimi ona uzattım. Bu turtadan da hiç hoşlanmazdım ama nedense annem bunu hiç hatırlamazdı.

Annem sordu. "Turtasıyla birlikte kahve isteyen var mı?"

"Ben," dedim.

Annem ayağa kalktı ve Cade de ona eşlik etmek için ayaklandı. Gitmeden omzumu kavrayarak, "Ben getiririm," dedi.

"Benim kahvem..."

"Bir krema ve iki şekerli olacak. Hatırlıyorum."

Bu çocuk cidden çok iyiydi.

Kahve makinemi çözmeye çalışırken bir yandan da annemle sohbet edişini izledim. Bu çocuk çok özveriliydi... çok her şeydi. Eksik ya da kusurlu bir tarafı olmalıydı. Onun gibi erkekler bulunmuyordu ortalıkta. Ve eğer varlarsa bile şimdiye kadar aralarından hiçbiri benimle ilgilenmemişti.

19

Cade

Gecenin geri kalanı çabucak geçti ve nasıl olduğunu anlamadan bize hoşça kal deme zamanları gelmişti. Bayan Miller bana sımsıkı sarıldı, Bay Miller ise elimi sıktı.

"Yakın zamanda yine görüşeceğimizi söyle, Cade. Noel?"

Max'e baktım, omuz silkti ve ben de, "Elbette, konuşuruz," dedim.

O zamana kadar çoktan "ayrılmış" olacaktık. Bunu nasıl yapacağını merak ediyordum aslında. Beni kötü adam yapmalıydı. Böylece sürekli kendi adına açıklama yapması gereken bir basın sözcüsü bulmak zorunda kalmazdı.

"Yarın için size iyi uçuşlar dilerim," dedim. Bayan Miller bana yeniden sarıldı. Sanki gerçek olduğum konusunda emin olmak ister gibi bir hali vardı. Sonra merdivenlerden inerek gittiler. Kapıyı kapatıp Max'in evine göz gezdirdim. Annesi satın aldığı tüm o tabak çanakların yanı sıra bazı yastıkları, bir koltuk şalını, Noel ağacını ve kim bilir başka neleri burada bırakmak için ısrar etmişti.

Artık bomboş bir ev değildi ama yine de ruhsuzdu çünkü Max'i yansıtmıyordu.

"Evet, Öfkeli Kız..."

"Atlattık," dedi.

Ayrılmaya hazır değildim ama kalmak için de başka bahanem kalmamıştı.

Bizi bir arada tutabilecek bir fikrim daha vardı ama bunun da çok iyi bir fikir olmadığından oldukça emindim. Eğer benden istediklerini yaparsam benimle bir gece çıkma sözü vermişti.

Başlarda zararsız görünüyordu bu... masumane bir çekim oluşmuştu aramızda. Bliss'i aklımdan çıkarmama yardımcı olacağını düşünmüştüm ve öyle de olmuştu. Güvenlik ağı olan bir çıkma teklifi olduğunu düşünmüştüm çünkü her ikimiz de aramızdaki ilişkinin hiçbir yere varmayacağını biliyorduk.

Ama şahsen ben artık bilmiyordum. Yani belki zihnim biliyordu ama geri kalanım bilmiyordu. Artık bir buluşmanın o kadar da tehlikesiz olduğunu düşünmüyordum. Ayrıca o kadar basit de olmayacağı kesindi.

O yüzden ne kadar istiyor olsam da o çıkma sözünden bahsetmedim.

Konuşmaya başladı. "Bu geceyle baş etmeme yardımcı olduğun için çok teşekkürler. Seni içine soktuğum şu duruma bakılırsa sana mutlaka bunun karşılığını vermem gerek. Bunu özgeçmişine yazmalısın: uzman erkek arkadaş."

"Hey, böylelikle harika yemekler yiyebilirim. Bence bu birçok erkek için gayet yeterli bir neden olurdu."

"Yemek ve seks," dedi.

Biçimsiz bir imanın sessizliği. Yanakları çok hoş bir şekilde kızardı ve ben de sadece onun kendini rahatsız hissettiği bu anı biraz daha fazla görmek için sessizliğin bir süre daha devam etmesine izin verdim.

En sonunda ellerini savurarak sinirli bir şekilde, "Ne yani? Gerçek bu! Aklına sürekli seks gelmediğini mi ima etmeye çalışıyorsun, Altın Çocuk?" dedi.

"Ah, kesinlikle geliyor." O anda bile aklımdan geçen buydu ve bu durum evinden ayrılmamı hiç de kolaylaştırmıyordu. Gözlerim her zamanki gibi dudaklarına kaymıştı ve içimde ani bir saçlarını ellerimle karıştırarak onu normal tarzına kavuşturma dürtüsü oluşmuştu. O saçma boğazlı kazağını çıkartmasını istiyordum. Böylelikle yumuşacık tenini ve onu güzelleştiren sanat eserini görebilirdim. Tanrım, onun o ağaç dövmesinin tamamını bu sabah mı görmüştüm? Çıplak dalları ve iç içe geçmiş kökleri hâlâ aklımdaydı. Onun için ne anlama geldiğini merak etmiştim. Parmaklarımla dalların üzerinde gezinmenin nasıl bir his olacağını düşünmüştüm. Ya da dudaklarımla.

Boğazını temizledi ve o an orada öylece durmuş, onu seyretmekte olduğumu fark ettim. Kim bilir ne kadar süredir onun çıplak halini hayal ediyordum.

Öksürdüm. "Şey, sanırım artık gitmeliyim."

Gidip kafamı duvarlara vurmalıyım. Gidip hareket halindeki bir arabanın önüne atlamalıyım. Defolup gitmeliyim işte. Bunların hepsi uygundu.

"Haklısın," dedi. "Şey, teşekkürler... tekrar teşekkür ederim her şey için."

Başımı salladım ve gülümsedim. "Bir şey değil. Görüşürüz, Öfkeli Kız."

Kapıyı açarak apartman aralığına çıktım. "İyi geceler, Cade," dedi arkamdan.

Kendime sadece bir saniyeliğine arkama dönüp bakmak için izin verdim ve sonra ben de ona, "İyi geceler," dedim. Merdivenlerden inerek kendimi sokağa attım. Çin Mahallesi oldukça canlıydı çünkü Şükran Günü olmasına rağmen restoranlar açıktı. Max'in apartmanının kapısına doğru son bir bakış attıktan sonra onu unutacağıma dair kendime söz verdim.

Kendime sahip olamayacağım şeyleri isteme izni vermeyi reddediyordum. Yeniden aynı şeyleri yaşayamazdım. "Güle güle,

Max," dedim içimden ve en yakın metro istasyonuna doğru yürümeye başladım.

Cuma günü yataktan çıkmaya bile üşenecek kadar tembel bir gün geçirdim. İçler acısı olmamak için sadece öğleden sonranın ilerleyen saatlerine kadar yatakta kaldım. Gün içinde en azından iyi *bir şey* yapmış olmak hevesiyle büyükannemin telefonunu çevirdim.

Bliss'e onun hasta olduğu yalanını söylemiştim çünkü Bliss'in bunu sorgulamayacağını biliyordum. Son senemizin başlarında büyükannem hastalanmıştı –zatürree olmuştu– ve korkudan yüreğim ağzıma gelmişti. Aile namına sahip olduğum tek insan oydu ve onu da kaybedeceğimi sanmıştım. O zaman yirmi bir yaşındaydım. Yaşamımın tamamı üniversite öğrencilerinin pek çoğu gibi partilemek etrafında dönüyordu. Ama üniversitede birlikte geçirdiğimiz son aylarımızın böyle geçmesini istemiyordum. İşte o zaman gelecekle ilgili ciddi planlar yapmaya başladım. Bliss'e karşı bir şeyler hissetmeye başlamam da aynı döneme denk geliyordu.

Dördüncü ya da beşinci çalışında telefon açılmıştı. Büyük olasılıkla telefona ulaşması o kadar zaman almıştı. Yaşlıydı... kendisi için söylediği üzere bir "kaplumbağa gibi yavaştı."

Yanıt verdi. "Beni yakaladın."

Telefonu onun gibi açan birini daha önce hiç duymamıştım.

"Selam, büyükanne."

"Ah, Cade! Sesini duymak ne güzel. Dün hepimiz seni çok özledik."

Gözlerimi kapattım, sesini duymak üzerimde şaşırtıcı bir duygusal etki yaratmıştı. Dün ailemle ilgili yaptığım sohbetlerden ve Miller'larla o kadar zaman geçirmekten olmalıydı. Aile konusu zihnimde hep taptazeydi.

"Ben de seni özledim, büyükanne."

"Bliss'le Şükran Günü'nüz nasıl geçti, canım?"

Büyükanneme Bliss ile aramızda yaşanan hiçbir şeyden söz etmemiştim. Ona sadece Şükran Günü'nü orada geçireceğimi söylemiştim çünkü eve gitmeye ayırabilecek bir bütçem yoktu ve onun da seyahat masraflarımı karşılamak için ısrar etmesini istememiştim. Emeklilik maaşı zaten tüm faturalarını ödemesine ancak yetiyordu. Ayrıca şimdiye kadar benim için yeterince sıkıntıya katlanmıştı. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum ama bu kez yanlış da olsa bunu yapmam gerekiyordu.

"Ah, Bliss ve beni bilirsin işte, her zaman ilginç bir şeyler buluruz yapacak."

Hattın diğer ucunda kırçıllı sesiyle güldüğünü duydum. "Ya, eminim öyledir."

Büyükannem son senemizin ikinci gösterisi sırasında Bliss ile tanışmıştı. Oyundan sonra akşam yemeğine gitmiştik ve Bliss restorandan çıkarken fark etmediği cam kapıya toslamıştı. Sonrasında büyükannem bana Bliss'ten hoşlandığını anladığını çünkü "hayatta gördüğüm en komik ve abuk durum" olarak tanımladığı o kazaya gülmediğimi söylemişti.

Tanrım, onu özlemiştim. Ve Bliss'i. Bir sürü şeyi özlemiştim.

"Dün herkes gelebildi mi?"

"Ah, evet, evet. Küçükler hep seni sordular."

Her tatilde bize katılan dayılar, teyzeler ve kuzenlerden bazıları olurdu. Çok büyük bir aile buluşması olmazdı ama sanırım pek çok insandan daha fazla akrabam vardı.

"Keşke orada olabilseydim. Noel'i sabırsızlıkla bekleyeceğim."

Henüz tam olarak hangi parayla Noel'de eve gideceğimden emin değildim ama gidecektim. Eğer okul kredilerime ilave olarak borç almam gerekse de gidecektim. Zaten yaklaşık bir asır boyunca onları geri ödeyemeyecek gibiydim.

Kapıma vurulduğunu duyunca, "Hey, büyükanne, biri geldi sanırım. Seni daha sonra arasam olur mu? Dünkü aile buluşmasında neler yaptığınızı anlatmanı istiyorum."

"Elbette, tatlım. Bliss'e selam söyle."

Yutkunurken, "Hı hı. Seni çok seviyorum. Görüşürüz," dedim.

Bana veda ederek telefonu kapatırken kapımın çalınmasında ikinci tur başlamıştı.

Kapının ardından bir ses duyuldu. "*Hermano!* Orada mısın?"

"Bir saniye, Milo!"

Yataktan fırlayarak üzerime bir tişört geçirdim. Stüdyo dairemin kapısına doğru çıplak ayakla koştum ve kilidi çevirdim.

Esneyerek kapıyı ardına kadar açtım.

Altımda pijamam vardı, Milo ise Urban Outfitters reklamından fırlamış gibiydi. "Vay! Ya dün gece gerçekten çok geç yattın ya da bu gece gerçekten çok erken yatacaksın," dedi.

"Üzgünüm, her ikisi de değil."

Onu içeri davet etmeme kalmadan yanımdan geçip salonumdaki yer minderine kendini attı.

Gülerek arkasından kapıyı kapattım.

"Bu halinin hâlâ Bliss denen o kızla bir ilgisi yok, değil mi?"

"Hayır, Bliss ile hiçbir ilgisi yok," diyebilmek iyi gelmişti.

"Şimdiden başka bir *piliç* tarafından kalbinin kırıldığını da söyleme bana. Seni sadece bir gün yalnız bıraktım."

"Hayır, kırık kalp sendromu falan da değil. Sadece birlikte olamayacağım biriyle tanıştım."

Milo bacaklarını önüne uzatarak başını onaylarcasına salladı. "Ah, bunun ilacını biliyorsun, değil mi?"

"Neymiş?"

"Birlikte olabileceğin birini bulmak." Gülerek buzdolabına doğru gittim ve bir bira alıp kaldırarak ona isteyip istemediğini sordum. Milo olumlu anlamda başını salladı, her ikimiz için de birer şişe kaptım. Konuşmaya başladı. "Ciddiyim. Güvenilir bir kaynaktan edindiğim bilgilere göre önceki gece bir kızın telefon numarasını almışsın. Birlikte olamayacağın kızı unut...

her ikisini de unut... önceki gece sana telefonunu veren o sarışını ara."

Kötü bir fikir değildi.

Biriyle çıkmak, Bliss (ve artık Max) sorununa çözüm olabilirdi.

"Peki, arayacağım," dedim ona.

Telefonumu alıp kızın numarasını bulmaya çalışırken, "Hey! Hey! Hemen şimdi arama, *hermano!* Birkaç gün geçsin. Kuralları biliyorsun," dedi.

Gözlerimi devirdim. Haklıydı... Milo'nun her konuda kuralları vardı; içmek ve birileriyle çıkmak konusundakiler en ön plandaki konulardı.

"İyi," dedim. "Yarın ararım."

Yüzünü buruşturdu. "Şey, yarından sonraki gün ara en iyisi. Kız, barda çok üstüne düşmüştü. O kadar askıntılığı cesaretlendirmek istemeyiz. Yarından sonraki gün çok daha iyi olacaktır."

Böylelikle pazar günü öğleden sonra, kanepede oturan Milo'nun pis bakışları ısrarla üzerimdeyken Cammie'yi aradım. Telefonumu çıkarıp rehberde numarasını buldum ve fikrimi değiştirmeden bir an önce arama tuşuna bastım.

İkinci çalışta açıldı.

"Alo?"

"Cammie?" dedim.

"Evet?"

"Ben Cade." Sonra barda konuşurken ona adımı söyleyip söylemediğimi hatırlamadığımı fark ederek ekledim. "Birkaç gece önce Trestle'da tanışmıştık."

"Ah." Ses tonundaki gülümsemeyi ayırt edebiliyordum. "Selam, Cade."

"Selam."

Milo fısıldadı. "Bu haftasonu için bir buluşma ayarla. Ona heyecanlı ve gergin bir bekleyiş için bol bol zaman ver."

Gözlerimi devirdim ama bir yandan da sordum. "Bu cuma akşamı için bir planın var mı, Cammie? Eğer varsa da seni o planlardan çalabilir miyim?"

"Çalmak mı? Seve seve gelirim."

Kıkırdadı.

Şimdi nereye gidebileceğimizi bulmam gerekiyordu. Ve onun oraya gelmesini nasıl sağlayacağımı. Eğer hâlâ Teksas'ta yaşıyor olsaydım, onu evinden alabilirdim ama burada bir arabam yoktu ve metroya binmek için birini evden almak da tuhaf görünüyordu.

"Mükemmel," dedim. "Buluşma tarihimizi ayarladık. Ne yapacağımızı söylemek için seni birkaç güne kadar tekrar ararım."

20

Max

Şükran Günü'den sonraki gün telefonum o kadar erken bir saatte çaldı ki bunun zalimane ve sıradışı bir ceza olarak sınıflandırılması gerekirdi. Yanımdaki komidine uzanarak el yordamıyla birkaç kez yokladıktan sonra telefonumu buldum.

"Ne var?" diye homurdanarak açtım.

"Günaydın, tatlım."

Öf... bunun için çok erkendi.

"Selam, anne."

"Babanla havaalanındayız. Uçuşumuz ertelendi."

Ah, olamaz! Eğer burada daha uzun kalacaklarını söylerse çıldırabilirdim. Hem müzik grubuma hem de işime dönmek zorundaydım ve bu haftalık çılgınlık kotamı çoktan doldurmuştum.

"Üzüldüm, anne. İptal olma olasılığı yok ama, değil mi?"

"Ah, yok, tatlım. Sadece pilotun önceki geceki uçuşu geç saate kaydığı için ona dinlenme zamanı vermeleri gerekiyormuş. Bu akşamüstü Oklahoma'da oluruz." Tanrı'ya şükür. "Ama babanla konuşuyorduk ve seni arayıp bir kez daha Cade'den ne kadar hoşlandığımızı söyleyelim dedik."

Bunu zaten fazlasıyla açık bir şekilde belirtmiştiniz, teşekkürler.

"Senin hakkında endişelendik biraz ama. Biliyorsun, baban ve ben üniversiteyi bırakma kararının üstesinden çok zor gelebildik." Çok, yetersiz kalırdı. Hatta akli dengemin yerinde olmadığı bahanesiyle beni akıl hastanesine yatırmayı tartışmış olduklarını öğrensem bile şaşırmazdım. "Ama bunu atlattık." Bir yıl didiştikten sonra atlattınız, evet. "Kiranı ödemene yardımcı oluyoruz, böylece sen de şu müzik şeyine zaman ayırabiliyorsun." Tanrım, kariyerim ve hayat boyu hayalini kurduğum müzikle ilgili bir kez daha "şu müzik şeyin" derse kurdeşen dökebilirdim. "Sadece... burada çok uzun süre kaldın. Babanla ben belki de gerçeklerle yüzleşmenin ve büyümenin zamanının geldiğini düşünmeye başladık."

Hayır. Lütfen hayır. Bu kadar yaklaşmışken. Hissediyordum. Önümüzdeki haftasonu The Fire'daki konserimiz bizim için çok önemli olacaktı. Hatta orada söyleyeceğimiz parçaların canlı kaydını bile yapacaktık.

Çok paraları olmadığından da değildi. İkisinin de maaşları yüksekti ve Alex'in ölümünden sonra aldığımız sigorta ödemesi de zaten varlıklı olan ailemizi daha varlıklı yapmıştı. Onların ısrarıyla UPenn'de geçirdiğim o anlamsız iki seneden kalma öğrenci kredilerimi geri ödememe yardımcı olmak için bana ayda beş yüz dolar gönderiyorlardı. Beni üniversiteye gitmeye zorlayan onlar olduğuna göre en azından bunun bedelini ödemeleri gerektiğini düşünebilirdiniz. Ama şimdiye kadar Michael'e destek olmadıkları için bana da olmayacaklarını söylediler. Kendi yolumu bulmamla ilgili birkaç saçmalık zırvaladılar. Onların da onayladığı bir yolu seçmemiş olmamın ne kötü olduğunu söylediler.

Onlar için beş yüz dolar hiçbir şeydi ama benim için sevdiğim şeyi yapmakla sevdiğim şeyi yapmanın hayalini kurmak arasındaki fark demekti. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

"Ne anlama geliyor bu?" diye sordum. "Artık bana yardım etmeyecek misiniz?"

"Sonunda, evet." Kahretsin. Trestle'daki çalışma saatlerimi iki katına çıkarmam gerekecekti. O ve dövme salonundaki işlerim arasında gidip gelirken şarkı söylemeye, söz yazmaya hiç zamanım kalmayacaktı. "Buraya gelmişken seninle bu konuyu konuşmak istemiştik ama sonra Cade'le tanıştık."

"Cade'in bu konuyla ne ilgisi var?"

"Şey... birlikte bir hayat sürdürdüğünüz belli. Hoş, saygıdeğer bir çocukla berabersin ve sonunda bir şeyleri ciddiye almaya başlıyorsun. Baban da ben de öncesinde zamanını birlikte geçirdiğin ve seni negatif etkileyen insanları ardında bıraktığın için çok mutluyuz. Bu nedenle çabaladığını açıkça gördüğümüz için sana birkaç ay daha süre vereceğiz."

"Birkaç?" diye sordum.

"Evet, duruma göre hareket edeceğiz yani. Hayatını ciddiye almaya devam ettiğin sürece endişe etmene gerek yok."

KISACA... Cade ile çıkmaya devam ettiğim sürece.

Bağırmak istiyordum.

Ona.

Dünyaya.

Kendime. Ona tam olarak ne düşündüğümü söyleyemeyecek kadar lanet olası bir korkak olduğum için. Ona Cade ile ilgili gerçeği söylemeliydim. Asıl kendisinin boktan biri olduğunu söylemeliydim. Hayatımı ciddiye aldığımı söylemeliydim.

Üniversiteyi bıraktığımda da hayatımı ciddiye alıyordum. Sadece herkesin aşina olduğu bir yolu tercih etmemek veya ona anlamlı gelen bir şey yapmamak, naif ya da bilgisiz olduğum anlamına gelmezdi.

Eğer başka bir yolu seçmiş olsaydı yaşamının nasıl olacağı konusunda hayaller kuran, sersem bir ofis çalışanı olmak istemediğim anlamına gelirdi.

İstediğim yolda ilerleyebilmek için birtakım fedakârlıklar yaptığım, iki işte birden çalışarak kendimi öldürürcesine harap ettiğim anlamına gelirdi.

Cesur olduğum anlamına gelirdi.

Bunları ona söyleyebilecek kadar cesur olmayı da *isterdim.*

Değildim.

Bunun yerine çenemi kapalı tutup onun Noel'den hemen önce ev sahipliği yapacağı bir hayır etkinliği, Michael'ın nasıl olduğu ve karısı Bethany'nin ne kadar mükemmel olduğu hakkında gevezeliklerini dinledim.

O daha çok konuştukça ve ben de daha çok sustukça, giderek daha fazla midem bulanmaya başlamıştı. En sonunda daha fazla dayanamayacağımı fark ettim. Yalan söyleyerek, "Anne, biri geldi sanırım, kapatmam gerek," dedim.

"Ah, elbette, tatlım. Seni görmek güzeldi. Cade'e selamlarımızı ilet ve Noel'de sizi yeniden görmek istediğimizi söyle."

"Noel'de gelebilir mi bilemiyorum, anne."

"Neden ki?"

"E onun da görmesi gereken bir ailesi var. Ayrıca pek de ucuz değil oraya gelmek. Ödediği okul harcı ve öğrenci kredileri var."

Diğer hepimiz gibi.

"Ah, baban ve ben onu hallederiz. Birkaç gün bizde kalır, sonra Teksas'a gider. Masraflarını da biz karşılarız. İtiraz kabul etmiyorum."

Yeni tanıştığı birine para saçmasına çok mutlu olmuştum.

"Bakarız, anne. Artık gerçekten gitmem gerek."

Telefonu kapatarak yere attım. Çarşafları başımın üstüne çekerek yastığıma sarıldım ama olan olmuştu. Artık yeniden uyuyamayacak kadar öfkeliydim.

Uzun bir duş aldım. Zihnimi meşgul etsin diye kendime çetrefilli bir öğle yemeği hazırladım ama işe yaramadı. Koşmaya çıktım. Gitar çaldım. Yeni bir şarkı yazmaya çalıştım.

Tüm bunları iki gün boyunca yaptım.

Kafa dağıtma. Sözde kafa dağıtmanın başarısızlığı.

Farklı bir kafa dağıtma yöntemi. Farklı bir başarısızlık.

Delirene kadar tekrarla dur.

Tüm bunları yaparken telefonum tam karşımda duruyor, alay edercesine yüzüme bakıyordu. Cade sadece bir tuş mesafesindeydi. Ya da özellikle korkak hissediyorsam bir kısa mesaj mesafesinde de olabilirdi.

Tek bir soru, yaşamımdaki birçok sorunu çözebilirdi. Ya da bir şekilde onları erteleyebilirdi. Yaşam da bu değil miydi zaten? Yapabiliyorken iyiyi yaşamak ve kötüyü olabildiğince ertelemek.

Cade iyiydi ve kötüyü ertelemeye yardımcı olabilirdi. Kazan-kazan, değil mi?

Elbette bunu yapmak için kendimi küçük düşürmem gerekeceği bölümü hariç.

Ailemin bana verdiği para karşılığında yaşamımdan ne kadar ödün vermek istiyordum?

Biliyordum... bunun umutsuz bir hayal olmadığını yüreğimin ta derinlerinde bir yerden hissedebiliyordum. Kendimi bu kadar iyi hissettiren ve beni tamamen tüketen bir şeyin umutsuz vaka olması mümkün değildi. Eğer o paraya sahip olmazsam katılamayacağım tüm konserleri düşündüm. Onlardan biri bizim için bir çıkış noktası olabilir ve bundan sonrasında hayatımızı müzik yaparak kazanmamızı sağlayabilirdi. Ancak konserlere çıkmazsak, istediğimiz çıkışı da yapamazdık.

Birtakım fedakârlıklar yapmaktan korkmadığımı düşünmeyi henüz bırakmıştım.

Kendi onurumdan ödün verebilir miydim? Hayalimin peşinden koşmak için ailemin karşısında eğilebilir ve olmadığım biriymiş gibi davranabilir miydim? Sanki gerçekten de başka biri olmamışım gibi yapmıyordum. Sadece öyleymiş gibi davranmak zorunda kalmıştım... kısa bir süreliğine.

Ayda beş yüz dolar. İnsanların daha azı için kendilerine ihanet ettiklerini sanıyorum.

Kışkırtıcılığını azaltmak için yastığın altına tıkıştırdığım cep telefonumu olduğu yerden çıkarmak üzere odama döndüğümde pazar günü akşamüstü olmuştu. Kendime ne yaptığımı değerlendirme fırsatı vermeden eski mesajlarıma baktım ve Cade'in numarasını buldum.

Hey. Bu cuma Northern Liberties'deki The Fire'da çalacağız. Sen de gelmelisin.

Telefonu yatağa fırlatarak avuç içlerimi gözlerime bastırdım.

Neden kendini-imha-et düğmesine basmış gibi hissediyordum?

Sadece onu performansımızı izlemeye davet etmiştim. Bu bir anlama gelmezdi. Yine de fikrimi netleştirmek için önümde bir hafta vardı.

Telefonum çalmaya başladığında açmak için adeta üstüne atladım.

Ah, arayan Mace'ti.

Büyük olasılıkla bu gece bir şeyler yapmak istiyordu... ya da bizimkiler gittiğine göre geceyi birlikte geçirmeyi önerecekti. Ben... insanlarla bir arada olma havasında değildim pek.

Reddet tuşuna bastım.

Birkaç dakika içinde Cade'den yanıt geldi.

Saat kaçta?

Ertesi haftanın büyük çoğunluğunu Mace'ten kaçarak geçirdim. Provalar sırasında birbirimizi gördük ve öncesinde birkaç kez birlikte yemek yediğimiz oldu ama ona sürekli çalışmam gerektiğini söyleyip durdum ki doğruydu. Ve çalışmam gerekmediği zamanlarda da ona kendimi pek iyi hissetmediğimi söylüyordum ki bu doğru değildi ama ne yapayım artık.

Konser günü geldiğinde Trestle'da duran ekipmanımızı yüklemek için öğleden sonra buluşmak üzere sözleştik. Spence'in

gerek olduğunda eşyalarımızın taşınmasında kullandığımız bir kamyoneti vardı. Gittiğimde Mace henüz gelmemişti ve Spence de dışarıda sigara içiyordu.

Sigarasından bir nefes çekti ve verirken, "Bok gibi görünüyorsun," dedi.

Öyleydim gerçekten. "Teşekkürler, göt."

Ertesi gün Cade'i göreceğimi bildiğim için önceki gece pek iyi uyuyamamıştım ve ona Noel'de benimle birlikte gelip gelmeyeceğini sormaya da hâlâ karar vermemiştim.

"Demek istediğim şu ki... bu gece seksi görünmen gerek ama sen *Yürüyen Ölüler*'in figüranlık seçmelerine gelmiş gibi görünüyorsun."

"Geçtiğimiz birkaç günü çok boktan geçirdim, tamam mı?"

"Tamam. Mace son birkaç gündür hasta olduğunu söylemişti." Spence "hasta" derken parmaklarıyla havaya tırnak işareti yapmayı ihmal etmemişti.

"Bu işe karışmasan iyi edersin, Spence! Ve merak etme. Geceye düzelmiş olurum. O kadar seksi görüneceğim ki benimle birlikte olmak için öleceksin."

"Zaten her zaman seninle birlikte olmak için ölüyorum, biliyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Hırrr..."

Gülümseyerek sigarasından bir nefes daha aldı.

"Mace'in geleceğinden emin misin?"

"Neden gelmesin ki?"

Omuz silkti. "Belki seni uzaktan da olsa bu kılıkta görüp sonrasında hiç ortalıkta görünmemeye karar vermiştir. Ya da belki de geçen hafta barda işveli bakışlarla flört ettiğin o tiki çocuğu öğrenmiştir."

Sigarasına parmağımla bir fiske vurdum ve ağzına götürmek üzereyken elinden uçurdum.

"Hey! Daha içiyordum," dedi.

"Ben kimseye işveli bakışlar atmıyordum. Sen delisin."

"Hayır, canım, gözlemciyim. Aralarında fark vardır. Ama sırlarını kendine sakla. Bana uyar. Sadece Mace'le ilişkini bitireceksen bu geceyi atlattıktan sonra yap, yoksa bozuşuruz."

Anahtarı çevirerek Trestle'ın ağır giriş kapısını açtım. Karanlık, içinde hayat olmayan bara girerken arkamdan geldi. Ona, "Kimsenin kimseyle ilişkisini falan bitirdiği yok. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, Spence," dedim.

Işığı yaktım, omuz silkti. "Beni kaldırıma fırlatacağını düşündüğümde yanılmamıştım. Ama sanırım bu kez yanılıyorum."

Eski sevgiliyle arkadaş olmak, kimi zaman gerçekten berbat bir şeydi. Sürekli aramızda yaşanmış olan ilişkiyi yeniden canlandırmaya çalışıyordu ama artık benim açımdan aramızda hiçbir şey olamayacağından emindim. Her hafta başka bir kızla birlikteydi. İleride birlikte yapacağımız grup âlemleri için pratik yaptığını söylemekten hoşlanıyordu. Ben de ona korkunç bir erkek fahişe olduğunu söylüyordum.

Cebimde bir titreşim duydum.

Mace mesaj atmıştı.

Kurulum hazırlığı için gelemiyorum. Özür. Akşam görüşürüz.

Benimle dalga mı geçiyorsun sen?

Hemen numarasını aradım ama doğrudan telesekretere yönlendirilmiştim. İkinci kez aradım. Aynısı oldu. Tekrar bip sesini duyunca şu mesajı bıraktım: "Gelmemek için elinde bahanelerin en güzeli olsa iyi olur, Mace. Bu gece çok önemli. Sakın geç kalayım deme!"

İkimizin de gitarlarını tutmakta olan Spencer, telefonu kapatırken sırıtıyordu.

"Belki de kaldırıma fırlatılacak olan Mace değildir."

21

Cade

Cammie'yi Max'in konserine getirmek şüphesiz dünyanın en berbat fikriydi. Ancak onu sahnede görme arzum, hâlâ tutunmakta olduğum her türlü sağduyu kırıntısını hükümsüz bırakmıştı. Mesajını aldığımda Milo ile buluşma önerileri üzerinde yaptığımız sohbetin tam ortasındaydık. Evet demeden önce bir an bile tereddüt etmedim.

Cuma gecesi Cammie ile konser mekânına yakın bir restoranda buluştuk. İncecik bedenine hoş bir biçimde oturan mini siyah bir elbise giymişti. Büyük olasılıkla benim gardırobumun toplamından pahalı olmalıydı... hatta belki de evimdeki her şeyin toplamından pahalıydı. Trestle'da karşılaştığımızda parlak pembe yanakları vardı. Alkolden kızardığını düşünmüştüm. Ayrıca *kıkırdayan* kelimesinin sözlük anlamı gibiydi. Bunun da alkolden olabileceğini düşünmüştüm.

Ancak bu seferki buluşmamızda her iki konuda da yanıldığımı açıkça anladım. O pespembe yanakları ve kahkaha gazıyla dolu ciğerleriyle Cammie'ydi.

Bir buluşmanın tüm sıradan aşamalarından geçtim.

Sandalyesini tutarak oturmasını bekledim.

Şarap ısmarladım.

Oradan buradan sohbet ettik.

Cammie yeterince hoş bir kızdı. Oldukça güzel ama biraz sıradan biriydi. Salata söylemişti. Ayrıca sarı saçlarını o kadar çok oradan oraya savurmuştu ki boynunun incinmediğine şaşırmıştım. Sadece komik bir şey olduğunda değil sessizliği doldurmak için de kıkırdayan tiplerdendi.

Benim sessiz kaldığım zamanlar da oldukça çoktu.

"Yani hocam tamamen mantıksız davranarak teste yeniden girmeme izin vermeyi değerlendirmeye bile almadı. Hem de tüm bu yanlış anlaşılmalar gerçekten onun hatasıyken. Bu dersler için ödediğimiz paraları düşünürsek, bizlerle biraz daha iyi iletişim kurmalı, değil mi?"

Sessizlik.

Cammie kıkırdadı.

Ona daha hızlı yanıt verebilmek üzerinde çalışmalıydım.

"Doğru. Sen öyle diyorsan."

Gülümseyerek yeniden saçını savurdu.

"Özür dilerim. Okuldan bahsederek seni sıkıyorum büyük olasılıkla."

"Ah, hayır, hiç de değil!" dedim.

"İyi o zaman. Çünkü ne oldu biliyor musun, aynı hocayı benim yaşlarımda bir kıza asılırken gördüm sonrasında. İnanabiliyor musun?"

Olabilecek en insani hızla yanıt verdim. "İnanamıyorum!"

"Yani adam yaklaşık kırk yaşlarında. Sanırım eğer ben de o tür bir kız olsaydım, belki benim de yeniden teste girmeme izin verirdi kesinlikle. Dekana bu hocayla ilgili bir mektup yazdım. Belki de kovulur. En azından benim notum değişecektir. Babam dekanın arkadaşı. Yıllardır birlikte golf oynarlar."

"Ah, öyle mi?"

"Evet. Önceleri, bilirsin işte, 'kendi yolumda ilerlemek' için neredeyse başka bir okula gitmeyi tercih edecektim. Ama sonra-

sında düşündüm ve dedim ki... neden sahip olduğum tüm fırsatlardan yararlanmayayım?"

Sürekli anlatıp duruyordu ama dinlemek konusunda sıkıntı çekiyordum. Büyük olasılıkla söylediklerini duymazdan gelmeye başlayana kadar birçok insandan daha uzun süre dayanmışımdır, diye düşünmek istiyordum. Bu tasarım giysilerin, manikürlü tırnakların ve insanoğlunun katlanabileceği en iğrenç kahkahanın ardında gerçekten iyi bir insan olduğuna emindim ama bu gece o insanı bulup ortaya çıkaracak bir sabra ve dikkate sahip değildim. Buradan sonraki durağımızı düşündükçe bedenimi müthiş bir elektrik sarıyordu.

Max'in Under The Bell Jar grubunu Google'dan araştırmak için utandırıcı uzunlukta bir süreyi ekran başında geçirmiştim. Grubun ismini feminist yazar Sylvia Plath'in *Sırça Fanus* adlı romanından aldıklarını öğrenmiştim. Bu bana Şükran Günü'nde Max'in hindi yerine kafamı tepsiye koyup fırına atma tehdidini hatırlatmıştı ve kahkahalara boğulmuştum. Başçı ve Max, grubun başından beri içinde olan kurucu üyelerdi. Max'in erkek arkadaşı ise kısa bir süre önce gruba katılmış gibi görünüyordu. *Adı Mace*'ti. Tecavüzcüler ve soyguncuların gözlerine sıkılan o biber gazının adı gibi. Ya da insanların sert darbelerle öldüresiye dövüldükleri o antik silah gürz gibi.

Tam bir gardiyan gibi görünüyordu.

Garson hesapla birlikte masaya geldiğinde daldığım hayallerden uyanmıştım. Plastik hesap dosyasına inanılmaz miktarda bir nakti koyarken midem sıkışmıştı. Belki de Noel'de eve gidebilmek için param olmasını istiyorsam birileriyle çıkmamalıydım.

Cammie'nin sandalyesini çekerek ona kolumu uzattım.

Kıkırdadı.

Tanrım bana yardım et.

"O Tanrı'nın cezası berbat barda seninle tanıştığımız için o kadar mutluyum ki. Arkadaşlarım sürükleyerek beni oraya

götürdüler, bense gittiğim andan itibaren bir an önce oradan kaçmak istedim. Yani seninle tanışana kadar."

Müthiş. Bu sözleri, şu an gitmekte olduğumuz yerden büyük olasılıkla nefret edeceği anlamına geliyordu.

"Pekâlâ, bana şu çalacak gruptan biraz bahsetsene," dedi.

Ona papağan gibi ezberlediklerimi söyleyebilecek kadar uzun süre web sayfalarında dolaşmıştım. "Rock ve folk müziği harmanlamış yerel bir Philly grubu. Oldukça iyi olmalılar."

"Süper."

Kıkırdama.

Kıkırdama.

Kıkırdama.

Aman Tanrım. Konuşmaya devam etsem iyi olacak.

"Evet, daha önce hiç dinlemedim ama gruptakilerden birini tanıyorum. Oldukça güzel bir performans olacağını sanıyorum. Müzikten hoşlanır mısın?"

Lady Gaga ile ilgili konuşmaya başladı ve ben de rahatlayarak iç çektim. En azından The Fire'a giderken yürüyeceğimiz bir buçuk blok boyunca konuşurdu. Sonrasında da içerinin gürültüsünün onun bu anlamsız kıkırdamalarını bastıracak denli yüksek olmasını umuyordum.

Kapıya geldiğimizde biletlerimiz için ödemeyi yaparak karanlık bara mutlu bir şekilde girdim. İkimiz için bir masa bulduktan sonra içkilerimizi almak bahanesiyle kaçtım. Ben yanından ayrılırken, Cammie oturacağı bar taburesine sanki ondan Ebola virüsü kapabilirmiş gibi endişeli gözlerle bakıyordu. Barda çok güzel yerel bira çeşitleri bulunuyordu. Ben bir tane Yards Ale aldım. Cammie cosmo kokteyl istemişti. Barmen bunu duyunca bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. Burası cosmo istenecek türden bir yere pek benzemiyordu ama yine de hazırlamaya gitti. İçkilerimizi beklerken telefonumu çıkarıp Max'e mesaj attım.

Geldim. Harika bir performans olmasını diliyorum!

Yanıt vermesini beklemiyordum çünkü az sonra sahneye çıkacaktı ama anında yanıt geldi.

Teşekkürler. Bittikten sonra sahne arkasına gelmelisin.

Ha. İlk mesajından bu yana hiç konuşmamıştık, bu nedenle sadece hoşluk olsun diye... ya da daha fazla para kazanmak için beni davet ettiğini düşünmüştüm ama samimi olarak beni yeniden görmek istiyor gibi görünüyordu. Onunla yeniden konuşabilmek için bir sürü strateji geliştirmeyi düşünmüştüm ve onların hiçbirini kullanmak zorunda bile kalmayacak gibiydim. Bu da barmenden içkilerimizi alarak büyük olasılıkla tarihin en berbat cosmo'su olduğu az sonra kanıtlanacak olan içkisini ona verirken kıkırdayacak olan Cammie'nin yanına yeniden dönmeyi on kat daha güçleştirmişti.

İçkisinden bir yudum aldığında yüzünü buruşturmuş ama neyse ki şikâyet etmemişti. Konserin başlamasını heyecanla bekleyerek sahneye kaçamak bakışlar atıp duruyordum. Cammie'nin yurtdışında okuma planlarıyla ilgili bir sohbete gönülsüzce de olsa katılabilmeyi becerdim.

"Nerede okumayı istediğim konusunda pek karar veremiyorum doğrusu. Avustralya muhteşem olurdu. Ya da Londra. Ama sanırım şu an için Paris favorim. Ama yine de haftada bir karar değiştirebiliyorum."

"Şu an sırt çantasıyla dünyayı gezmekte olan bir arkadaşım var. İzini takip edemiyorum bir süredir ama en son kendisinden haber aldığımda Almanya'da bir yerlerdeydi. Birçok yeri dolaştı, tren yolculukları yaptı ve hostellerde kaldı."

"Hosteller mi? Ciddi misin? Ya o filmdeki gibi doğranırsa ya da başına bir şey gelirse?"

Gülümsedim. "Gerçek dünyada öyle yerler olduğunu sanmıyorum."

"Yine de," dedi saçını bir yandan diğerine savururken.

"... oralarda kalabileceğimi asla düşünemiyorum."

Artık resmen kanıtlanmıştı. Bu şımarık suretin ardında gizlenmiş normal insanı bulup çıkarma umudum tükenmişti. Yine de bu akşamın kesinkes bir bozgun olduğunu söyleyemezdim çünkü tam da o an hoparlörlerden tiz bir zırıltı yükseldi ve Max'in sahnede mikrofonunun ayarlarıyla oynadığını gördüm.

Saçında onunla tanıştığımız gün taktığı çiçek vardı. Beyaz taç yapraklarının etrafından dökülen kızıl lüleleriyse hatırladığımdan çok daha isyankâr görünüyorlardı. Sanki ailesi için evcilleştiği o günü telafi etmek istermiş gibi bir hali vardı. Kısacık leopar desenli şortunun altına giydiği siyah, ince naylon çorabı ve kırmızı topuklu ayakkabılarıyla bacakları inanılmaz görünüyordu. Omuzlarından düşen beyaz, yırtık tişörtü bedeninin tüm açılarını ve yapısını açığa çıkarıyordu. Zahmetsizce havalı görünebilmişti.

Solgun teni ışıkların altında parlıyordu ve beyaz tişörtünün altından siyah sutyeninin formunu seçebiliyordum. *Herkesin* aynı siyah sutyeni görebildiğini aklıma getirene kadar da bundan hoşlanmıştım. Gitarının kayışını başından geçirdiğinde evinde olduğundan çok daha evinde gibi görünüyordu.

Öne doğru bir adım attı ve dudakları mikrofona dokunurken konuşmaya başladı. "Merhaba, ben Max ve bu da grubumuz Under The Bell Jar."

Coşkuyla bağırmak istiyordum ama bardaki kalabalığın geri kalanı gibi sadece alkışlamakla yetindim. "İlk şarkımızın adı 'Daha İyi' ve bizi biz yapan şarkıdır bu."

Mikrofonun gerisine doğru bir adım attı ve çalmaya başladı. İlk kez gruptaki diğer insanların farkına varıyordum. Bas gitarda punk tarzın ve inek öğrenci tiplemesinin hayatımda gördüğüm en tuhaf karışımı vardı. Bir süveter giymiş ve üzerinde metal çiviler olan bir papyon takmıştı. Sadece şov için takmadığı belli olan gözlükleri vardı ama bir yandan da saçları uzun ve salaş bir grup üyesininki kadar dağınıktı. Arkadaysa onunla Max arasında,

kahve dükkânından tanıdığım Max'in sevgilisi bulunuyordu. Mace. Bateri çalarken gözleri Max'ten bir an olsun ayrılmıyordu.

Onu suçlayamazdım.

Ben de bu gece gözlerimi ondan alabilecek miyim emin değildim. Açılış şarkısını çalmaya başlarken gülümsedi ve onun için dünyanın geri kalanının adeta yok olduğu anı görebildim. Sonra şarkı söylemeye başladığında dünyanın geri kalanı benim için de yok olmuştu.

Bir gülümseme seçtim ve onu boyadım
Pürüzlerini giderdim, kusurlarını düzelttim,
Gözlerime biraz hayat katmaya çalıştım
Yalanlar için ruhumu kaybettim.

Sesi ince ve düşük tonda çıkıyordu ama geri kalanına hiç de uymayan tatlı bir tınısı vardı. Müzik yavaşça yükseldiğinde bateri de devreye girdi.

Böyle daha iyi,
Kimsenin görmediği daha iyi
Böyle daha iyi
Ben olmadığım daha iyi

Daha iyi olacağım
Daha iyi
Daha iyi.

Gözleri kapalı, gül pembesi dudakları mikrofonla bütünleşmiş haldeydi. Aynı sözleri tekrarlarken çaresizlik, öfke ve utanç arasında gidip geliyordu. Tekrarladığı sadece iki sözcüktü ama duygularını sanki doğrudan üzerime döküyormuş gibi çok net bir şekilde hissedebiliyordum.

Daha iyi
Daha iyi

Bunların yükü altında boğuluyorum
Farklı benleri birbirinden ayıramıyorum
Fanus düşüyor, buhar oluyor
Hiçbir şey dışarı çıkmıyor, hiçbir şey içeri gelmiyor

Böyle daha iyi
Camın ardında dokunulmadan
Böyle daha iyi diyorum
Sonuna kadar böyle.

Şarkı yavaşladı ve sesi daha yüksek perdeden çıkmaya başlamıştı. Yürekleri parçalayan samimi bir tondaydı ve o an onu daha önce hiç anlamadığım kadar iyi anlıyordum.

Böyle daha iyi
Daha iyi
Daha iyi

Daha iyi
Daha iyi

Bir daha asla
Asla
Baskıya aldırış etmeyeceğim
Asla, asla
Kendi zalimim benim

Bunu kimse daha iyi beceremez.

Zalimane bir gülümseme kapladı yüzünü. O an tüm dinleyicileri avcunun içinde tuttuğuna yemin edebilirdim. Ben dahil, herkes ona doğru uzanmıştı. Gitarıyla birkaç nota daha çaldı, hafifçe mırıldandı ve sadece baterinin ve bas gitarın birkaç vuruşu duyulacak şekilde müzik biterken birkaç kez daha söyledi.

Daha iyi
Daha iyi.

22

Max

Eğer uyuşturucu böyle bir şeyse, insanların nasıl bağımlı olduklarını anlıyordum. Bunu ne kadar yaparsam yapayım, coşkum asla azalmıyordu. Sinirlerim ve korkum ve umudum ve incinmişliğim ve şifa bulmam... sahnedeyken ruhum başlı başına bir galaksi oluyordu.

Alexandria'nın ölümünden sonra paramparça olan yaşamımı birleştirmek, yıkılan dünyamı yeniden toparlamak amacıyla milyonlarca şey denedim. İşe yarayan tek şey müzik oldu.

"Daha İyi" şarkımızın son notaları da bittiğinde müziğe devam etmek için ne gerekiyorsa yapacağımı en ufak bir şüphe kırıntısına yer olmadan biliyordum. Belki beni zayıf kılıyordu. Kesinlikle daha bencil ve yalancı yapıyordu ama ailemin desteğini tamamen kesmemesine yetecek kadar bir süre bu maskaralığa devam etmek için Cade'i ikna edebilmemin bir yolu varsa bunu kesinlikle kullanacaktım.

Üçüncü ya da dördüncü şarkımızı bitirmek üzereyken kalabalığın arasından onu seçebildim. Öncesinde barın tamamını ikinci kez gözlerimle taramıştım ve artık gitmiş olduğunu düşünmeye başlıyordum. Sonra onu salonun ortasındaki bir masada, Trestle'da konuştuğu aynı sarışın kızla birlikte gördüm.

Tamamen mantıksız bir durumdu ama onu buraya getirdiği için bir rahatsızlık dalgası kapladı içimi. Neyse ki ona baktığım her seferinde gözlerini asla benden alamadığı gerçeği, beni biraz olsun yatıştırmıştı.

Rilo Kiley cover'larımızdan birine başladık. Onunla göz teması kurmadan duramıyordum.

Ve kötü haber, bebeğim, kötü haberlerim var
Kötü haberlerim var, kötü haberler, kötü haberler.

Tek kaşını kaldırarak bana baktığında neredeyse mikrofona kahkahalar atacaktım.

Bu şarkı da bize çok uygundu ve çalınacak şarkılar listemize eklerken onu düşünmüştüm. İki kişiden biri bana benziyorsa, ilişkilerin kötü gidebileceğini anlatıyordu. Yani iki kişiden biri zehirliyse.

Yürüyen ölü... diyordu şarkıda bu duruma. Bu bendim ama Cade'i görmenin kötü bir fikir olduğunu kendime ne kadar sık hatırlatıyor olsam da kendimi durduramayacak kadar da bencildim.

Şarkı aracılığıyla bu düşüncelerimi aktarmaya, onu elimden geldiğince uyarmaya çalıştım.

Hareketlerimi izleyen bakışlarını ya da ona baktığım her seferinde duruşunu dikleştirmesini fark etmemeliydim. Umursamamış olmalıydım. Koyu gözlerinin içine bakmamış olmalıydım. Satırlarımın arasında dudaklarımı *gerçekten* yalamamış olmalıydım çünkü o sırada göğsünün nasıl inip kalktığını buradan bile görebiliyordum. Aramızdaki *bu* şey her ne ise, bunu teşvik ettiğim için kendimi kötü hissetmek istiyordum ama hissetmiyordum.

Kötü haberler, kötü haberler...

Şarkı bitti ve birlikte yazdığımız sıradaki şarkı için hazır olup olmadığını görmek üzere Spence'e baktım. Bana bir bakış atarken gözleri dinleyiciler arasında bir noktaya odaklanmış durumdaydı. Gözlerinin Cade'in üzerinde olduğunu görmek için dönüp bakmama gerek yoktu.

Bana mantıklı olmam için nasıl bir nutuk çekeceğini de tahmin etmeme gerek yoktu. Kesinlikle aynı nutku kendime çekebilecek kadar vasıflıydım. Bunun aptallığın tüm normal seviyelerinin ötesinde olması bir yana, bir konser sırasında zihnimi dağıtmasına izin vermek de aptallığın en üst seviyesi olmalıydı. Özellikle de ailemin bana desteği kesmesinden önce kariyerim konusunda önemli bir şeyler yapabilmem için sadece birkaç ayımın kaldığını düşünürsek. Söylediğimiz her şarkının olabildiğince muhteşem ve etkileyici olması gerekiyordu. Bir satırı, bir sözü, hatta bir notayı bile şaşırma lüksüm yoktu.

Geri kalan şarkıları söylerken gözlerimi Cade'den uzak tuttum. Sahneye odaklanarak Mace ve Spencer ile flört ettim. Dinleyiciler arasındaki birkaç çocuğa dokunmak için eğilerek onlarla da flört ettim. Sahnedeyken ne kadar mutsuz ve allak bullak olursan, insanların seni o kadar eğlenceli bulması komikti. Dinleyicilerin en sevdiği şarkılar, en karanlık ve en öfkeli anlarımda yazdıklarımdı. Böylesi bir öfke hissini sahneye yönlendirebilmeniz durumunda insanlar sizden gözlerini alamayacak veya sizinle konuşmadan duramayacak ya da sizi asla bırakmayacaklardır.

Spencer'ın orijinal parçalarından biri olan son şarkımızı da söylediğimizde alkışlar o kadar yüksekti ki benim düşüncelerimi bile bir an için bastırabildiler.

Onların bu heyecanını adeta içime çektim. Yaşamak buydu. Her yerde yürüyen bir ölü olabilirdim ama burada, sahnede değil.

Spot operatörü sahnenin karşısındaki yerinde kim el sallıyorsa onun üzerine ışık tutuyordu. Kör edici ışıklar yeniden

bana doğrultulduğunda, birden o anın güzelliği yok olmuştu ve nefes alamıyordum.

Farların göz alıcı parlaklığı.
Metal çatırtısı.
Tekerleklerin fren sonrası acı çığlığı.
Patinaj, patinaj, patinaj.
Kontrolsüz ve bitmek bilmeyen bir dönüş.

Mace'in kolunu ensemin arkasından omzuma atarak beni çektiği ana kadar orada öylece donakalmıştım. İkimiz de terliydik. Beni sahneden içeri aldı ve omuz silkerek kolundan kurtulmak için sahne arkasına giderek kalabalığın görüş alanından çıkmayı bekledim.

Homurdanarak, "Tuvalet," dedim. Bu kez ne için gitmek istediğimi anlamış olmasını umuyordum. Arkamdan gelemesin diye içerideki birkaç tuvalet bölmesinden birine kendimi kapatmayı düşünüyordum. Kapıyı ardımdan çarparak içeri girdim. İçimden gelen sigara yakma isteğime karşı zor direniyordum. Bu mekânın bizi yeniden davet etmesini istediğim için beni çok daha iyi hissettirecek bile olsa tuvaletlerinde sigara içmemeliydim.

Bu nedenle içiyormuş gibi rol yaptım.

Çakmağın ateşini, dumanın kokusunu ve dudaklarımdaki sigara filtresini zihnimde canlandırdım. Yavaşça bir nefes aldım, bunun normalde beni nasıl rahatlattığını anımsadım ve sonra nefes verdim. Hatıralarımı da o nefesle birlikte benden uzağa üflemeye yoğunlaştım.

Spencer bir keresinde, hatta yine tam bir enkaza dönüştüğüm Alexandria'nın doğum günlerinden birinde, duman gibi yaşamamız gerektiğini söylemişti; bugünü içine çek ve geçmişi dışarı üfle. Bu fikir beni etkilemişti. Bu günlerde çok nadiren

sigara içiyordum ama neredeyse her gün hayali bir sigara yakıyordum. Nikotine ihtiyacım yoktu, sadece o hareket ve nefeslerdi istediğim.

Arka cebimde duran telefonumun titreştiğini hissettim.

Harika bir konserdi, Öfkeli Kız. Hâlâ sahne arkasında seni ziyaret etmemi istiyor musun?

İstiyor muydum?

Belki aramızdaki belirsiz duygulara rağmen ondan benim için böyle bir iyilik yapmasını beklemek beni kötü biri yapıyordu ama yine de bir şeyi değiştirmezdi. Ona hâlâ ihtiyacım vardı ve kendisini bu anlamda kullanmama izin verirse kullanırdım.

Evet, Altın Çocuk. Ne zaman istersen.

Tuvaletten çıktığımda Mace dışarıda bekliyordu. Spencer bir yerlere kaybolmuştu, bu nedenle ikimiz baş başa kalmıştık.

"Divalık yapmayı bitirdin mi?"

Gözlerimi devirdim. "Bir konser sonrasında birkaç saniye yalnız kalmayı istemek, beni diva yapmaz, Mace."

"O zaman hafta boyunca benden kaçacak delik aramana ne demeli?"

Davranışlarım için verecek bir yanıtım, yani iyi bir yanıtım yoktu. Bu nedenle konuyu ona çevirerek üste çıktım. "Peki, ya senin bugün tüm gün telefonlarıma çıkmaman ve eşyaları taşırken bizi son anda ekmene ne demeli?"

Gözlerinin önüne düşen siyah saçlarından kurtulmak için başını geriye attı. Ellerini önü tamamen kapalı deri ceketinin ceplerine soktu. Yüzü ifadesizdi. "Sana söylemiştim, bir şey çıktı," dedi.

Göğsümde bir huzursuzluk dalgası yükseldi. Yalan söylüyordu.

"O *bir şeyin* ne olduğunu bana söylemek ister misin?"

Yumruk haline getirdiği elini cebinin içinde ileri doğru hareket ettirdiğini ve dişlerini sıktığını gördüm. Başını sallayarak omuz silkti. "Senin sırların varsa benim de var."

"Sırlarım grubu etkilemiyor ama Mace, aradaki fark bu."

"Tanrım. Bu grup zerre kadar umurumda değil, Max. Sadece senin için burada olduğumu biliyorsun."

İnanılmazdı. Beyninin iyice delirmiş bir kısmıyla bu söylediğinin romantik olduğunu düşünmüş olmalıydı ki bana doğru bir adım atarak ellerini kalçalarıma kaydırdı. Onu hızla geri ittim.

"Eğer benim hakkımda *bir şey* biliyor olsaydın, bu grubun benim hayatım anlamına geldiğini bilirdin."

"Ah, grubumuzu benden ya da başka birinden daha çok önemsediğin açıkça görülüyor."

"Lanet olsun, öyle!"

Yumruklarından birini cebinden çıkararak başparmağını burnunun altına götürdü. Yüzüme doğru diklenerek, "Seninle uğraşmak başlı başına bir iş, bunu biliyorsun, değil mi?" dedi.

Uzun zamandır biliyordum.

"Neyin peşindesin sen? Konseri bitirmeyi zor beklemişsin."

Gözlerini kapatarak inledi. "Anladım. Bu sabah için hâlâ kızgınsın bana. Özür dilerim." Ellerini çeneme getirerek devam etti. "Bunları bir kenara..."

Onu yeniden iterek kendimden uzaklaştırırken tırnaklarının çenemi çizdiğini hissettim.

"Hayır, Mace!" Sesim çok yüksek çıkmıştı. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak daha alçak sesle konuşmaya devam ettim. Birilerinin bizi burada tartışırken duyması, isteyebileceğimiz en son şey olurdu. "Sadece... şu an bunu yapamam, Mace. Bu geceyi ayrı geçirelim, sonra her şeyi konuşuruz."

"Sonra... Tamam, öyle olsun, bu aralar bunu çok sık duymaya başladım. Sonrayı beklemekten sıkıldım."

Lanet olsun. Şu an onunla uğraşacak enerjiye sahip değildim. Ona uzanıp gönlünü almaya çalıştım ama geri çekildi. "Benden ne halt istediğini bilmiyorum, Mace."

Yüzü öfkeyle altüst olmuştu. "Artık senden bir şey istediğimden emin değilim."

Öfkeyle, fırtına gibi arka kapıdan sokak arasına çıktı. En çok canımı sıkan şey, eşyaların toplanması için bir kez daha beni ve Spence'i yalnız bırakmış olmasıydı ve ayrıca bu, ilişkimiz açısından hiç de hayra alamet değildi.

Nefes al.

Nefes ver.

Nefes al.

Nefes ver.

"Gerçekten işe yarıyor mu?" Arkamı döndüğümde Cade'i kapıya yaslanmış halde buldum. Siyah bir gömlek giymiş ve kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı. Bir erkeğin dirseğe kadar görünen kollarının görüntüsü bile aklını dağıtabiliyorsa, pek iyi bir durumda değilsin demektir. Bir hafta boyunca onu görmemiş olmak, ona karşı hissettiğim çekimi hiç azaltmamıştı.

Kötü haber.

"Kimi zaman," dedim. "Şu an hiçbir boka yaramıyor."

Ağzının bir kenarı yukarı kıvrılarak yarım yamalak güldü ve sordu. "Gitmemi ister misin?"

Kavgamızın biraz yalnız kalmak istediğimi öğrenecek kadarını duymuş muydu, yoksa beni çok iyi anlayan biri miydi emin değildim. Azıcık bile sakin değildim ama yine de onun beni zorlamayacağına güvenim tamdı.

"Hayır, sorun değil. İyiyim."

Nefes al.

Nefes ver.

Duvardan ayrılarak odaya girdi ve arkasından kapıyı kapattı.

"İyi ki gelmişim," dedi.

Başımı öne doğru salladım ve cezalandırma oburu olduğum için sordum. "Arkadaşın nerede?"

Kahkaha atarak elini çenesine götürdü. Ellerim karıncalanmıştı. Hemen arkaya, görüş alanından uzak bir yere sakladım onları. "Gitti. Tanrı'ya şükür. Konserin ortasında gitmek istemişti. Ben istemedim. Biz de kendi yollarımıza gitme kararı aldık."

Köşede duran yıpranmış bir kanepeye oturdum. O da benden yaklaşık bir metre uzağa oturdu. Ona doğru biraz kaydım.

"Bozulmazdım, biliyorsun. Yani sen de yarıda gidebilirdin."

"Hayır, gidemezdim." Gözlerinin sadece bir saniyeliğine de olsa bacaklarıma kaydığını gördüm. "Bunu sık sık duyduğuna eminim ama muhteşemdin."

Tenimin ısındığını fark ettim. Onun ilgisini adeta bir güneş gibi içime çekiyor, bunun tadını çıkarıyordum.

Bacaklarımı koltuğa doğru çekerek çenemi dizlerime dayadım. "Bunu istediğin kadar çok söyleyebilirsin, hiç çekinme, gerçekten."

Kolunu arkamdaki kanepenin yastıklarının birinin üzerinden uzatarak, "Bunu yapabilirim," dedi.

Başımı koluna değdirecek şekilde arkama yaslandım. Mace ile az önceki kavgamızdan dolayı kan akışım hâlâ çok hızlıydı ve öfkeli yanım Mace'in öfkesinin hiç umurumda olmadığını gerçekten kanıtlamak istiyordu. Cade'e döndüm ve bacaklarımı onunkilere yasladım.

"O zaman... ben..."

Tam o sırada kapı açıldı ve Spencer arkasında iki kişiyle birlikte hızla içeri daldı. Uzun boylu, çekici, sarışın bir adam ve yanında ufak tefek bir esmer kız vardı. Esmer kızın konuşmaya başlamasından hemen öncesinde Cade'in derin bir nefes aldığını duydum. "Cade? Teksas'tan ne zaman döndün?"

23

Cade

Bliss.

İşlerin biraz olsun yoluna girdiği her seferinde evrenin beni yeniden başlangıç noktama döndürdüğüne yemin edebilirdim.

"Hey, Bliss. Garrick."

İkisi odanın bir ucundan bize doğru gelirken Max fısıldadı. "Kim bu?"

"Sana sözünü ettiğim alternatif Şükran Günü planını hatırlıyor musun?"

"Geçmişte kalması iyi olacak olanlar mı?"

Onu onaylar gibi başımı salladım ve arkadaşlarımı selamlamak için ayağa kalktım. Garrick'le tokalaştıktan sonra Bliss'e biçimsiz bir şekilde tek kolla sarıldım.

"Teksas'a gitmekten vazgeçtim. Sana haber vermediğim için üzgünüm. Planlarım son dakika değişti ve kalmaya karar verdim."

"Büyükannen iyileşti mi?" diye sordu Bliss.

Ezilip büzülerek, "Evet, daha iyi," dedim.

"O zaman neden Şükran Günü'nde yanımıza gelmedin?" Kolumu kavradı. Ondan kurtulmak için bir adım geri çekilirken yüzünün düştüğünü gördüm. Bana acıyor gibiydi ve duygula-

rını saklamak konusunda hiç başarılı değildi. Onun kafasındaki senaryoyu hayal edebiliyordum; ben, tatilde evde tek başıma ve acınası durumda. Elbette Max hayatıma girene kadar planım buydu. Nasıl bir bahane uyduracağımdam emin olamadan ağzımı açtım. Hasta mıydım? Hasta olmuş olabilirdim.

Tam o sırada Max konuştu. "Benimle birlikteydi."

Sonra kolunu belime doladı ve ben de içgüdüsel bir şekilde kolumu onun omzuna attım. Bana iyice sokularak elini Bliss'e uzattı. "Ben Max."

Bliss'in kaşları kalkarak yana ayırdığı perçeminin arasında kaybolmuştu. Gözlerinin de Max'in giysilerini ve dövmelerini taramakta olduğunu görüyordum. Onun ne gördüğünü, Max'in kendisini hiç tanımayan birine nasıl göründüğünü anlamaya çalıştım. Ona baktığımda görebildiğim tek şey yırtık beyaz tişörtünün ardındaki siyah sutyeniydi ve o an gözlerimi ondan uzak tutmanın en iyisi olacağına karar verdim.

Bliss biraz şaşkın bir şekilde Max'in elini sıktı.

Garrick durumu daha hızlı toparladı. Onu selamlarken, "Seninle tanışmak ne güzel, Max," dedi.

Garrick'in aksanını duyan Max bana bir bakış attığında parçaları birleştirdiğini anlamıştım. Bana gülümsedi. Ben de ona minnettar olduğumu bakışlarımla göstermeye çalıştım. Gülümsemesi yüzüne daha da yayıldığında bakışımın ardında yatan anlamı anladığını düşündüm. "Max, bu Bliss. Üniversitede birlikte okuduk. Ve bu da onun erkek arkadaşı, Garrick." Onun bizim hocamız olduğu kısmına değinmemiştim. Zaten her şey yeterince tuhaftı.

"Cade'in arkadaşlarıyla tanışmak ne güzel." Şakacı bir tavırla hafifçe beni dürttü. "Beni asla tanıştırmayacağını düşünmeye başlamıştım. Bu akşamki konser için mi davet etmişti sizi?"

"Aslında..." Grup arkadaşlarından punk papyonlu olanı biraz öne çıktı. "... ben davet ettim onları. Garrick arkadaşımdır."

Max, "Ah, Spence'i tanıdığını bilmiyordum," dedi.

Spence denilen bu çocuk bana ve Max'e sanki dünya yörüngesinden fırlamışız gibi şaşkınlık içinde bakıyordu. Onu suçlayamazdım. Üzerimde gömleğimle ben ve bir rock tanrıçası gibi görünen Max pek uyumlu bir çift sayılmazdık. Bakışlarıyla beni adeta olduğum yere mıhlayarak, "Peki, sen?" diye sordu.

Max hemen araya girdi. "Bu Cade, benim erkek arkadaşım. Onun hakkında konuşa konuşa başını şişirmiyormuşum gibi davranma, Spence."

"Doğru ya." Başını öne doğru salladı. "Cade."

Artık Max'in üstündeki yükü biraz olsun hafifletme zamanı geldiğini düşünerek sordum. "Konseri nasıl buldunuz?" Eğilerek Max'e baktım. "Oldukça muhteşemdi, değil mi?"

Bana iyice yaslanarak yanağıma bir öpücük kondurdu. Yanağımda kırmızı rujunun izinin çıktığına hiç şüphem yoktu. Rol yaptığını biliyordum ama bu konuda gerçekten çok iyiydi.

"Öyleydi..." Bliss, Max'in gözlerini benden ayırmasını sağlayarak ona gülümsedi. "Muhteşemdi. Harika bir sesin var."

Garrick sohbete katıldı. "Bizi Max ile nasıl şimdiye kadar tanıştırmazsın, Cade?"

Max yanıtladı. "Ah, şey, aslında henüz çok fazla insana durumumuzdan söz etmedik. Biraz yavaş ilerlemek istiyoruz. İlişkimizi dünyaya ilan etmeden önce sadece ikimiz baş başa biraz zaman geçirmek istiyoruz."

Bliss başını kaldırıp Garrick'e gülümsedi ve elini onun göğsüne yasladı. "Bunu kesinlikle anlayabiliriz."

Gözlerim parmağındaki yüzüğe odaklanmıştı. Demek teklif etmişti. Ona evlenme teklifi etmiş ve o da evet demişti. Biraz içimin acımasını ya da en azından eskiye özlem duymayı bekledim ama içimde bu türden bir duygu oluşmadı. İlla bir duygudan bahsedecek olursam, elbette şu an içinde bulundu-

ğum ortamdan rahatsızlık duyuyordum. Ancak parmağındaki yüzüğü görmek sadece çok genel bir duygunun –bir arkadaşımın Facebook'ta evlendiğini ya da hamile olduğunu duyduğumda hissettiğime benzer bir duygunun– açığa çıkmasına neden oldu. Etrafımdaki herkesin yakalayamadığım bir hızla ilerlemesinin içimde yarattığı rahatsızlık verici şaşkınlık hissiydi bu.

Yanımda Max varken onlarla yüz yüze ilk karşılaşmamızdı. Bu durum Bliss'e karşı gerçekten ne hissettiğimi sorgulamaya başlamama neden oldu. Canımın daha fazla acıması gerekmez miydi? Ya da Max'in bana yaslanmış bedeni aklımı çok mu fazla dağıtıyordu?

Uçurumun kenarında duruyormuşum ve kendimle ilgili pek de öğrenmeyi istemediğim bir gerçeği az sonra öğrenecekmişim gibi hissediyordum.

Max'in belimi saran elinin beni biraz daha sıkıştırdığını fark edince gözlerimi Bliss'in parmağındaki yüzükten ayırabildim. Boğazımı temizleyerek zoraki bir gülümsemeyle, "Bliss'in evet dediğini görüyorum," dedim.

Garrick'in yüzü ışıldadı. O kadar parlak ve mutluluk saçan bir gülümsemesi vardı ki yüzüne bakmak acı veriyordu. "Dedi."

"Tebrikler," dedim. "Her ikinize de. Sizin adınıza gerçekten çok sevindim."

Bliss dudağını hafifçe ısırarak bana yumuşacık bir gülümsemeyle baktı. Gözleri hafif buğulanmış gibiydi. Yumuşak bir ses tonuyla, "Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük," dedi.

Bir çalkalanma yaşandı. Rüzgârların yön değiştirdiği, zamanın akışının tersine döndüğü ve yaşamın yeni bir yön alarak baştan başladığı o anlardan biriydi. Bu odada bunu hisseden başka biri var mıydı bilmiyorum ama Bliss'in hissettiğini söyleyebilirdim.

Belki ikimiz de oyuncu olduğumuz içindi. Belki de sadece kişiliğimizle, yapımızla ilgili bir durumdu. Ancak onun gözlerinde de aynı şeyi görüyordum. Bu bölümün sonuna gelmiştik.

Artık farklı yönlerde ilerliyorduk ve her geçen dakika bizi birbirimizden bir kilometre daha uzaklaştırıyordu. Bliss için öncesinde ne hissetmiş olursam olayım, bir zamanlar aramızda var olan o dostluk ilişkisine bir daha asla geri dönemeyeceğimiz kadar çok şey yaşamıştık. Acıyı atlatabilirsem her şeyin yerli yerine oturacağını düşünmüştüm. Şimdiyse acı gitmişti ama aramızda yarattığı çatlak kalmıştı.

Dört yıllık arkadaşlığımızın arkadaşlığın ötesine geçen tek bir an yüzünden tamamen mahvolması çok ilginçti. Bliss, Philly'ye taşındığımda vedalaşmak zorunda kalmadığım eski yaşamıma ait bir parçaydı. Üniversite benim için ev gibiydi, hiç sahip olamadığım o büyük aile gibiydi. Ama artık o ev yoktu. Ve Bliss aracılığıyla ona tutunmaya çalışmak ikimiz için de iyi değildi.

Bliss ve beni birbirimize bağlayan tüm anılar ve duygular aşınmıştı. O kadar ki en sonunda aramızdaki bağ zayıf, hatta kopmak üzere olan bir pamuk ipliğine dönüşmüştü. Oyun bittikten sonra boşalan bir tiyatro salonunu andırıyordu bana. Seyirciler gitmiş, oyuncular kostümlerinden arınmış olurdu. Son çıkan ışıkları da söndürür ve ortam tamamen karanlığa gömülmesin diye sadece tek bir tane gece lambasını açık bırakırdı. Orada öyle gergin ve tuhaf bir halde dururken o son pamuk ipliği de kopmuş, son ışık da sönmüştü.

Bliss düzensiz bir nefes aldı ve dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Ağlamamaya çalıştığını anlayabiliyordum. Max'in kitabındaki sayfalardan birine uyarak yavaş, derin bir nefes aldım ve nefes verdim.

"Pekâlâ, sahnede kalan eşyalarımızı toplamamız gerekiyor," dedi Max. "Cade, bebeğim, bize yardım edebilir misin? Bateristimizin gitmesi gerekti de."

Göz kırparak gözlerimi Bliss'ten başka yana çevirdim. "Elbette. Tabii ki ederim."

Garrick'e ve sonra Bliss'e bakarak, "İkinizi de görmek çok güzeldi. Tekrar tebrikler," dedim. Garrick'in elini sıktım ve bu kez Bliss'e gerçekten sarıldım. Yanaklarını göğsüme bastırarak kollarını sımsıkı belime doladı. "İçim yanıyor," gibi bir şeyler mırıldandığını duydum. Sonra beni serbest bıraktı. Gözlerini hızlı hızlı kırpıştırıyordu ama yine de göz pınarlarında biriken yaşları görebiliyordum.

"Güle güle, Bliss."

Şaşırtıcı bir biçimde uyuşmuş gibi hissediyordum. Sanki kanayan bir yaram dağlanıyor gibiydi. Belki daha sonra daha çok acıyacaktı. Ya da belki de sadece geçmişimizdeki güzel olan şeylerin bile sadece geçmişe ait olduğunu öğreniyordum.

"Hoşça kal, Cade."

Spencer onlara dışarı çıkarken eşlik etmişti. Max ile baş başa kalmıştık. Derin bir nefes alarak kanepeye adeta çöktüm.

Max başımda dikilerek, "Az önce neler yaşandığını tam olarak bilmememe rağmen bunaldım," dedi.

Güldüm. Yaşadıklarımı düşünürsek verebileceğim pek çok tepkiden en iyisi bu tepkiydi. "Gerçekten üzücüydü, değil mi?"

"İyi misin, Altın Çocuk?"

Ona bakmak için çenemi kaldırarak, yanında serbestçe sallanan elini tuttum. Çabucak öptüm ve yeniden serbest bıraktım. "Yardımın için teşekkür ederim. Yapmak zorunda değildin. Ve evet, iyiyim. İleriye doğru gidiyoruz, değil mi?"

"Hedefimiz bu, erkek arkadaşım."

"Rol yapmak konusunda oldukça ilerleme kaydettik. Belki sen de oyuncu olmalısın."

Güldü. "Milyon yıl geçse de olmaz. Kendi duygularımı kabullenmekten hoşlanmıyorum. Bir de dandik bir maaş çeki için neden daha fazlasını yapmak isteyeyim ki?"

"Şarkı söylerken duygularını ifade etmek konusunda bir sorun yaşıyormuş gibi görünmüyorsun ama. Hatta bu konuda gayet muhteşemsin."

Rahatsız olmuş gibi bakışlarını kaçırarak, "Herkesin zevki ayrıdır tabii," dedi.

Konuyu değiştirme zamanı. Ayağa kalkarak tüm bedenime çöken o ağır melankoli hissini üzerimden atmak için gerindim. "Haydi gidip sizin şu eşyalarınızı toplayalım, Öfkeli Kız."

"Ah, yardım etmek zorunda değilsin. Ben sadece kaçabilmen için bir bahane olsun diye..."

"Saçmalama. Yardım edeceğimi biliyorsun."

"Evet, biliyorum."

Kalçalarının salınımına kapılmış şekilde odada arkasından ilerledim. Kapıya yaklaşırken durdu ve arkasını döndü.

"Sana bir şey daha sormam gerek. Burada işimiz bittikten sonra benimle bir şeyler içmek ister misin?"

"Bir içki mi? Bu, şu ana kadarki en iyi fikir gibi geldi kulağıma." Gülümsedim. "Gerçi hakkında pek bir fikir vermiyor, daha önce sunduğun fikirleri gördükten sonra."

Gülmesini umuyordum. Gülmedi.

Sadece gülümseyerek, "Evet... haklısın," dedi.

24

Max

Cade'i şehir merkezinde bir yerde içki içmek konusunda ikna ettim. Böylelikle metrolar kapanmadan önce ikimiz de evlerimize yakın olmuş olurduk.

"Bana uyar. Ben her şekilde sana eve kadar eşlik etmek için ısrar edecektim nasılsa," dedi.

Güldüm. "Elbette edecektin, Altın Çocuk."

Bu durumda metroya yürüdüğümüz sırada ve yolculuk boyunca benim erkek arkadaşım gibi davranmaya devam etmesi için onu ikna edebilme fırsatım da olacaktı.

"Anladığım kadarıyla Mace'le kavgandan söz etmek istemiyorsun?" dedi.

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım ama yorum yapmadım.

"Anladığım kadarıyla o kızın nişanlanmış olması hakkında konuşmak istemiyorsun?"

İç çekti. "Sanırım bu senin müziğinin dışında. Ne kadar zamandır müzik yapıyorsun?"

Soğuktan korunmak için ceketimin düğmelerini iliklediim. "On üçümden beri. Ablamın ölümünden bu yana."

Böyle bir şeyi onunla normal bir sohbet sırasında kolaylıkla konuşabildiğimi görmek beni oldukça şaşırtmıştı. Yanımda

başka biri olsaydı, bunun ağzımdan çıkması asla mümkün olmazdı.

"Peki, ne zaman kariyer olarak müziği seçmek istediğine karar verdin?"

Sorusunun yanıtını hatırlayarak gülümsedim. "İlk kez bir şarkıyı baştan sona ezbere çalabildiğim zaman. Şarkı söylemenin beni gerçekten farklı bir yere taşıdığı ilk sefer oydu, biliyor musun? Hayatımın en iyi beş dakikasıydı. Nerede olduğumu, kim olduğumu unutmuş ve sadece müziğin içinde var olmuştum."

"Anlıyorum. Ben de sahnedeyken aynısını hissederim. Bir süreliğine tenimden soyunup çıkmam ve başka biri olmam gerekir. Başka birinin sorunlarını yaşamam gerekir, bunlar da genellikle kendiminkilerden çok daha hızlı ve kolay bir şekilde çözüme kavuşur."

Böyle konuşabildiğim bir arkadaşım bile hiç olmamıştı. O kadar uzun bir süre yalnız ve izole yaşamıştım ki bu tür bir bağ kurmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştum.

"Hiç kendin olmaktan sıkıldığın oldu mu, Altın Çocuk?"

"Kimi zaman, evet. Ya senin?"

O kadar dürüsttü ki. Bende de dürüst olma isteği uyandırıyordu.

Nefes al.

Nefes ver.

"Her zaman."

Aramızda tatsız bir sessizlik oldu ama metro durağımıza giden komşu sokaklarda yürümeye devam ederken bu rahatsızlık hissi azaldı. Çevremizdeki binaları inceledim, düzensiz kaldırımları, ikinci ve üçüncü katlardaki pencerelerinden ışıklar sızan daireleri. Bu sokaklardan hatırlamadığım kadar çok kez geçmiştim ama hiçbir zaman gerçek anlamda etrafıma bakmamıştım.

Hayat işte böyle komikti.

"Sence herkes böyle hisseder mi? Ya da bizde yanlış olan bir şeyler mi var?"

Uzun bir süre düşündü. Yürürken botlarım kaldırıma sürüyordu. "Bence herkes böyle hisseder. Mutlu insanlar bile. Kimseye itiraf etmeyebilirler ama sanırım bunu hissederler. Bence sadece bir anlığına kim olduklarını ve her gün ne yapmak zorunda olduklarını unutabilmek için gözlerini kapatıyor ya da koşuya çıkıyor ya da uzun bir duş alıyorlardır. Yaşamak zor iş. Ve her geçen gün ayaklarımız daha da ağırlaşıyor ve yükümüz daha çok artıyor. O yüzden durup bir nefes alıyoruz, gözlerimizi kapatıyoruz, zihinlerimizi sıfırlıyoruz. Bu doğal. Gözlerini açıp yola devam ettiğin sürece."

Konuşurken onu izledim. Gözleriyle gökyüzünü tarıyordu ve nefesi soğuk havadan dolayı küçük bir duman bulutu gibi ağzından çıkıyordu. Söylediklerine inanıyordu. Ve bu durum benim de inanmamı biraz daha kolaylaştırıyordu.

Ona o sırada sormalıydım ama benimle bu değerli, mükemmel düşüncesini henüz paylaşmışken, mahvetmek zorunda kalmadan önce bu fikre sıkı sıkıya tutunmak istedim. Metro durağına ulaşmak için yürüdüğümüz son bir blok boyunca sessiz kaldık.

Yaklaşık on dakika trenimizin gelmesini beklerken de tek kelime bile konuşmadık. Birlikte bir bankın üzerine oturduk, sessizliği paylaştık ve bu durum hiç de tuhaf ya da yapay gelmiyordu. Acele etmek ya da boşluğu doldurmak ya da şu an yaptığımın dışında bir şey yapmak istemiyordum.

Bu... güzeldi.

Tren geldiğinde yan yana iki koltuğa oturduk. Sanki asırlardır bunları yapıyormuşuz gibi o kadar alışılageldik bir durumdu ki.

"Sana sormam gereken bir şey var ama aslında istemiyorum," dedim.

Hafifçe bana doğru dönerken dizi dizime değdi. "Kulağa ilginç geliyor."

"Aslına bakarsan delice."

Bekledi ve ben de paldır küldür söyleyivermeye çalıştım ama gerçekten de bunu söylemenin doğru düzgün bir yolu yoktu. Bu yüzden yüzümü ellerimin arasına gömerek inledim. "Para saçmasapan bir şey. Her şeyi berbat ediyor."

Hımladı. "Bana mı söylüyorsun bunu? Noel'de eve gideceğime dair söz vermiştim ama okul dışında çalıştığım işten o kadar az kazanıyorum ki ocak ayında bir Çin yemeğini karşılayabilirsem kendimi şanslı hissedeceğim."

Yüzümü kaldırdım ama hâlâ ellerime bakıyordum. Ona, "Ya Noel'de eve gitmene yardım edersem?" diye sordum.

"Üzgünüm ama patronunun Trestle'da senin yerine dans etmemi kabul edeceğini pek sanmıyorum."

O kadar yüksek sesle gülmüştüm ki vagondaki herkes başını çevirip bize baktı.

"Tanrım, bunu görmek için ciddi bir miktar ödeyebilirdim."

Omzuyla omzumu dürttü. "Hey, iyi bir dansçıyımdır."

"Bu gece kaç tane içtin?"

"Ne kadar muhteşem dans edebildiğimi göstermek için seni dans etmeye mi götürmeliyim?"

Evet demek için dayanılmaz bir istek duyuyordum. Onu Garage'a ya da başka bir yere götürmek, alkolün ve hareket halindeki bedenlerimizin etkisiyle kendimi kaybetmek istiyordum. Ama yapmam gereken şeye odaklanmam gerekiyordu. Pek çok nedenden dolayı.

"Bu çekici daveti daha sonra gerçekleştirmek üzere şimdilik aklımın bir köşesine yazıyorum, Altın Çocuk. Ama... Noel konusunda ciddiydim. Annem ve babam gerçekten de seni istiyor. O kadar ki senin uçak biletlerini ve seyahat masraflarını karşılamaya bile hazırlar."

Başını hafifçe yana yatırarak kaşlarını çatarken bile gülümsemeye devam etti. "O zamana kadar çoktan ayrılacağımızı sanıyordum?"

"Ayrılacaktık... ama kahretsin, artık bunu söyleyeceğim. Bizimkiler artık şarkı söylemeyi bırakmamı, gerçek bir iş bularak yoluma devam etmemi söylemek için Philly'ye geliyorlarmış. Şarkı söylemeye ve yazmaya devam edebilmem için bana maddi destek sağlıyorlardı ama artık bunu kesmeye karar vermişler... ta ki seninle tanışana kadar. Açıkça görüldüğü üzere seninle çıkıyor olmam, onları berbat bir hayat sürmediğime inandırmaya yetmiş. Bu nedenle bir süre daha bana destek olmaya devam etmek için istekliler. Ama eğer onlara ayrıldığımızı söylemek zorunda kalırsam bu desteği kesecekler. Burada yaşamanın maliyetini ve borçlarımı düşünecek olursam, bu durumda gruba devam etmem neredeyse olanaksız görünüyor. Bu yüzden senden tam bir korkak gibi ailemi mutlu etmek için benimle çıkıyormuşsun gibi davranmaya devam etmeni isteyecektim."

"Max..." Bedeni belli belirsiz benden uzaklaştı. Ona bakmak için döndüm.

"Bunun çılgınlık olduğunu biliyorum ama sadece birkaç gün süreceğine yemin ederim. Sadece bir görüntü vereceğiz onlara. Sonrasında bizden ayrılabilir ve ailenle tatil geçirmek için eve gidebilirsin. Uçağın için paraya ihtiyacın olduğunu söylemiştin... ailem bunu ödeyecek."

Gözleri benimkileri inceliyordu. "Ailenin bunu yapmasına izin veremem, Max."

Bir elini yakalayarak ellerimin arasına aldım. "Bu onlar için hiçbir şey, Cade. Yemin ederim. Ne kadar gülünç şeylere para harcadıklarını görmelisin. Senin için para harcamalarını tercih ederim."

Diğer elini benimkinin üzerine yerleştirerek bana baktı. "Max, sana yardım etmek isterim ama bunun ne kadar kötü

bir fikir olduğunu bilmelisin. Ailene sürekli böyle rol yapmaya devam edemezsin. Bundan sadece pişmanlık duyacaksın. Ve bunu sen de biliyorsun. Bugün çaldığınız o ilk şarkı... senin şarkındı, değil mi? Onu yazmak sana hiçbir şey öğretmedi mi?"

Kendimi dilimlere ayrılmış gibi hissediyordum. Sanki zihnimle kalbimi parçalara ayırmış, herkesin kurcalaması ve kışkırtılması için apaçık ortaya koymuştu. O şarkıyı üniversiteden ayrılmadan hemen önce yazmıştım. Haklıydı.

Hiç değişmemiştim.

Üniversiteden ayrılarak tüm o rol yapmaları, mış gibi davranmaları ardımda bıraktığımı sanmıştım. O eski yaşamın köklerini içimden söküp attığımı ve taze bir başlangıç yaptığımı düşünmüştüm. Tatillerde ve diğer buluşmalarda rol yapmak son derece önemsiz görünüyordu ama değildi.

Onca zaman sonra yeniden aynı insan olmuştum.

Ve onun bunu görebilmesinden nefret ettim.

Ellerimi ondan kurtararak, tren hâlâ hareket halinde olmasına rağmen ayağa kalktım. "Terapi seansı talep etmemiştim. Senin gibi mükemmel olamadığım için üzgünüm. Unut bu konuyu."

İstasyona geldik ve trenin tamamen durmasını beklerken vagonun diğer ucuna gittim. Platforma adımımı attığımda arkamdan seslendiğini duyuyordum ama dönüp bakmadım. Merdivenlerde bana yetişmişti ama düşmeden olabildiğince hızlı bir şekilde basamakları çıkarak yoluma devam ettim.

"Max... bekle."

Gece havasına çıktığımda beni dirseğimden yakaladı ve ben de ona döndüm.

"Cade, bırak da gideyim."

"Hayır."

"Ne demek hayır?"

Diğer kolumu da kavradı ve beni kendine doğru çekti.

"Yani bu konuyla ilgili kavga etmeyeceğiz demek istiyorum."

"Ne konuda kavga edeceğimize sen mi karar vereceksin?" dedim.

"Benden istediğini yapacağım, Max."

Gözümü kırpıştırarak yüzüne baktım. Kararmış gözleri benimkilere kilitlenmiş haldeydi ve şaka yapmıyordu. "Neden? Az önce dedin ki..."

"Evet, olmadığın biri gibi davranmayı bırakman gerektiğini düşünüyorum. Bu yüzden eğer o uslu, sıkıcı, boğazlı kazaklı halin gibi değil de kendin gibi gidecek olursan Noel'de seninle birlikte geleceğim. Sırça fanustan kurtulmanın birinci adımı bu olsun."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki boğazımda hissediyordum. Ciğerlerimin çok uzaklarda olduğunu, sanki mideme çöktüklerini hissediyordum ve içim boşalmış gibiydi.

"Hâlâ seninle ilgili yalan söylüyor olacağım ama. Hâlâ..."

"O zaman bebek adımlarıyla ilerleyeceğiz. Önce ilk adımı atlatalım ve ailenin kızlarının kim olduğu fikrine alışmalarını sağlayalım. Sonra onları Mace ile vurursun."

Tüm bu kaosta bir an için de olsa kahkaha atmayı başarmıştım. "Aslına bakarsan onlara topuzla vurmayı gerçekten de birkaç kez düşündüm."

Yarım tebessümü yeniden yüzüne yerleşmişti. Bunu görünce kendimi biraz daha sabit, biraz daha az çığrından çıkmış hissettim. O çıldırma anında nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde elleri kollarımdan yukarı doğru çıkarak boynuma ulaşmıştı ve şimdi parmakuçları çenemde geziniyordu.

"Ne düşünüyorsun bakalım? Gerçek Max'i Ailenle Tanıştırma Operasyonu için hazır mıyız?" diye sordu.

"Daha çok Aileme Panik Atak Yaşatma Operasyonu olacak bu... ama evet, hazırız."

"Harika."

Başparmağı çene hattım üzerinde dolaşırken tüylerim ürpermişti. Yutkunarak dudaklarımı ıslattım. "Teşekkürler," dedim. "Her şey için. Yürüyüş için. Bu konuşma için. Ve biliyorsun, benimle sahte buluşmaların için."

Birkaç saniyeliğine duraksadıktan sonra, "Biliyor musun, geçen gün bana gerçek bir buluşma için de söz verdiğini hatırlıyor gibiyim," dedi.

Kalbim güm güm atıyordu. Onu istiyordum. Onu daha önce de istemiştim ve şu an sadece içimdeki bu his daha da büyümüştü. Bu gece her şey çok mükemmeldi. Hep doğruları söyledi, düşünmemi sağladı ve beni kendim olmaya zorladı. Tam da bu yüzden onunla çıkmamam gerekiyordu. İlişkiler tarihim adeta zehirliydi ve zehirlemek istediğim son kişi de oydu. Arkadaş olabilirdik. Tüm yaşamım boyunca onun gibi bir arkadaşa gereksinim duymuştum. Zaafımın adını koydu ve daha az korkmamı sağladı.

Ama yine de bana baktığında ve teni tenime dokunduğunda... aklıma gelen en son şey arkadaşlık oluyordu.

Telefonum çaldığında bu kaçış fırsatına balıklama atladım. Yanıt vermek için uzaklaşırken ekranda gördüğüm isim duraksamama neden oldu.

Mace.

Cade ile sohbetimiz beni o kadar huzurlu bir ruh haline sokmuştu ki bunu mahvetmek istemedim. Reddet tuşuna bastım ama sadece adını görmek bile bu akşamın keyifli ışıltısının bir kısmını yok etmişti.

Uzun bir gün olmuştu ve birdenbire gün içinde yaşadığım tüm duyguların bir araya gelerek beni darmaduman etmek üzere olduğunun farkına vardım. Belki de sadece uykuya ihtiyacım vardı. Cade'e birlikte içki içme planımızı da ertelemeyi önerdim. Bana eve kadar eşlik etmek istedi. Buna memnun olmuştum çünkü onun varlığı zihnimin, üzerinde kafa patlatmaması

gereken şeyler üzerinde kafa patlatmamasını sağlıyordu... Mace ile işlerin nasıl kontrolden çıkmakta olduğu gibi. Ve ilişkimiz ne kadar sertleşirse, o da gruba karşı o kadar yıkıcı tavırlar sergiliyordu. Yani aramızda olanlardan çok daha fazlasını düşünmem gerekirdi.

Apartmanımın olduğu bloğa geldiğimizde Cade giriş kapısını açarak geçmem için tuttu.

"Ev sahibin hâlâ bu kilidi tamir ettirmedi mi?" Merdivenlerden yukarı benimle çıkarken, "Tamir etmesini sağlamalısın, Öfkeli Kız. Bu çok saçma. Herkesin içeri girebileceği şekilde böyle bırakmak hiç güvenli değil," dedi.

Basamakları çıkmaya devam ederken omzumun üstünden ona gülümsedim. "Biliyorum... manyağın biri gizlice evime girebilir... hem de çırılçıplak uyurken."

Benim katıma ulaştığımızda, "Haklısın. Ben bunu yapabilirim," dedi.

Gülerek oyunbaz bir tavırla onu hafifçe ittim. Kollarımı yakaladı ve beni kendine doğru çekti. Midemde lunaparktaki dev bir hız treninin iniş kısmını az önce tamamlamışım gibi bir his vardı. Dudaklarımı yaladım. "Ciddiyim. Lütfen ev sahibine şu kapıyla ilgilenmesini söyle. Yoksa ben yapacağım," dedi.

Yüzünde sert bir ifade vardı ve tüylerimi ürpertiyordu.

Beni nasıl etkilediğini fark etmesin diye espriyle karışık yanıt verdim. "Evet, Sahibim. Başka bir emriniz var mı?"

Gözleri kararmıştı. Benimse mideme kramplar giriyordu. Boğazıma hafif bir iniltinin tıkandığını hissediyordum. Birinin adımı seslendiğini duyduğum sırada kendimi onun kollarına atmak üzereydim.

"Max?"

Midemdeki kramp hissi acı vermeye başlamıştı. Cade'in kollarımı tutan elleri gevşedi. Döndüğümde karşımda Mace'i buldum.

Kapının önünde oturuyordu ve bizi gördüğünde ayağa kalkmıştı. Ayakta sendelemeden durabilmek için bir elini duvara dayayarak kat boşluğunda yavaşça ilerlemeye başladı.

Sarhoştu.

Cade'in yanından bir adım uzaklaşarak, "Mace, burada ne işin var?" diye sordum.

"Senin kadar eğlenceli vakit geçirmediğim apaçık ortada. Hiç zaman kaybetmedin, değil mi?"

Normalde enfes olan hatları birdenbire gözüme çok çirkin göründü. Burnunu kırıştırmış, yüzünü ekşitmişti.

"Mace, bu benim *arkadaşım*, Cade. Konseri izlemeye geldi ve beni evime bıraktı."

Kaşındaki piercing'le oynadı. "Öyledir. Benim salak olduğumu mu sanıyorsun?"

İç çektim. "Hayır. Kafanın iyi olduğunu düşünüyorum."

Yalpalayarak bana doğru yaklaşırken, "Ben de senin orospu olduğunu düşünüyorum," dedi.

Cade benim önüme geçti. "Sakin ol, dostum. Biz sadece arkadaşız."

Koluna girerek onu geri çektim. "Boş ver, uğraşma, Cade. Grup için de benim için de doğru insan değil zaten. Her ikisiyle de işinin bittiğini düşünebilirsin artık, Mace."

Aylak aylak bana doğru geldi. Gözleri kıpkırmızıydı ve gözbebekleri küçülmüştü. Çekiciliğin bir anda canlanabilmesi ve ölebilmesi ne komikti. Şu an ona bakarken normal şartlarda aramızda hissettiğim o ateşli çekimin zerresini hissetmiyordum. Orada hem sarhoş hem öfkeli bir şekilde dikiliyordu. Bense sadece kendimi rahatlamış hissediyordum. Bakışlarımla ona meydan okudum. O da beni tepeden tırnağa süzdü. Alt dudağına başparmağını götürerek, "Zaten sıkılmıştım," dedi.

Öfke aşamasını doğrudan geçerek kendimi püskürtülmüş hissettim. Ne kadar sinir bozucu bir herifti!

"Git de biraz daha hap yut, serseri pislik."

Yanımızdan geçerken kasıtlı olarak Cade'in omzuna çarparak homurdandı. "Bu aşağılık sürtüğün tadını çıkar, *adamım*."

"Seni adi..."

Nefes alarak ellerimi yumruk haline getirdim. Arkasından gidiyordum ki Cade beni belimden yakaladı ve bırakmadı. Mace gözden kaybolana ve nefesim normale dönene kadar da gitmeme izin vermedi. O kadar kızgın olmama ve Mace'in arkasından giderek o pisliğe hızlıca bir tekme atayım diye düşünmeme rağmen bir yandan da ona minnettardım. Kafesinden kurtulmuş bir kuş gibi hissediyordum.

Cade'e baktım. O benden daha öfkeli görünüyordu.

Bu çocukta bir aziz iradesi vardı.

Gülümseyerek, "Bana o meşhur dans figürlerini göstermeye ne dersin bakalım?" dedim.

Özgürdüm. Uçma zamanı.

25

Cade

İki arada bir derede kalmıştım.

Bir yanım ona bunun iyi bir fikir olmadığını ve geceyi evde kalıp sakin kafayla yaşadıklarını düşünerek geçirmesi gerektiğini söylemek istiyordu. Diğer yanımsa çoktan dans pistinde nasıl görüneceğini düşünmeye başlamıştı. Ve zihnimin arka planında bir yerlerde de onun evine gitmek ve ona hiç de sıkıcı olmadığını kanıtlamak gibi kışkırtıcı bir düşünce vardı.

Her zamanki gibi en sorumluluk sahibi düşünce galip geldi.

"Max... uzun bir gün oldu. Başka bir şey yapmak istemediğine emin misin? Seni daha az yoracak..."

Sözümü kesti. "Dans etmek istiyorum, Altın Çocuk. Bunu seninle ya da sensiz yapabilirim." Suratını asıp o öldürücü yüz ifadesiyle bakarak ekledi. "Gerçi yalnız gitmek pek güvenli bir seçenek değil ama." Göz kırparak gülümsedi. Çoktan kazandığını biliyordu.

"Dans figürlerimle aklını başından aldığımda bana bir özür borçlu olacaksın."

Elimi yakalayarak merdivenlerden aşağı inerken beni de arkasından sürükledi. "Kim kimin aklını başından alacakmış görürüz."

Bir taksi çevirerek kuzeye, şehrin benim kaldığım bölgesine doğru yol almaya başladık. Hiç de gösterişli görünmeyen bir semtteki terk edilmiş gibi duran bir antrepoya gelmiştik. Burayı bilmem gerekiyordu çünkü bana yakın bir yerdeydi. Yanından onlarca kez geçmiş ve büyük olasılıkla içi evsiz insanlarla doludur, diye düşünmüştüm.

"Dans etmek mi, cinayete kurban gitmek mi istiyorsun?" diye sordum.

Taksi ücretini ödeyerek arabadan indim. Max elimi kavrayarak beni antrepoya doğru çekiştirmeye başladı.

"Rahatla biraz, Altın Çocuk. Bu mekândan hoşlanacağını düşünüyorum."

Ondan hoşlanıyordum. Hem de fazlasıyla.

İçeri girmeden bile müziğin yarattığı titreşimleri hissedebiliyordum. Tipik bir kulübe benzemiyordu. İçeride kanepeler ve duvarlarda sanat çalışmaları vardı. İnsanda bir arkadaşının eviyle graffitilerle dolu bir sokak köşesi arasında bir yerde olduğu etkisi yaratıyordu. Şehirdeki pek çok bina, birçok katına yayılan duvar resimleriyle kaplıydı. Buradaki duvarlarda da benzerleri vardı ama daha küçüklerdi ve tüm detayları görebileceğiniz kadar size yakınlardı.

Max, "Garage'a hoş geldin," dedi.

Burası Max'in ağzından çıkan her sözcükten ve her hareketinden yayılan canlılık enerjisinin aynısına sahip bir mekândı. Ona uygun bir yerdi. O yüzden evet, haklıydı. Burayı sevmiştim.

Modern ve lüks eşyalarla süslenmiş, insanların sıkış tıkış doldurduğu, ter kokan o normal kulüplere benzemiyordu. Bu mekânın kendine ait bir kalp atışı vardı. Bir ruhu vardı.

Gözlerimi duvar resimlerinden birine çevirdim. Tamamen siyah-beyazdı ve insanları şarkı söylerken ve dans ederken resmetmişti. Sadeydi, hiçbir renk, hiçbir süsü yoktu. Ama çok güzeldi.

Max kulağıma eğildi. "Dövme salonundaki patronum bunu mekânın açıldığı zamanlarda yaptı. Bunu yapan da o."

Dövme salonu. Bedenindeki sanatsal çalışmaların bolluğunun nedeni şimdi anlaşılıyordu. Tişörtünün boğazını aşağı çekerek pürüzsüz tenini, dövme ağaç dallarını ve ağzımın kurumasına yetecek kadar bir göğüs dekoltesini açığa çıkardı.

"Şanslı adammış."

O sırada biri Max'e seslendi. Dönüp baktığımda onun barmenlerden birine doğru koşarcasına ilerlediğini gördüm. Yanına yetiştiğimde çocuk ona, "Bu geceki konserinizi kaçırdığım için üzgünüm, ama..." diyordu. Karıştırmakta olduğu içkiyi kaldırıp baktı ve omuz silkti.

"Çok iyiydi," dedim.

Max'in yüzü parladı ve barmen de nasıl bir araya geldiğimizi pek de anlamamış gibi bize baktı.

Yeniden konuşmaya başladığında kaşları hâlâ alnının yarısına kadar havalanmış durumdaydı. "Bir sonrakine gelmeye çalışacağım. Size iyi eğlenceler." Bize müessesenin ikramı olarak iki tek ikram ederek yanımızda bekleyen müşterilerinin siparişini aldı. Max dirseklerinin yardımıyla kendini barın üzerine kaldırdı ve barmenin yanağına şapırtılı bir öpücük kondurdu. Hiç de az önce erkek arkadaşından ayrılmış biri gibi görünmüyordu doğrusu.

Gerçi o an dikkatimi tamamen uzun bacaklarına vermiştim. Omzunun üstünden bana bakınca bacaklarına bakışımı yakaladı. Bardan aşağı doğru kayarken bunu pek de umursamış gibi görünmüyordu. Aslında sadece gülümsemesi biraz daha yüzüne yayılmıştı.

"Hayrete düşmeye hazır mısın, Öfkeli Kız?"

Eğer beni merdivenlere doğru yönlendirirken yüzünde var olan gülümseme bir göstergeyse lakabını değiştirmem gerekebilirdi. Merdivende arkasından çıkmaksa bir heteroseksüel erkeğe

kalp krizi geçirtebilirdi. Yüksek topuklu kırmızı ayakkabıları sayesinde baldırları biçimli, uylukları muhteşem görünüyordu. Üzerindeki kısacık leopar desenli şortu da kıvrımlarını iyice belli ediyordu. Oralarda bir yerlerde eski erkek arkadaşının bir dövme gibi bedenine kazınmış beğenisi de olmalıydı. Ölümsüzlük talep eden türden bir seksapele sahipti.

Üst kat, az önce ayrıldığımız bölümden daha kalabalıktı ama buraya da yine kanepeler ve aşağıdakiyle aynı rahatlık hissini veren birbiriyle uyumsuz mobilyalar serpiştirilmişti. Ana dans pisti ve onun hemen birkaç basamak üstünde ikinci bir platform pist daha vardı. Üzerindeyse etrafına toplanan izleyicilerin alkışları arasında serbest hareketlerle dans eden gayler bulunuyordu.

Derin bir nefes alarak gözlerini kapattı. Onun nefes alış şekillerini yorumlamaya alışmaya başlamıştım. "Az sonra ateş püskürecek," nefesi vardı, "annem hakkında bir şey" nefesi vardı ve benim favorim olan o "az önce öpüldüm" nefesi vardı. Ancak dans pistine girerkenki nefesi bana şarkı söylerkenki hallerini anımsatmıştı. Burada rahattı. Kollarını yılanlar gibi başının üstünde oynatırken yırtık beyaz tişörtü hafifçe kalkmış ve bir şerit halinde şortunun beli üzerindeki çıplak tenini sergilemişti. Belini en son gördüğümde bandajlar ve yaralarla kaplıydı. Şimdiyse üzerinden bir haftadan uzun bir süre geçmişken iyileşen çiziklerin soluk izlerinden başka bir şey kalmamıştı. Buradan bakıldığında teni pürüzsüz görünüyordu ve omurgasının bitiminde yer alan gamzelerini de görebiliyordum.

Aramıza birkaç kişi girince onun görüntüsünü kaybettim. Arkasını dönerek gözlerimi aradı. Beni gördüğünde de gülümseyerek parmağıyla yanına çağırdı.

O an kesinkes anladım ki ben Bliss'e âşık falan olmamıştım. Olamazdım. Çünkü o an diğer tarafta da Bliss beni çağırıyor olsaydı bile hiçbir güç beni Max'in yanına gitmekten alıkoyamazdı. Ona ulaşabileceğim mesafeye gelene kadar

kalabalığın arasında ilerledim. Daha önce hiç duymadığım bir şarkının sözlerine eşlik ediyor, kıvrılıyor ve dönüyordu. Ellerini önce aşağıya beline sonra uyluklarının üzerine indirdiğinde tişörtünün bir kenarı omzunun üzerinden kaydı. Uyluklarının üzerinde duran ellerini kendi ellerimle değiştirmek istiyordum.

"Bekliyorum, Altın Çocuk!"

Onu izlemek insanın hoşuna gidiyordu ama ona dokunmanın yarattığı his dayanılmazdı. Gümbür gümbür çalan müzikten çok daha fazla titreşime neden oluyordu içimde. Tam da göğsünü aşağıya kalçalarının seviyesine doğru indirerek çevirirken ona doğru bir adım attım. Hareketi ikinci kez tekrarlarken ona uyumlu bir şekilde eşlik ettim. Göğüslerimiz birbirine hafifçe değdiğinde dudağını ısırdı.

Üniversitede tiyatro bölümünde okuyan her öğrenci dans dersi almak zorundaydı ve hocamız her gün ısınma sırasında bedenlerimizin farklı bölümlerini izole etme pratiği yapmamızı isterdi. Buradaki amaç dans etmek değil esnemekti ama geliştirdiğimiz bu yetenek, böyle bir tekno müziğe de gayet güzel bir şekilde uyarlanabiliyordu.

Max şarkı söylediği gibi dans ediyordu... tamamen kopmuş bir haldeydi. Sadece onu takip ettim, bedenlerimizin birbirine yakın olmasına ve onun hareketlerine uyumlu olmaya çalıştım. Saçını savurarak etrafımda bir daire çizmeye başladı.

Müzik değişerek biraz daha yavaş tempolu bir parçaya geçildi. Bunun üzerine bir elimi beline atarak onu kendime çektim. Kalçalarımız birbirine adeta kenetlenmişti. Kalçasının üzerine bir elimi yerleştirerek onu dairesel hareketlere yönlendirmeye çalıştım. Uyluğum onun uyluklarının arasındaydı, onunkilerse benimkilerin arasında duruyordu. Aramızda en ufak bir boşluk kalmayana dek yakınlaştık. Bedenini bir yana yasladığında, ben de onun tam tersi yana yaslandım.

Aramızdaki hava sıcacık ve terden dolayı yapışkandı. Kalçalarını benimkilere bastırdığında inlememek için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Onunla birlikte hareket etmek muhteşemdi ama arada bir hiç beklemediğim bir hareket yapıyordu. Kalçalarımız birbirine o kadar sıkı sıkıya kenetlenmişti ki onun bu hareketlerinin yarattığı sürtünmeden dolayı gözümde şimşekler çaktığı oluyordu.

Ona hafifçe geriye doğru baskı uyguladığımda hiç duraksamadan ve tamamen doğal bir şekilde başıyla bedenini arkaya atarak eğildi. Belinin etrafında durmaya devam eden kolumla onu dengede tuttum. Bedeni geriye doğru yattığında simsıkı karnını, beyaz tişörtünün altındaki siyah sutyenini ve narin boyun hattını iyice görebilme fırsatım olmuştu. Elimi boynuna uzatarak oradan arkaya, sırtına doğru teninin üzerinde gezdirme isteğime karşı gelemedim. Daha sonra elimi ensesine getirerek onu yeniden kendime doğru kaldırdım. İki kolunu boynuma doladı, böylelikle göğsünü de sıkıca benimkine bastırmış oldu. Hareketlerimizi sadeleştirdim çünkü bedenlerimizin birbirine sıkı sıkıya kenetlenmiş olması, bizi ayırabilecek her türlü dans figüründen çok daha iyiydi.

Tenimin üzerindeki teri hissedebiliyor, onun tenindeki parıltısınıysa görebiliyordum. Bir elimi ensesinde tutmaya devam ettim. Diğer elimse uyluğuyla göğüs kafesi arasında yukarı aşağı gezinmeye devam ediyordu. İç çekerek bu anı dondurabilmeyi, başka bir yerde olabilmeyi diledim. Yüzü boynumun seviyesinde duruyordu. Alnını çeneme yaslamıştı. Boynumda hissettiğim nefesi muazzam bir işkence türü olmalıydı.

Kısa bir an için bunun mantıksız bir karar olduğunu düşündüm ama pek de umursamadım açıkçası. Onu Mace ile birlikte gördüğüm ilk andan itibaren birbirleri için hiçbir şey ifade etmediklerini anlamıştım. Aralarında bizim aramızda olduğu gibi bir çekim yoktu. Biz birbirimizden ne kadar uzak durmaya çalışır-

sak çalışalım, sonunda heyecanın dorukta olduğu bu noktaya dönüyorduk.

Bliss ile aramızda da böyle bir çekim olduğunu düşünürdüm ama artık bunun doğru olmadığını anlayabiliyorum. Birlikte mükemmel olabilirdik, peşinde koşup durduğum "doğru" hayatta bir çentik olurdu. Aslında âşık olduğum şey de buydu... arkadaşım değil. Bliss tam olarak istediğimi düşündüğüm kişiydi. Daha fazlasına evrilen bir dostluk. Sevgi dolu ve nazik. Tatlı ve güvenli.

Max ödümü koparmıştı.

Ve bu da çok daha iyiydi.

Sonunda geçmişin geçmişte kaldığını ve şimdiki zamanın çok daha yüksek bir albenisi olduğunu söyleyebiliyordum. Ensesinde duran elimi saçları parmaklarıma dolanana kadar yukarı kaldırdım. Kollarını çok daha sıkı bir şekilde boynuma doladı ve dudaklarının çeneme dokunduğunu hissettim.

Bir an için kaskatı kesildim ve yanlış bir seçim yapıyor olabileceğim endişesini yaşadım.

Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş ve onları susturmak istiyormuş gibi dişleriyle hafifçe boynumu ısırdıktan sonra dudaklarını daha sert bir şekilde tenime bastırdı.

Eğer bu bir hataysa, şu ana kadar yaptıklarım arasında en iyisi olmalıydı.

26

Max

Onun beni yönlendiren ellerini takip ettim ve parmakuçlarımı ensesindeki dalgalı saçlarına doğru kaydırdım. Diğer eli kalçamdan belime doğru ilerlemiş ve tişörtümün içine sızmıştı. Ellerini tenime bastırıyordu. Bir an için yaralarımı tedavi ettiği o geceyi hatırladım. O zaman da bunu yapmayı o kadar çok istemiştim ki.

Yüzünü aşağı çevirerek bana baktı ve nefes aldı. "Max."

Sesinde hafif bir tereddüt vardı ve ne düşündüğünü biliyordum. Asil bir beyefendi olmak üzereydi. Bunun benim için iyi olmadığından veya zamana ihtiyacım olduğundan veya buna benzer saçmalıklardan bahsedecekti. Son derece basit bir şeyi aşırı düşünüyordu.

Bu nedenle işleri onun için kolaylaştırdım.

Parmaklarımın ucunda yükselerek onu öptüm.

Direnci o kadar da güçlü olmasa gerekti çünkü anında bana karşılık vermeye başladı. Tişörtümün altına sızan eli yukarılara çıkarak sutyenimin kopçasına ulaşmıştı. Kolunun yardımıyla da parmakuçlarıma yükselmemi sağlıyordu. Böylelikle kalçalarımız mükemmel bir şekilde aynı hizada durabiliyordu. Ağzının içine doğru inledim.

Yaşam anlayışı gibi öpüşüyordu... mükemmeldi. Ağzı her noktamın tadına bakmak istermişçesine ateşli ve kapsamlı bir araştırma içindeydi. Ah, şimdiye kadar narin ve hassas öpücükleri ne kadar da küçümsemişim. Bu öpücük ona daha fazlası için yalvarmamı sağlayacak şekilde beni kıvrandıran bir kıvılcım gibiydi. Dudağıma minik bir öpücük kondurdu ve sonra alt dudağımı hafifçe ısırdı. Ağzını sertçe benimkine bastırmıştı ve öpüşmemiz şiddeti giderek artan, ateşli ve bağımlılık yaratan bir şeye dönüştü.

İstememe rağmen nefes almak için dudaklarımı onunkilerden ayırmak zorunda kaldım. O zaman da dudaklarını boynuma indirdi. Bu kez boynumu öperek, ısırarak ve emerek beni çılgına çeviriyordu. Bedenimdeki tüm hisler bedenlerimizin kesiştiği noktalarda yoğunlaşmıştı. Bu yüzden geri kalanım, o noktalara kıyasla daha güçsüz ve cansız gibiydi. Bacaklarım titriyordu ve ikinci kez, dağılmamam için beni tutan kişi oydu.

Önceki sefer acı içinde olduğum içindi.

Şimdiyse hissettiğim tek acı, karın çukurumdaki o *daha fazlasını* isteyen noktanın sızısıydı. Başını boynumdan çekerek alnımı alnına dayadım.

Gözlerimin onun kadar büyük görünüp görünmediğini merak ettim. Hayır deme olasılığı yüksekti ama reddedilmeyi umursayacak aşamayı çoktan geçmiştim.

"Buraya yakın oturduğunu söylemiştin, değil mi?"

Bir tartışma için hazırdım. Ağzımın payını vereceğini düşünüyordum ama gözleri birkaç saniyeliğine yüzümü inceledi ki bana çok uzun gelen birkaç saniye olmuştu bu.

Sonra başını onaylarcasına salladı ve o an rahmimin kelebek ya da koşan adam adlı dans figürlerini yaptığını hissettim.

Onu yeniden öptüm çünkü bunu yapabilirdim. Hızlı bir öpücük olmasını düşünüyordum ama elleriyle yüzümü kavradı ve beni sertçe öperek karşılık verdi. Ellerimi yumruk yaparak

tişörtünün içine kaydırırken evinin buraya gerçekten de son derece yakın olması için dua ediyordum.

Dudaklarımız ayrıldığında sesi boğuk çıkmıştı. "Sana hayır diyemem."

Harika.

"O zaman deme."

Cade'in dairesinin kapısı arkamdan kapandı ve ben de kapıya yaslandım. Ahşabın soğukluğunu sırtımda hissettiğimden içim ürperdi. Kalbim göğüs kafesimin içinde adeta gümbürdüyordu. Damarlarımda kanımın yerine Red Bull akıyormuş gibi hissediyordum. Bana doğru bir adım attığında heyecanlandım.

Gözlerindeki ifadeyi incelerken midemde sanki düşüyormuşum gibi tuhaf bir his vardı.

İlk ilişkimde bile bu kadar gergin ve heyecanlı olmamıştım.

Hayatımda hiç bu kadar heyecanlanmamıştım.

Gözlerini üzerime sabitlediğinde içimdeki arzu, korkularıma galip gelmişti. Bana bakışı, tenimin elektriğe kapılmış gibi ürpermesine neden oldu. Sadece çekici hissettirmiyordu. Serseri bakışları olan ve güzel ıslık çalabilen sokaktaki herhangi bir erkek de bunu hissettirebilirdi. O ise... kendimi özel hissettiriyordu. Kulağa o kadar banal geliyor ki boğulmak istiyorum. Ama bir o kadar da doğru. Onun beni nasıl gördüğünü bildiğim için kendimi daha iyi tanıyordum. Şüpheyi, korkuyu ve öfkeyi silmişti. Vokal yerine ezginin kendisi gibi hissetmemi sağlamıştı.

"Emin misin?" diye sordu.

Yüzündeki ifadeyi pek çözememiştim. Arzu doluydu ama evet mi, yoksa hayır mı dememi istediği net bir şekilde anlaşılmıyordu. Duruma biraz netlik kazandırmak konusunda sorun yaşamadım. Kelimelerle yanıt vermek yerine ellerimi kullanarak beyaz tişörtümü üzerimden çıkarıp attım.

Gözleri tişörtümün yere düşüşünü takip etti. Sonrasındaysa topuklarımdan yüzüme kadar bedenimin her yerini bakışlarıyla taradı. Bana doğru geldiğinde desteğe ihtiyaç duyarak sırtımı kapıya iyice bastırdım. Bedenim arzuyla gerilmişti ama aramızda yaklaşık bir ayaklık bir mesafe bırakmıştı. Sutyenimi açmak için parmakuçlarıyla uğraşırken eklemleri tenime değiyordu. Ciğerlerime dolan havanın içimi yakmaya başladığını hissettim. Sutyeni çekerek omzumun üzerinden çıkarmaya çalıştı ve sonra birden fikrini değiştirdi. Onun yerine gözlerini gözlerime dikerek karanlık bir yarım gülümsemeyle, "Çıkarsana," dedi.

Bir süredir tuttuğum nefesim göğsümden telaşla dışarı fırladı. O kadar uyarılmıştım ki parmaklarım hissizleşti. Bir kolunu hemen yanıma kapıya dayamıştı. O yüzden ellerimi sırtıma uzattığımda göğsüm yumuşak bir şekilde onunkine dokunuyordu. Yüzünü görebilmek için başımı hafifçe arkaya atmış duruşumu bozmadım. O kadar yakındı ki ama bir yandan da çok uzaktı. Orada öyle durdukça nefes alış verişlerim de giderek daha düzensiz oluyordu. Beceriksizce kopçayla uğraşıp duruyordum. Parmaklarımı benimle işbirliği yapmaya zorlayamamıştım. En sonunda koparıp atmak üzereydim ki kopça kendinden açıldı ve sutyen askılarım omuzlarımdan düştü. Duvara yaslanarak sutyenimin de tişörtümün yanma düşmesine izin verdim. Alev alev yanan tenimle temas eden kapının soğukluğu inadına hissediliyordu. Göğüs uçlarım sertleşmişti.

Sağ elinin işaretparmağıyla göbek deliğimin hemen üstüne dokunduğunda kaslarım içgüdüsel olarak gerilmişti. Ağaç dövmemin köklerinden birine ulaşmıştı ve hafif dokunuşları başka bir dalla buluşana dek onu takip ederek tenimde ilerledi. O dal üzerinden kalçama doğru devam etti ve sonra yeniden yukarı çıkarak göğüs kafesimin çukuruna geldi. Her hat üzerinde hiç acele etmeden ilerliyordu. Dokunuşları o kadar yumuşacıktı ki

tenim ürperiyordu. Kaburgalarımın üstündeki hassas tenimin üzerinde adeta dans ederken nefesimi tutuyordum.

O da karşılık olarak boğazının derinlerinden boğuk bir ses çıkardı. Bunu yapmaya devam ederse yıpranmış sinirlerim ve uyarılmışlıktan oluşan koca bir yığının içine gömülebilirdim. Sonunda ilgisini göğüslerimin arasındaki vadide büyümüş olan ağaç gövdesine çevirdi. Belimi kavis yapacak şekilde geriye attım. Onun daha önemli bir yerlere dokunması için adeta çaresizlik içinde kıvranıyordum. İki parmağını göğüs kemiğimin üzerine getirerek beni itti ve duvara doğru bastırdı.

"Sabırlı ol, Öfkeli Kız."

İnledim, o ise gülümsedi.

"Bu dövmeyi ne kadar çok düşündüğümü bilemezsin. Onu ezberlemek istiyorum. Böylelikle gözlerimi kapattığım her seferinde bedeninin tüm güzelliğini nasıl vurguladığını görebileceğim."

Kısacık bir an için iki eliyle birden göğüslerimi kavradı ve karşılığında kendimi tutamayıp inledim. Bunun üzerine ellerini yukarıya omuzlarıma doğru kaydırarak beni tamamen kapıya bastırdı.

Kırıştırdığım kaşlarımdan öperek, "Her yerinle bu kadar ilgileneceğime söz veriyorum," dedi.

Parmakları her bir dalın üzerinden geçerken orada öylece sessiz ve sakin bir halde durmak, yaşamım boyunca yaptığım en zor şeydi. Ağaç göğsüme yayılıyordu ama dalları hep de asıl dokunmasını istediğim noktalara birkaç milimetre kala bitiyordu. Ellerini kavrayarak yönlendirmek istedim ama kontrolü elinde tutmasından da çok hoşlanıyordum.

İşini bitirdiğinde tenim kızarmış, nefesim ağırlaşmıştı. Dizlerimin bağı çözülmüş gibiydi. Ellerimle arkamdaki kapının kolunu sıkıca yakalamıştım. Gözlerimiz buluştu, gözkapaklarının ağırlığını hissedebiliyordum. Gözbebekleri kocaman ve

kopkoyuydu. Kendimden geçmiş gibiydim. Dünyada onun dışındaki her şey bulanıktı. Dünya üzerinde onun dışında ne varsa yok olmuştu.

"Güzel," diye fısıldadı.

Dudaklarımın arasından bir "lütfen" dışarı çıkabildi. Bunun karşılığında beni kendine çekerek ve göğsümü kendi göğsüne bastırarak beni ödüllendirdi. Çok güzeldi ama onun üzerinde hâlâ giysileri olduğu için yeterli değildi. Açgözlü parmaklarımı tişörtünün altına uzattığımda başının üzerinden çıkararak ondan kurtulup bana yardımcı oldu.

İki elini de duvara, iki yanıma dayayıp destek alarak üzerime kapandı. Trestle'ın dışında beni öptüğü o geceyi hatırlamıştım ama bu kez manzaram çok daha iyiydi. Geniş göğsü güneşten bronzlaşmıştı ve karnındaki kas çizgileriyle birleşiyordu. Ancak ellerim doğrudan kalçalarının üzerinde başlayan V şeklindeki kaslarına yönelerek kot pantolonunun içinde kayboldular.

Mace de fit bir vücuda sahipti ama zayıftı.

Cade ise... Tanrım, bence üzerinde hiçbir giysi olmamalıydı. Bunu sonuna kadar destekleyebilirdim. Biraz sabırsız bir şekilde bir parmağımı kotunun belinden içeri kaydırarak onu kendime çektim. Teninin tenime değdiği ilk an tıpkı bir yıldırım etkisi yaratmıştı. Aramızdaki gerilimi hissedebiliyordum.

Ondan sonra da yavaşlık geçmişe ait bir şey olarak kaldı.

Ağzını benim dudaklarımın üstüne bastırdı. Ellerini saçlarımda dolaştırabilmek için kapıdan ayırdığında sırtım, tok bir sesle duvara çarptı. Öpüşmesinin tatlı ya da nazik bir yanı yoktu. Tenimdeki dalları parmaklarıyla takip eden çocuk gitmiş yerine aç ve azgın biri gelmişti sanki. Dudakları benimkileri keşfederken elleri de beni yerimde sabit tutmaya devam ediyordu. Kendimi ona bırakarak kollarımı boynuna doladım.

Saçlarımı serbest bıraktı ve ellerinin benden ayrılmasının yarattığı yoksunluk duygusuyla hafifçe inledim. Ama sonra elleri

uyluklarımı buldu. Dizlerini kırarak parmaklarını bacaklarımın arkasından kavrayacak şekilde kıvırdı. Beni kaldırdı ve ben de bacaklarımı beline doladım. Kollarım ve bacaklarımla bedenine sarılmış durumdaydım. Erkekliğinin karnıma baskı yaptığını hissedebiliyordum. Nefesim tıkanmıştı. Kalçalarını bana bastırıyordu. Belim yeniden kapıya çarptı. Tuzağa kıstırılmış olmaktan son derece memnundum. Diliyle köprücük kemiğimin üzerinde gezinirken ellerimle saçlarını kavradım. Beni arkamdan sıkıca kavrayarak kalçalarımızın birbirine adeta kenetlenmiş durumda kalmasını sağladı.

Ağzı daha aşağılara, göğsüme doğru iniyordu ama ikimizin de olmasını istediği yere uzanamayacak kadar uzun boyluydu. Sağımızda küçük bir yemek masası vardı ve eğilerek beni onun üzerine yatırdı. Sonra göğüslerime eğilerek göğüs uçlarımdan birini ağzına aldı.

Hafif bir çığlık atarak ona doğru uzandım. Ellerini belime doğru kaydırarak beni orada tuttu. Bedenim ağzına doğru yay gibi gerilmişti. Minik dil darbeleriyle göğüs ucumda biraz oyalandıktan sonra ağacımın dallarından birini takip ederek diğer tarafa geçti. Karnımdaki gerginlik hissi o kadar yoğundu ki sadece bu yüzden bile kontrolümü kaybedebilirdim.

Belinin etrafına doladığım bacaklarımı kullanarak kalçalarını kendime doğru çektim ve yalvardım. "Lütfen." Cade beni duymazdan geldi ve göğsümün üzerine öpücükler kondurmaya devam etti. Yüzünü ellerimin arasına alıp kaldırarak kendime doğru çektim. "Bana hayır diyemediğini sanıyordum?"

Göğüs kemiğime başını gömerek küçük bir öpücük kondurdu ve yanıtladı. "Bu bölümünü keşfetmeyi henüz bitirmedim."

Kollarımı boynuna dolayarak onu biraz daha yukarı çektim. Böylelikle göğüslerimiz aynı hizada duruyordu. "O bölümümü keşfetmeyi sonraya bırak o zaman."

Gülümsemesi son derece seksiydi.

"Kulağa hoş geliyor ama yalvardığını duymaktan da hoşlanıyorum." Yüzünü yüzüme doğru çekerek dudaklarına yapıştım. Öpüşmelerimiz arasında ona fısıldayarak, "Biraz daha az Altın Çocuk olduğunda senden daha çok hoşlanıyorum," dedim.

Beni masadan kaldırmak için çekip kucağına aldı. Artık bacaklarım beline dolanmış şekilde salonunun ortasında ayakta duruyorduk. Bir kez olsun ona yukarıdan bakabilme fırsatım olmuştu. Alnındaki dalgaları geriye atarak aşağıya doğru baktım.

Alışmadığım türden bir güzelliği vardı. Çok sayıda çekici erkekle birlikte olmuştum ama o farklıydı. Bir film yıldızı gibi muhteşem görünüyordu. Dokunulmazdı. Bu düşünceyi bastırmak için parmaklarımla dudaklarına dokundum. En azından bu gece benimdi ve bunun tadını çıkaracağımdan kesinlikle emindim.

"Seni istiyorum," diye mırıldandım. "Daha kaç kez lütfen dedirteceksin bana?"

Dönerek yatak odasına açıldığını umduğum bir kapıya doğru yürümeye başladı.

"Sanırım bu seferki işe yaradı."

27

Cade

Yatağımın üzerine yayılmış haliyle çok güzel görünüyordu. Henüz onu öpmeye hiç doyamamış olsam da ben de en az onun kadar sabırsızlanıyordum. Belime sardığı bacaklarını açtığında diz çökerek yatakta onların arasındaki yerime yerleştim. Şortunun düğmesine ulaşarak hem onu hem de külotlu çorabım çıkardım. Kalçaları mükemmeldi. Bacakları mükemmeldi. Ve daha önce kurtulduğumuz siyah sutyeniyle takım olan siyah iç çamaşırı da mükemmeldi.

Gözlerinde şeytani bir parıltı yakaladım. Yataktan yere inene kadar beni karnımdan itti. Sonra ayaklarımın önünde diz çökerek kotumun fermuarını açtı. O an bedenimin geri kalanında kalan her kan damlacığının güneye doğru hücum ettiğini söyleyebilirdim. Kontrolümü kaybetmemek için ellerimi yumruk haline getirerek iki yanıma yerleştirdim ama kotum ve baksırım yere düştüğünde savaşı kaybetmiştim. Ağzı aynı zamanda hem cennet hem de cehennemi yaşatıyordu ve kumanda o kadar hızlı değişiyordu ki adeta başımı döndürüyordu.

"Tanrım, Max."

İnleyerek parmaklarımı parlak kızıl lülelerinin arasına geçirdim. En çok neyi istediğim konusunda karar veremiyordum.

Bir yanım tadını çıkararak ağırdan almayı isterken diğer yanımsa yavaş gitmenin canı cehenneme diyordu. Ama daha sonra bunun için de zaman bulurduk nasılsa.

Onu iterek engellemek işkence gibiydi ama daha fazla bekleyemedim. Önümde ayakta duracak şekilde kendime doğru çekerek kaldırdım ve iç çamaşırını kalçalarının üzerinden aşağı doğru kaydırarak çıkardım. Görüntü o kadar muhteşemdi ki karşısında nefes alırken bile canımı acıtıyordu. Yatağa oturarak geriye, yastıklara doğru kaydı. Ardından gitmek istedim ama kendimi durdurarak önce komodinin çekmecesinden bir prezervatif aldım. Daha sonra yatağın üzerinde adeta sürünerek bedenim tamamen onun bedenini kaplayana dek ilerledim. Bedenlerimizin birbiri üzerindeki baskısının ne kadar güçlü olabileceğini bildiğim için bir an duraksadım. Gözleri beklentiyle kapanmıştı ve öpüşmekten kızarmış, şişmiş alt dudağını ısırıyordu. Dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve kendimi cennetinin içinde kaybolmaya bırakmadan önce o alt dudağını emdim.

Önce yavaş başladım çünkü beni saran sıcaklığının her anını ezberlemeye çalışıyordum. O serseri pislik Mace ile birlikte olmuş olmasından nefret ediyordum. Onun onu böyle görmüş olduğunu düşünmekten nefret ediyordum. Ama artık benim olduğunu bildiğim için de mutluydum. Ellerini boynumdan çekerek parmaklarımızı birbirine kenetledim. Kalçalarımı onunkilere doğru bastırarak ileri geri hareket ettirirken bir yandan da ellerimi avuç içlerine bastırarak onu sabit tutuyordum. Ağzı sessiz bir çığlık atarmış gibi açıldı ve başını geri attı. Onu duymak istediğim için bu kez daha sertçe hareket ettim.

Dudağını ısırarak hafif bir inlitiyle karşılık verdi. Ona baskı uyguladığım her seferinde tepkileri giderek biraz daha çekingenlikten uzaklaşıyordu. Ellerimi dizlerinin üzerinden terden sırılsıklam olmuş bacaklarına ve kalça kıvrımına doğru götürdüm. Kalçamı öne doğru sertçe iterken aynı anda onun kalçalarını

da yukarı doğru itiyordum. İnleyerek adını söylerken altında kıvranıyordu. Bunu duymak neredeyse kendimden geçmeme neden olacaktı ki yavaşladım.

"Max."

Gözlerini kırpıştırarak açtı ve bana kirpiklerinin ardından yarım bir bakış attı. Alnına dudaklarımı bastırarak onu öptüm ve kalçalarımı yeniden bedenine doğru ittim. Gözleri kapandı, ben de hareketlerimi yeniden yavaşlattım.

"Bana bak, Max."

Hafif inlitiler çıkarmaya devam ederken dediğimi yaptı. Bundan sonra bedenimi içine iyice bastırdığımda görüşüm bulanmıştı. Bedeni benim bedenimin altında kıvrılmış olmasına ve ellerini benden kurtarmaya çalışmasına rağmen gözlerini açık tutmaya devam etti.

Altımda inanılmaz bir zevk, çok fazla arzu ve çok fazla güzellik vardı. Her şeyin çok fazlasına sahiptim o an. O anın gücüne ver açabilmek için dünya bile genişlemiş gibi görünüyordu. Aramızda küçük ve tarif edilemez bir değişim yaşanmıştı ama biz daha önce olduğumuz şeyden vazgeçerek yeni bir şeye dönüşmüştük.

Göğüs kafesimin içinde hissettiğim mucizenin aynısını onun gözlerinde görüyordum.

Daha sonra korkunun ortaya çıkışını gördüm.

Sonuna yaklaşmak üzere olduğunun farkına vardığımda bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Onu kalçalarından tutarak döndüm ve üzerime çektim. Artık üstündeydi ve kontrol ondaydı.

Gözleri kapalıydı, açtığındaysa o titrek korku belirtisi yok olmuştu. Gülümseyerek avuç içlerini karnıma bastırdı, kalçalarını üzerimde hareket ettirmeye başladı ve nefes aldı, "Bir keresinde seninle ilgili böyle bir hayal kurmuştum."

İnleme sırası bendeydi ve onun beni hayal ettiğini düşünmek o kadar seksiydi ki kendimi kontrol edebilecek hale gelene kadar kalçalarını sıkıca kavrayarak hareket etmesini durdurmam gerekti. Üzerime eğilerek beni öptü. Çıplak göğsümün üstünde hissettiğim göğüslerinin baskısı bana hiç de yardımcı olmuyordu ama kontrolün onda olması da güzeldi. Bir dakika sonra ellerimi kaldırarak yeniden hareket etmesine izin verdim. Doğrularak kollarını başına götürdü ve saçlarını karıştırdı.

Onun bu görüntüsü hayatımda gördüğüm en erotik şeydi ve yaşadığım sürece aklımdan çıkmayacağını biliyordum. Aynı zamanda dayanmamı da güçleştirmişti. Elimi bedenlerimizin birleştiği noktaya götürerek ona yardımcı olmaya çalıştım. O da karşılığında kalçalarını çok daha sertçe benimkilere çarpmaya başladı.

Eğer bir ressam olsaydım, onu tam da bu şekilde çizerdim. Shakespeare'in birçok oyununda çok sayıda bulunan hayali güzelleri ve su perilerini andırıyordu. Hem vahşi ve özgür hem de insanüstü bir güzelliğe sahipti. Şu ana kadar onu bu denli canlı gördüğüm tek yer sahne olmuştu.

Bacaklarını kalçamın etrafında sıkarken ellerini yeniden göğsüme indirdi. Tırnaklarının karnıma battığını hissettim ve bunun keyfini çıkardım. Başını arkaya attığında parmaklarımı bedenine daha sertçe bastırdım. Sonra inledi ve tüm dünyam renkler, sıcaklık hissi içinde sırılsıklam dalgalandı... ve Tanrım, ne kadar sıkıydı.

Gözleri gözlerimle buluştuğunda camsı ve karanlık bir parıltıyla parlıyorlardı. Doğrularak onu göğsüme bastırdım. Bedeni şiddetle sarsılarak bedenime dolandığında alnımı alnına bastırarak çekimine teslim oldum.

Ne kadar uzun bir süre orada öylece, birbirimize dolanmış ve alınlarımız birbirine bastırılmış, bakışlarımız kilitlenmiş halde

kaldığımızı bilmiyorum. Dakikalarca ya da yıllarca olabilir. Tek bildiğim o halimizi asla bozmak istemediğim için hareket bile etmediğimdi. Bedenlerimiz tıpkı bir anahtarın kilidine uyumu gibi birbirine uyumlu bir şekilde birleşmişti. Onu yumuşacık, yavaşça öptüm. Teninin içimde yarattığı histen ya da kalçalarının kıvrımından ya da saçının kokusundan başka bir şey düşünmek istemiyordum. Ama şimdi o kollarımdayken yan yana yatakta uzanmak için hazırlanma zamanıydı.

28

Max

Rahatlamıştım ve uyuşmuş gibiydim ve olağanüstüydüm. Öyle olmayana kadar.

Yanaklarımın kızarıklığı geçene kadar ve zihnim daha önce düşünemeyecek kadar meşgul olduğundan aklıma bile getirmediğim bir sürü düşüncenin hücumuna uğrayana kadar. Kollarıyla beni sımsıkı sarmıştı. Aynı zamanda hem güven verici hem rahatlatıcı hem de hapsedici bir etkisi vardı.

Daha önce seks benim için böyle bir şey değildi. Her zaman bedenler, duyular ve sadelikten ibaret bir deneyim olmuştu. Cade ile seksse akıl karıştırıyordu. Bir artı birin iki etmediği durumlardan biriydi. Olması gerekenden çok daha fazlasıydı ve dünyamın dengelerini altüst ediyordu.

Cade ayağa kalkarak banyoya yöneldiğinde ben de iç çamaşırımı yeniden giyerek tişörtümü aramak için salona gittim. Cade'in evi benimkinin tam tersi gibiydi. Duvarlarda ve kitaplığının raflarında ailesiyle arkadaşlarının fotoğrafları vardı. Rafların üzerinde gerçekten de kitaplar ve onların yanı sıra Pennsylvania'ya birlikte getirmeye değer bulduğu açıkça görünen, hatıralarını temsil eden objeler vardı. Ev gibi evlerdendi. Tıpkı onun gibi hoş ve rahatlatıcıydı.

Göğsümün içinde bir huzursuzluk dalgası oluştu ama bastırdım. Parmakuçlarımda yeniden Cade'in odasına döndüğümde sinirlerim kıpırdanmaya başlamıştı. Yatağının darmadağın olmuş çarşaflarına baktım ve yeniden içlerine girmeyi başaramadım. Cade muhteşemdi. Aklımı başımdan alacak kadar muhteşemdi. Bu gece yaşamımın en yoğun anlarından birini yaşamıştım.

Ama sorun da buydu.

On gündür birbirimizi tanıyorduk. Saatime baktım, sabah 03:00'ü gösteriyordu. Artık on bir gün diyebiliriz ama yine de... on bir gün. En nihayetinde bana başka hiç kimsenin bakmadığı gibi bakmıştı. O bakışın bana neler yaptığını kelimelere dökemiyordum bile.

Beni tamamen enkaza çevirmişti.

O kadar dürüst ve saftı ki karşılaştırdığımda hayatımın geri kalanının gözüme sahte ve önemsiz görünmesine neden olmuştu. Her şey çok hızlı değişiyordu. Şimdi bile bunu düşündüğümde içimde birtakım şeylerin bir arada tutamayacağım bir hızla çözülmeye başladığını hissediyordum.

Cade'in kolları belime dolandığında zıpladım. Göğsü sırtıma baskı yaparken enseme birkaç küçük öpücük kondurdu. Dokunuşu bile endişelerimi yok etmeye yeterli olabilirdi ama yine de içimdeki varlıklarını sürdürerek boğazımın tıkanmasına neden oldular ve nefes alışımı zorlaştırdılar. Buna rağmen bedenim onun bedeniyle buluştuğunda yatışıyordu. Kollarına doğru yaslandım.

Dudaklarını kulağıma getirerek fısıldadı. "Ne kadar göz kamaştırıcı olduğunu hiç söylemiş miydim?"

Yutkundum. "Son birkaç dakikadır söylemiyordun."

"Hımm..." Çenesindeki kirli sakalları ensemin hassas cildini gıdıklıyordu. "İstediğin kadar çok söyleyebilirim."

Benim için fazla iyiydi. Bu son derece açık bir şekilde görülüyordu. Tatlı ve düşünceli, her anlamda cömertti. Bana

güven verebileceği veya iltifat edebileceği ya da dokunabileceği hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Bu tür bir yakınlığa hiç alışkın değildim. Hayatımın diğer bölümlerinde buna karşı hep çekingen olmuştum ama bu ilgi ondan geldiğinde tıpkı kurak toprakların yağmuru içine çektiği gibi onun tadını çıkarıyordum.

Düşünmekten yorulmuştum. Bu yüzden kollarında ona doğru dönerek kendimi kucağında sarmalanmış halde serbest bıraktım. Göğsü hâlâ çıplaktı ama düşük belli bir pijama altı giymişti. Yanağımı göğsüne bastırarak aşağı baktım. Çıplak ayaklarımızın birbirine dönük duruşu içimde bir şeylerin çekilmesine neden oldu ve nefesim tıkandı. Bu sarılmanın mahremiyeti panik yaşamama neden olmuştu ama aynı zamanda onun kollarının arasından çıkmak da acı verici geliyordu.

Beni yatağa götürerek çarşafları üzerimize çekti. Bir kolunu belimin üzerine attığında normal nefes alıp verebilmeye yoğunlaştım. Yatağın yanındaki lambayı kapatmak için üzerimden uzandı. Karanlıkta enseme minik bir öpücük kondurduğunda ürperdiğimi hissettim.

Ağlamak istiyordum.

Sanki bu... bu benim hayatım değildi. Benim başıma böyle şeyler gelmezdi. Gelirse de uzun sürmezdi. Benim gibi kızlar, Cade gibi erkeklerle birlikte olmazlardı.

Belki bir hafta ya da bir haftaya bile kalmadan bu ilişkiyi de berbat ederdim. Şimdiye kadar hep öyle oldu. Güzel şeyleri mahvetmek dışında en iyi olduğum şeylerin başında şarkı söylemek geliyordu. Bugünkü davranışımı düşününce, onu da mahvetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğumun farkına varmaya başlamıştım.

Her şeyden önemlisi kendime güvenmiyordum. Birkaç hafta önce Mace'e büyük bir tutku besliyordum. Sırf ailemin onun gözünü korkutmasını engellemek için bu özenle hazırlanmış

entrikayı planlayacak kadar seviyordum onu. Sonra bom! Bir sabah uyandım ve ilişkimiz umurumda bile değildi.

Benim duygu dünyam böyle dönüyordu işte. Ya da aslında... pek dönmüyordu.

Bunu Cade'e yapamazdım. Ya çıkmaya başlarsak ve bir sabah uyandığımda çekip gitmek istersem? Onu kendimden bile çok seviyordum, bu nedenle onu incitmektense büyük olasılıkla kendi mutluluğumdan feragat etmeyi tercih edecektim. Bu da tıpkı yıllarca annem ve babamı mutlu etmek için Alex rolü oynamama benzeyecekti. Ama bu kez sarışın lüleler ve ponpon kızlık yerine hayatımda çocuklar ve minivan olacaktı.

Dünya üzerinde kendinin en çok farkında olan insan olmayabilirim ama eğer onu önemsemeye başlarsam onun yaşamını güzelleştirmek için kendiminkini sabote edeceğimi bilecek kadar kendimi tanıyordum.

Ya da her ikimizinkini de sabote edebilirdim.

Ya da belki de sabote etmeme gerek olmazdı. Cade'in şu Bliss adlı kızı unutmak için çabaladığı açıkça görülüyordu. Yani o... benim hiçbir zaman olamayacağım şekilde özel bir yere ve anlama sahip olacak Cade için. Ya benimle birlikte olmak onun için sadece bir aşamaysa, ya onunla işler yolunda gitmediği için yapılmış fazladan bir düzeltmecilikse?

Gerçekten istediği kişi olmadığımı fark etmesi ne kadar zaman alırdı? Ve bunu anladığında da ne derece kötü etkilenirdi?

Midemden ruhuma kadar kendimi kötü hissediyordum.

Cade'in nefes alış verişleri düzenli bir hale gelene kadar bekledim. Uyuduğundan kesinlikle emin olduğumda kollarının arasından süzülerek kalktım ve şortumu giydim. Sadece düşünmek, nefes almak için biraz alana ihtiyacım vardı. Ancak artık bana dokunmadığı andan itibaren kan akışım hızlanarak her kalp atışında bana kaç, kaç, kaç diye şarkı söylemeye başladı. Arkamı dönüp ona baktım. Bedeninin sert hatlarına,

yüzündeki rahatlamış ifadeye baktım ve içimdeki şarkının dediğini yaptım.

Yüksek topuklu ayakkabılarımı ve çantamı alarak kapıyı olabildiğince sessizce arkamdan kapatıp evden çıktım. Neredeyse sabahın dördü olmuştu. Bu semtte yalnız başıma eve yürüyemezdim ama burada da kalamazdım. Biçimsiz bir şekilde olduğum yere yığılabilirdim.

O yüzden hemen beni alması için Spence'i aramaya karar verdim. Kuzeydoğu Philly'de oturuyordu ve arabası vardı. Gecenin geç saatine rağmen telefonu ikinci çalışımda açıldı. Sesini duyunca büyük bir rahatlamayla iç çektim ve gözlerim doldu.

Kahretsin.

"Spence, çok özür dilerim ama beni almaya gelebilir misin?"

Sesi mahmurdu ama bir an bile tereddüt etmeden, "Evet. Evet, elbette. Neredesin?" diye sordu.

Ona bulunduğum yerdeki sokakların ismini söylediğimde bana on dakika içinde burada olacağını söyledi. Telefonu kapattıktan sonra göğsüme bastırdım.

Yaptığımın berbat bir şey olduğunu biliyordum ama daha berbat bir trajediyi önleyecekse o kadar da korkunç sayılmazdı, değil mi?

İçgüdülerimin beni yönlendirmesine izin vermem gerekiyordu. Cade benden daha iyisini hak ediyordu. Ve ben de ona ihtiyacı olan şeyi veremezdim. Gösterdiği ilginin aynısını ona gösterecek, tıpkı onun gibi tamamen karşısındakine bağlanacak bir kıza ihtiyacı vardı. O kişi ben değildim. Ben yaralı ve yamalıydım. Kaybolmuş parçalarım vardı. Kendimi tamamen ona veremezdim çünkü ben bile buna sahip değildim. Hâlâ bir parçam o otobandaydı, hâlâ bir parçam ablamla birlikte toprağın altına gömülmüş durumdaydı. Şehrin her yanında kırık dökük parçalarım bulunuyordu ve Cade, bu dökümtüyü temizlemeyi hak etmiyordu.

Ve istemezdi de... arzunun parıltısı söndüğünde ve yakaladığı başka bir kıza daha alıcı gözüyle bakmaya başladığında bununla uğraşmak istemeyecekti. O zaman benim gerçekten nasıl biri olduğumu anlayacaktı... zehirli olduğumu fark edecekti. Ve benimle hiçbir şey yapmak istemeyecekti.

Cade'in dairesinin dışındaki merdivenlerin en üst basamağına oturdum. Kollarımı kendime sarılıyormuşum gibi belime doladım. Bedenimdeki kaslar gergindi. Bir kez daha tüm irade gücümü kullanarak dağılmamaya çalışıyordum. Bu gece ve o Şükran Günü gecesi dağılmamam için kollarıyla beni sarmalayışı aklıma geliyordu.

Ve onu kaybetmiştim. Gözyaşlarımdan dolayı görüşüm bulanıklaştı ve sanki akmalarını engelleyecekmiş gibi nefesimi tuttum. Tüylerim ürperdi. Yüzümü dizlerime bastırdım. Dokuz yıldır ilk defa, Alex'ten bu yana ilk kez gözyaşlarıma engel olamıyordum.

Onları kontrol edemiyordum. Ağladım. Hıçkırdım. Duygularım göğsümden kurtulup dışarı akarken benden de parçalar alıp götürüyorlardı sanki.

Saat sabahın dördüydü. Şimdi ağlayamıyorsam, ne zaman ağlayabilirdim ki?

Bu nedenle suçluluk duygusunun beni ele geçirmesine izin vererek birkaç saatliğine ruhumda kalacak güzel, korkutucu ve hassas bir şeye veda ettim. Asla benim olmaması gereken bir şeyle vedalaştım.

Alt katta bir kapı açıldı ve kahkahaların yükseldiğini duydum. Alelacele gözlerimi silmeye çalıştım ama yeterince hızlı davranamadım, geç kalmıştım. Cade'in arkadaşı Milo ve yanında getirdiği hoş bir kız merdivenlerin aşağısından yukarıya, bana doğru bakıyorlardı. Başımı önüme eğerek, yanımdan rahatça geçebilsinler diye duvara iyice yanaştım. Kız sessizce yanımdan geçip gitti ama Milo yanıma oturdu.

Dudaklarımı birbirine bastırarak nefesime yoğunlaşmaya çalıştım.

"Max'ti, değil mi?"

Ağlamadan konuşabileceğimi sanmıyordum, o yüzden sadece başımı sallamakla yetindim.

Bakışlarını üzerimde dolaştırdı. Tam bir enkaz gibi göründüğümden emindim. İç çekti. "En azından bir not bıraktın mı?"

Şok geçirmiş gibi ona baktım.

"Ne? Sabahın dördünde buradasın, ağlıyorsun ve saçların seks yaptığınızı söylüyor. Parçaları birleştirmek çok da zor değil. Sadece ona bunun nedeninden bahsedip bahsetmediğini soruyorum?"

Tanrım, zaten o an olduğumdan daha da kötü hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Yanlışmış.

Telefonum titreşmeye başladı. Spence.

Berbat bir şey yaptığımı biliyordum ama fikrimi değiştirmeden yoluma devam etmeye karar verdim. Milo'ya dönerek başımı olumsuz anlamda iki yana salladım.

"Ona çok üzgün olduğumu söyle."

Sonra koşarak, başıma asla gelemeyecek kadar güzel bir şeyi ardımda bırakarak uzaklaştım.

Ertesi gün güneş neredeyse batana kadar yataktan çıkmadım.

Aramadı.

Aramasını istediğimden değil ama sadece düşünmüştüm ki... ne düşündüğümü bilmiyordum aslında.

İnsanların gitmesine izin veriyordu. Bana söylemişti. Son kız için mücadele vermemişti, benim için de savaşmamıştı. Dürüst olmam gerekirse, zayıf ve korkmuş bir yanım da zaten buna güvenmişti. Eğer arkamdan gelseydi, ona hayır diyemeyebilirdim. O yüzden en iyisi buydu. Buna inanmam gerekiyordu, yoksa bir daha asla yataktan çıkamayabilirdim.

Her ikimizi de kurtarmıştım.

Bu nedenle sürekli bir şeylerle meşgul olarak zamanımı elimden gelen en iyi şekilde geçirmeye başladım.

Annemle babama Cade ile "ayrıldığımızdan" falan söz etmedim. Zaten çok da önemli değildi. Üzüntümü başımdan savarak annemi arayabilecek hale geldiğimde, onlar çoktan ikimizin de uçak biletlerini almışlardı.

Oraya gittiğimde onlara bir şeyler uydurmalıydım: hasta olduğunu ya da acil bir ailevi durumun ortaya çıktığını ya da benzer bir şey söylemeliydim. Belki de onlara sadece gerçeği söylerdim.

Artık bir önemi var mıydı zaten?

Oklahoma'ya gitmek için çok fazla zamanım kalmamıştı ve her şey üst üste gelmişti. O zamana kadar en önemli şey, boş zamanlara olabildiğince çok prova sıkıştırmak olacaktı. Bir de üstüne üstlük Mace'in yerini alacak yeni bir baterist bulmamız gerekiyordu.

Artık önemli olan müzikti. Hatta önemli olan tek şeydi.

29

Cade

Dönerek yanıma uzandığımda yatak soğuktu ve içimde çoktan boğucu bir his oluşmuştu. Uykuya dalarken o kadar sessiz oluşuyla mı, yoksa birbirimize sarıldığımızda bana sıkı sıkıya tutunmasından mıydı bilmiyorum ama bir şeylerin yolunda olmadığını anlamıştım. Yanıbaşımda yatıyor olmasına rağmen benden kilometrelerce uzaklaşmış gibiydi. Buna rağmen yataktan kalkarak banyoya bir göz attım.

Boştu.

Salona ve mutfağa baktım.

Onlar da boştu.

Adını seslendim, sesimin yankılanmasından başka bir şey duymadım.

Boşluk.

Ben de bomboş hissediyordum. Yatağın üstüne hissiz bir şekilde oturdum ama aslında şaşırmamıştım. Beynimin tüm bu olanlar sırasında bana söyleyip durduğu şeylere kulak vermeliydim. Max'e yalnızca bakınca bile farklı dünyaların insanları olduğumuz anlaşılıyordu. Benim gibi biriyle mutlu olabileceğini düşünerek naif davranmıştım. Ve bunun sadece fiziksel bir çekim olduğunu düşünürken de naiftim. Ondan çok daha fazla-

sıydı. Bildiğim tek şey, kalbimin bir mikserden geçirilerek bana uzatılmasından artık yorulduğumdu.

Sonunda içimdeki boşluğu öfke doldurdu. Çarşafları yataktan söküp attım. Üzerlerinde hâlâ onun kokusu vardı. Bense Bliss'te olduğu gibi sancısının yaşamımda yer etmesine izin vermemeyi düşünüyordum. Eğer beni istemiyorsa, kendi bilirdi.

Hatta büyük olasılıkla ucuz kurtulmuştum.

Yatağın üstündekileri kaldırırken sakin olmaya çalıştım. Bir çamaşır sepeti alarak çarşaflara yer açmak için içindeki kirlileri boşalttım. Saate baktım.

07:21.

Çamaşırhaneye gitmek için çok da erken sayılmazdı.

Hayatımdan ne kadar çabuk çıkarsa o kadar iyiydi. Önüme bakmalıydım. Bir ayağımı diğerinin önüne atarak ilerlemeliydim.

Peki bu kahrolası deterjan neredeydi?

Banyoda her zamanki yerinde değildi.

Mutfağı ve kendi dolabımı kontrol ettim. Bu sırada boynumdaki ve belimdeki kasların giderek daha da gerginleştiğinin farkına vardım. En sonunda taş gibi sert ve acımasız olmuşlardı.

Yatak odamı aradım ama deterjan yerine Max'in parlak siyah külotlu çorabını buldum.

Kontrolümü kaybetmemek için çabalarken ona bakakaldım. Onu çöpe atmak istedim. Onu kendisine iade etmek istedim. Onu saklamak istedim. Adeta bir istek çöplüğüne dönüşmüştüm ama bunların hiçbirinin önemi yoktu çünkü o, beni istemiyordu.

Yatağımın yanında duran abajuru alarak duvara fırlattım. Paramparça oluşunu izlerken kendimin de aynı şekilde paramparça oluşunu izlemenin tatminini yaşamak isterdim, diye düşündüm içimden. İnsanın kırık dökük, parçalara ayrılmış bölümlerini görememesi veya onlara dokunamaması çok kötüydü.

İçimdeki öfke sadece daha da kötü hissetmeme neden oldu. Kolaylıkla suçluluğa dönüştü ve birkaç gün sonra içimde öncekine nazaran daha büyük bir boşluk vardı.

Sonraki hafta evde pek zaman geçirmedim. Yapamadım. Kapıma her dokunduğumda, masanın üstüne bir şey koyduğumda ya da yatağımda uyurken onu görüyordum. Çarşafları yıkattıktan sonra bile yastığımda onun kokusunu almaya devam ettim. Belki de yaşadıklarımızın anısı o kadar içime işlemişti ki kokusunu alabildiğimi düşünüyordum. Gece uyumaya çalışırken gözlerimi kapattığımda bile onu görüyordum. Bu yüzden olabildiğince evden uzak durdum. Orada onunla geçirdiğim tek bir gece, evi adeta lekelemişti gözümde.

Kütüphanede daha fazla zaman geçirdim, dersten sonra okulda daha uzun kaldım ve gönüllü işlere daha çok zaman ayırdım. *Yıllardır açılmamış olan o depo odasının düzenlenmesi için birilerine mi ihtiyacınız var? Ben yaparım, elbette!*

Sahne malzemelerinin kurulması mı gerekiyor? Memnuniyetle!

Üstlendiğim her görevde, her derste en iyi olmayı hedefim haline getirdim. Mükemmel olmayı. Hal böyle olunca da vize sınavlarında başarısız oldum. Zihnimi ona yer kalmayacak şekilde birçok şeyle doldurmam gerekiyordu. En azından planım buydu ama Max yaşamın kendisinden bile büyük yer kaplıyordu. Ne kadar çabalarsam çabalayayım her seferinde diğer uğraşlarıma galip gelmeyi beceriyordu. Ve tatil döneminde dersler sona erdiğinde zihnimi meşgul edecek hiçbir şey kalmamıştı.

Haftanın sonuna doğru eve geldiğimde Milo'yu kanepemde oturmuş, evdeki patates cipslerinden birini yerken buldum. Milo'ya neler olduğunu anlatmamıştım çünkü anlatarak yaşadıklarımı bir kez daha yaşamayı istemiyordum.

"Biliyor musun... aslında yedek anahtarı acil bir durumda kullanman için sana vermiştim. Buraya gelip de yiyeceklerimi aşırman için değil," dedim.

Ağzının içindeki cips mezarlığını yutarken, "Hafta boyunca nerelerdeydin, Winston?" diye sordu.

Çantamı sandalyenin üstüne attım ve omzumu oynatarak ceketimi çıkardım. Eğer beni bir bara ya da kulübe falan götürme planı yapıyorsa, hiç havamda değildim doğrusu. Mutfağa yönelerek belirsiz bir biçimde, "Orada burada işte," dedim.

Ayağa kalktı ama arkamdan mutfağa gelmedi.

"İyi misin sen?"

Dolabı açıp bir bardak alırken, "Evet, niye sordun?" dedim.

"Onu gördüm, Cade."

Tüm bedenim gerilmişti ve neredeyse dolaptan aldığım bardağı düşürüyordum. Derin bir nefes alarak buzdolabını açıp diğer elime arıtmadan geçirilmiş su sürahisini aldım.

Ona soru sorarken buzdolabının kapağının aramızda durmasına ve yüzümün görünmesini engellemesine dikkat ettim. "O?"

"Saçmalamayı kes, *hermano*. Bana karşı dürüst olabilirsin."

Suyu bardağıma koyarken elim titriyordu.

"Ne? Birlikte olduk. Sonra çekip gitti. Çok da önemli bir şey değil anlayacağın."

"Çok da önemli bir şey değil demek? Bunun saçmalık olduğunu o kadar çok söyleyeceğim ki *saçmalık* kelimesi tüm anlamını yitirecek."

İç çektim. "Ne söylememi istiyorsun?"

Sudan bir yudum alıp bardağımı tezgâha koydum.

Omuz silkti. "Pekâlâ, ilk olarak sevişmenizin nasıl olduğunu bana anlatarak başlayabilirsin mesela."

Kan beynime çıkmış, üzerine yürüyordum ki yarı yolda, "Hey, sakin ol, dostum! Şaka yapıyorum!" dedi. Kulaklarım uğulduyordu. Milo aramızdaki yer minderinin üstünde bir kolunu öne uzatmış şekilde ayakta duruyordu. "Sanırım bunun önemli bir şey olduğu görüşümü ispatlamış bulunuyorum."

Yavaşça nefes vererek elimi yüzümde dolaştırdım.

"Acınası bir halde olduğumu mu söylememi istiyorsun? Tamam. Berbat bir haldeyim. Yine aptalca shot'lar atmaya mı götüreceksin beni? Çünkü bunun bir işe yarayacağını sanmıyorum. O yüzden kes şunu."

Milo ıslık çaldı. "Sinirlenmeye başlıyorsun."

"Ve her saniye daha sinirli oluyorum."

"Arkasından gittin mi?" diye sordu.

Derin bir nefes alıp verdim ama bu yaptığım sadece aklıma Max'i getirmişti.

"Hayır, arkasından gitmedim. Ne anlamı var ki bunun?"

"Anlamı şu: ona yaptığı şeyin bir saçmalık olduğunu söyleyebilirsin, tıpkı benim şu an sana yaptığım gibi."

Başımı iki yana salladım. "Bence terk edip gitmesi nasıl hissettiğine dair yeterince açık bir göstergeydi."

Arkasından gitmeyeceğimi biliyordu. İnsanların peşinden koşmadığımı biliyordu. Ve buna rağmen çekip gitti. Anladığım kadarıyla bu, her şeyin bittiğini gösteren açık seçik bir mesajdı.

Bu sohbet de bana göre artık bitmişti. Yeniden mutfağa dönerek bu kez suyumdan daha büyük bir yudum aldım.

"Ağlıyordu, Cade."

Zaman donmuştu.

"Ne yapıyordu dedin?"

Milo yüzünde ciddi bir ifadeyle mutfak kapısında durmuş bana bakıyordu. Onu doğru duymuş olamazdım. Konuşmaya başladı. "Bu yüzden buradayım. Hafta boyunca hep seni yakalamaya çalıştım. Önceki gece o senin evinden ayrılırken ben eve geliyordum. Kız darmadağın olmuştu. Merdivenlerde oturmuş birinin gelip onu almasını bekliyordu. Ve bir süredir ağlıyormuş gibi görünüyordu."

Göğsümün içinde bir şeylerin burulduğunu hissettim. Ve hemen o an, sorun ben olsam bile onu bulmak ve rahatlatmak istedim.

"Sana bir şey söyledi mi?"

"Sadece çok üzgün olduğunu sana söylememi istedi."

Yer minderinin diğer ucuna adeta çökerek başımı ellerimin arasına gömdüm.

Milo, "Tek söylediğim şu ki... aranızdaki şey herneyse, onu yok sayamazsınız. Onun gibi kızlar bir hiç için ağlamazlar," diye devam etti.

Yeniden umutlanmak canımı acıtıyordu. Üstelik daha umutlarım tamamen tükenmemişken durum daha da zordu. Bu kez yere çakılmam çok daha beter olacaktı.

Onun için savaşır ve kaybedersem... ben... bunu yapamazdım. O kalamazdı ve ben de onun peşinden gidemezdim. İkimiz de geçmişimiz tarafından felce uğratılmıştık. Ve bir kez olsun... önce kendimi düşünmem gerekiyordu.

"Bu işi fazla düşünüyorsun. Onu pohpohlaman, kıçına adının dövmesini yaptırman ya da gökyüzüne seni seviyorum yazdırman gerektiğini falan söylemiyorum. Sadece onunla konuş. Duygularını dile getir. Eğer onu bir daha hiç görmezsen, hep merak edeceksin."

Eğer onunla ilgili bazı şeyleri fazla düşünmüş olsaydım, belki de şu an bu durumda olmazdım. Ayrıca... ağlaması bana karşı bir şeyler hissettiği anlamına gelmezdi. Hissettiği suçluluk duygusundan da ağlıyor olabilirdi. Eğer gerçekten üzgün olsaydı, geri dönerdi. Ararda. *Bir şeyler* yapardı.

"Gitmem gerek, Milo. Bugün okul sonrası programlarından birinde çalışıyorum."

Gönüllü işler, o an hissettiklerime karşı mükemmel bir panzehirdi. Çocukların çoğunun durumu benden çok daha berbattı. Onlarla geçirdiğim bir öğleden sonra, üstümden atamadığım tüm o kendime acıma duygumu yok ediyordu. O çocuklar kaskatı, amansız bir gerçekliği yaşıyorlardı. Benim de uyanıp orada olduğumun farkına vardığım an bu olmuştu. Max ile imkânsızı

yaşamak için umutlanmak, beni sadece daha darmadağın edecekti.

"Aptalca davranıyorsun, *hermano*."

Hayır. Tam tersine uzun süredir yaptığım en akıllıca şey olduğunu düşünüyordum.

30

Max

Boktan bir fikirdi ama bir şekilde tüm kaygılarımı bir kenara bırakarak kapısına kadar gidebilmeyi başarmıştım. Orada olmamın tamamen meşru bir nedeni vardı nasılsa. Ailem zaten uçak biletlerimizi almıştı, o yüzden o da kendi biletini isteyebilirdi. Ya da belki de onu o kadar çok görmek istemiştim ki işlerin yolunda gitmeyebileceği olasılığı umurumda bile olmamıştı.

Bana kızgın olmalıydı. Bir not bile bırakmadan çekip gitmiştim. Aramamıştım. Kavga etmek konusunda pek iyi değilimdir; kavga olayı fazla karışıktır. Kavga, birbirini önemseyen insanlar arasında yaşanır. Bense kural olarak insanları önemsememeyi ilke edindim.

Peki, o zaman neden kızgın olmayabileceği olasılığı konusunda endişe ediyordum? Ya hiç umurunda olmadıysam, ya beni hiç önemsemediyse?

Elimi kaldırdım ve fikrimi değiştirmeden hemen kapıyı çaldım. Kalbim göğüs kafesimin ardından güm güm atıyordu ve ağzım kurumuştu.

Onu görecektim. Öncesinde bunu ne kadar istediğimi, buna ne kadar hasret kaldığımı düşünüyordum da bu sessiz bekleme

yaşamak için umutlanmak, beni sadece daha darmadağın edecekti.

"Aptalca davranıyorsun, *hermano*."

Hayır. Tam tersine uzun süredir yaptığım en akıllıca şey olduğunu düşünüyordum.

30

Max

Boktan bir fikirdi ama bir şekilde tüm kaygılarımı bir kenara bırakarak kapısına kadar gidebilmeyi başarmıştım. Orada olmamın tamamen meşru bir nedeni vardı nasılsa. Ailem zaten uçak biletlerimizi almıştı, o yüzden o da kendi biletini isteyebilirdi. Ya da belki de onu o kadar çok görmek istemiştim ki işlerin yolunda gitmeyebileceği olasılığı umurumda bile olmamıştı.

Bana kızgın olmalıydı. Bir not bile bırakmadan çekip gitmiştim. Aramamıştım. Kavga etmek konusunda pek iyi değilimdir; kavga olayı fazla karışıktır. Kavga, birbirini önemseyen insanlar arasında yaşanır. Bense kural olarak insanları önemsememeyi ilke edindim.

Peki, o zaman neden kızgın olmayabileceği olasılığı konusunda endişe ediyordum? Ya hiç umurunda olmadıysam, ya beni hiç önemsemediyse?

Elimi kaldırdım ve fikrimi değiştirmeden hemen kapıyı çaldım. Kalbim göğüs kafesimin ardından güm güm atıyordu ve ağzım kurumuştu.

Onu görecektim. Öncesinde bunu ne kadar istediğimi, buna ne kadar hasret kaldığımı düşünüyordum da bu sessiz bekleme

saniyelerindeki heyecanlı beklenti hissiyle karşılaştırdığımda onlar bir hiçmiş. Tenimdeydi, düşüncelerimdeydi. Onu hâlâ görebiliyordum, kokusunu alabiliyordum ve sanki günler önce değil de birkaç dakika önce yaşanmışcasına onu hissedebiliyordum. Bir hafta olmuştu.

Bir hafta içinde nasıl bu kadar çıldıracak hale gelmiştim? Tüm yönümü kaybettim, ne istediğime dair algılarımı kaybettim. Pusulam dönüp duruyordu ve görünen bir kuzey yönü falan yoktu. Doğru düzgün hissetmemi sağlayan tek şey Cade'i düşünmekti.

Eğer onu sadece görebilirsem bile her şeyin daha kolay olacağını düşünüyordum. Kapanış. İhtiyacım olan buydu. Onun iyi olduğunu görebilirsem, suçluluk duymayı bırakabilirdim. Hata yapıp yapmadığım konusunu saplantılı bir şekilde düşünmekten vazgeçebilecektim.

Biraz zaman geçtikten sonra kapıya bir kez daha vurdum.

Yanıt yok. Kapının ardından bir tıkırtı bile gelmiyordu.

Evde değildi. İçimde bir duygu dalgalanması oldu. Daha büyük bir yıkıma mı uğramıştım, yoksa rahatlamış mıydım bilmiyordum.

"Onu az bir farkla kaçırdın."

Ses arkamdan geldi. O kadar hızlı dönmüştüm ki dengemi kaybettiğim için kapıya tutunmak zorunda kaldım. Komşusu Milo'ydu. Bir hafta önce buradan ayrılırken beni gören çocuk.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı ve zihnim boşaldı.

"Ben sadece... şey..."

Elini kaldırarak, "Bana bir şey açıklamana gerek yok," dedi.

Bu iyiydi çünkü bir açıklamam yoktu. Cade'i gördüğümde mucizevi bir şekilde neler söylemem gerektiğini bilebilmeyi umuyordum. Sadece biletleri ona uzatıp arkamı dönüp kaçmamayı umuyordum. Kahretsin, hâlâ tüm bu olan bitenin ardından ne istediğimi bilmiyordum ki.

Boğazımı temizleyerek bakışlarımı alnında sabitledim. Böylelikle gözlerinin içine bakmak zorunda kalmadan konuşabilirdim.

"O... nasıl?"

Milo kapının kasasına dayanarak rahat bir ifadeyle kollarını göğsünde kavuşturdu.

"İyi. Aslına bakarsan *gerçekten iyi*."

"Ah."

Bu çok kötüydü. Buradan hemen gitmem gerekiyordu. Merdivenlere yöneldiğimde Milo önüme geçecek şekilde bir adım attı.

"Ona nasıl olduğunu kendin de sorabilirsin. Okul sonrası programı için kampüsteki etkinlik merkezine gitti."

Yapamazdım.

"Önemli değil. Daha sonra bir zaman görürüm."

Milo güldü. "Hayır, görmezsin. Eğer bunu şimdi yapmazsan, bir daha asla yapmazsın."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü kendime benzer ruhları tanırım. Bunu yapmak için bile kendinle ciddi bir mücadele vermişsindir. İkinci kez yapmazsın. İnan bana, ben de bu yollardan geçtim."

Bakışları karşısında adeta kıvranıyordum, o ise bana sırıtarak karşılık verdi. Benimle ilgili değerlendirmesi konusunda o kadar kendini beğenmiş bir hali vardı ki kibirinden boğulmamış olmasına şaşırdım.

"Neden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrin yok. Sadece ona ait olan bir şeyi geri vermeye geldim."

Milo bana inanmış gibi görünmüyordu. Ben bile kendimi inandırıcı bulup bulmadığımdan emin değildim.

"Daha sonra tekrar gelirim."

Dönerek hızla merdivenlerden indim. İkinci kez Cade'in apartmanından kaçarcasına uzaklaşıyordum. Ve Milo'ya iti-

raf etmemiş olsam da aslında onun haklı olduğunu biliyordum. Bu yüzden kuzeye dönerek Temple kampüsüne yöneldim. Belki cesaretimi toplamak, belki de fikrimi değiştirmek için kendime zaman yaratmak istediğimden kampüse kadar yürüdüm.

Etkinlik merkezini bulmak kolay olmuştu ama Cade'i bulmak bambaşka bir hikâyeydi.

Çok fazla çocuk vardı. Yüzlercesi. Her yaştan, cinsiyetten ve milletten. Satranç, basketbol oynayanlar ve dans etmeyi öğrenenler vardı. Bina onların neşeli sesleri ve kahkahalarıyla çınlıyordu. Bir grup çocuk koşarak ve heyecanla çığlıklar atarak yanımdan geçti. Neredeyse aralarında eziliyordum. Gülümseyerek onları izledim. Birbirlerine dolanmış gibi görünen ayakları, gözlerimi doğrudan Cade'e götürdüler.

Etrafını büyük bir çocuk grubu sarmıştı ve yanında çok hoş bir sarışın vardı. Cade'le kız arkasında GÖNÜLLÜ yazan kırmızı tişörtler giymişlerdi ve çocuklar onların ağızlarından çıkan her kelimeyi dikkatle dinliyorlardı.

Cade tek kolunu göğsünün önüne doğru iyice uzatmıştı ve diğer koluyla da geri çekiyordu. Üzerindeki tişört, göğüs ve omuz kasları hakkında bir fikir vermeye yetecek darlıktaydı. Buradan bakarken de onun güzel bir vücuda sahip olduğunu söyleyebilirdiniz. Ancak ben bile vücudunun ne kadar muhteşem olduğunu görene kadar anlayamamıştım. Gözlerimi kapattığımda kolaylıkla zihnimde canlandırabiliyordum.

Kollarını iki yanında sallayarak konuşmaya başladı. "Pekâlâ, çocuklar. Artık bedenlerimizi esnettiğimize göre yüzümüzü esnetmeye başlayabiliriz. Bir aktör olarak yüz ifadeleriniz çok önemli. Bu yüzden biraz Aslan Yüzü/Limon Yüzü yapalım, haydi! Az önce evren tarihindeki en ekşi limonun tadına bakmış gibi yapın."

Çocuklar dudaklarını büzdüler ve yüzlerini buruşturdular. Cade çocuklardan oluşan çemberin etrafında dolaşarak onlara komik suratlar yaptı.

Yedi yaşlarında, yapmaya çalıştığı yüz ifadesine ciddi bir şekilde yoğunlaşmış olan bir erkek çocuğun yanında durdu.

"Bu limon ne kadar ekşi, Jamal?"

Çocuk vücudunun ağırlığını bir ayağından diğerine alırken başını salladı. "ÇOK ekşi, Bay Cade."

Kahkahamı bastırmak için elimi ağzıma götürdüm.

"Tamam, o zaman şimdi o limona bu kadar ekşi olduğu için çok sinirlenmeni ve aslan gibi kükremeni istiyorum senden."

Çocuklar buruşmuş yüz ifadelerinden kurtularak yüzlerini olabildiğince genişlettiler. Gözleri pörtlemişti ve ciğerlerinden böğürüyorlardı. Korkutucu bir halleri vardı. Korku filmlerinde gördüğümüz karelere benzemişlerdi.

Cade sık aralıklarla bağırmaya devam etti. "Limon Yüzü! Aslan Yüzü!" Çocuklar da neşe içinde yüz ifadelerini değiştirip duruyorlardı. Birkaç tur sonra çocuklar limon yüzü de aslan yüzü de yapsalar çığlıklar atmaya ve etrafta zıplamaya başlamışlardı.

Cade birlikte çalıştığı gönüllü kızla göz teması kurarak kıkırdadı. Kızsa uzun kirpiklerinin ardından o evrensel "seni istiyorum" bakışıyla ona karşılık verdi. Hemen yanında duruyordu ve kız, omzuyla hafifçe onu dürtükledi.

Onları izlerken zeminin ayaklarımın altında kaydığını hissetmiştim.

Milo, Cade'in iyi olduğunu söylemişti. *Gerçekten iyi.*

Acaba bu yüzden mi benim buraya gelmemi istemişti? Midem burkuluyordu. Sarışın kıza bakarak Gerçekten İyi'nin adının ne olduğunu merak ettim.

Bir hataydı. Onun dünyası buydu. Tüm bu kahkahalar, güzel eylemler ve güneş ışığı. Onu terk etme nedenim de tam olarak buydu. Karşılaştırıldığında benim yaşamım karanlıktı,

bunaltıcıydı ve çöküktü. Buraya gelirken ne düşünerek gelmiştim bilmiyordum.

Yaşamlarımızın ortak bir noktada buluşabileceğini mi ummuştum? Gerçekten de aramızdaki tüm farklılıkların ve üzerimizde birikmiş yüklerin eriyip yok olacağını mı sanmıştım? Eriyecekti çünkü... Ne? Çünkü onu özlemiştim, bu yüzden mi?

Ya da hiçbir şey yaşanmamış ve değişmemiş gibi arkadaşlığımıza kaldığımız yerden devam edebileceğimizi mi düşünmüştüm?

Her şey değişmişti.

Naif olduğumu hiç düşünmezdim ama her şeyin bir ilki vardır. Ona son bir kez daha baktım. Gülümsemesi o kadar göz alıcıydı ki izlemek acı veriyordu. Arkamı dönüp gitmeme ramak kalmıştı. Sadece birkaç saniye daha onun bu güzel gülümsemesinin tadını çıkarmak istiyordum. O sırada gözlerimiz buluştu.

Bir şeyler görmüş gibi gözlerini kırpıştırdı ve gülümsemesi yok oldu. Kavramam gereken tek şeyi bizzat görmüştüm. Arkamı dönüp uzaklaşırken onun, "Amy, görevi sen devralır mısın?" dediğini duydum.

Çocukların satranç oynadıkları iki sıra masanın arasından hızla geçiyordum.

"Max!"

Tempomu koruyarak ilerlemeye devam ettim ve çift kanatlı bir kapıdan geçtim. Arkamdan seslendiğini duyabiliyordum. O an hızla trafiğin içine dalmayı bile düşündüm. Bu durumla yüzleşmek bile daha iyi olabilirdi. Onun yerine derin bir nefes alarak güneye yöneldim ve olabildiğince sakin bir şekilde Broad Caddesi'nde ilerlemeye devam ettim.

Adımı bir dahaki seslenişi daha sessiz bir tondaydı ve bunu duymak içimi titretti. "Max." Yaptığıma pişman olacağıma dair bir his vardı içimde ama kaçmak da istemiyordum artık. Yüz

ifademi kontrol altına almaya çalışarak arkamı döndüm ve kendimi onunla karşı karşıya buldum.

"Selam, Cade."

"Burada ne arıyorsun?" diye sorarken yüzündeki ifade içindekileri ele vermiyordu.

Doğrudan konuya odaklı bir soruydu.

Çantamı karıştırırken en azından bu kadarına hazırlıklı olduğuma sevindim.

"Sana bunu vermeye gelmiştim. Milo burada olduğunu söyledi." Zarfı uzattım ve alır almaz elimi çektim. Yutkunduktan sonra konuşmaya devam ettim. "Bizimkiler senin bileti almışlar. İade edilebilir ya da değiştirilebilir bir bilet olduğu için düşündüm ki... şey, yani belki Oklahoma'dan Teksas'a çevirmek isteyebilirsin."

Zarfı açmadı, içindeki bilete bile bakmadı. Sadece bana baktı, çenesinin sert bir ifadeyle kasıldığını gördüm. "Bu kadar mı?"

Zihnimde sarışın kızın ona dokunduğu görüntü belirdi. Onun yanında gördüğüm ikinci sarışındı. Her ikisi de onun tipi olmalıydılar. Her ikisi de ailemin olmamı istediği türden kızlardandı. En azından bu ziyaretim haklılığımı kanıtlamıştı.

"Bu kadar," dedim.

"O zaman niye kaçıyorsun?"

Kaçmıştım, değil mi? Ne kadar utanç verici.

Çünkü aptalca bir şeyler yapmanın eşiğine gelmiştim... hata yaptığımı düşünmek üzereydim. Ya da bir şansım olabileceğini düşünecektim.

"Çünkü meşguldün, işin vardı. Kampüsteki o yiyecek satan seyyar kamyondan kurabiye alıp geri gelecektim." Zıkkımlanmaya gidiyordum demiştim yani. Çok çekici. Tanrı seni kurtarsın, Max. "Geri dönmen gerek. Seni çocuklardan ayırmak istememiştim." Ve Amy'den. Amy'yi sakat bırakmak istiyor olabilirdim o an.

Aramızda bir sessizlik oluştu ve bir tohumun filizlenmesi gibi giderek büyürken başka ne diyeceğimi bilemedim. Arkamı dönüp gitmeliydim. İpleri koparmalı, uçlarını yakarak yıpranmalarını önlemeliydim ama yapamadım.

Ya bu onu son görüşümse?

"Gitmem gerek," dedim ama gitmiyordum. Ayaklarım olduğum yere kök salmış ve betona yuva yapmış gibiydi. "Şey... seni görmek güzeldi."

Gözleri, gözlerimdeki ifadeyi araştırırken bana karşı güvensizlik duyduğunu görebiliyordum. Sanki söylediklerimi çözmeye çalışıyor, samimi olup olmadığıma karar vermek istiyordu.

Onu suçlayamazdım.

Çoğu zaman ben bile söylediklerimde samimi olup olmadığımı bilmiyordum.

Daha önce hiç görmediğim şekilde yüz ifadesini görünmez bir zırhın ardına saklamıştı. Maskeli olmak benim savunma mekanizmalarımdan biriydi ve ona da bunu bulaştırmış olduğum için kendimden nefret ettim.

Sahip olduğumuz her türlü bağ yok olmuştu. Bunu kabullenmem gerekiyordu.

Yüzüme bir gülümseme kondurarak, "Hoşça kal, Cade," dedim.

31

Cade

"Max, bekle!" Kelimeler ağzımdan çıkana kadar ne dediğimin tam olarak farkında bile değildim. "Ne zaman uçuyoruz?"

Arkasını döndüğünde gözlerinde çözemediğim bir parıltının yanıp söndüğünü gördüm. Karışık duygular beslemeye devam etmek ve varlığının beni etkilememesi için çok çalışıyordum ama başaramadım.

Yüzündeki şaşkınlık ifadesi tam da hissettiklerimi yansıtan bir ifadeydi. Ağzımdan bu kelimeler döküldüğü anda pişman olmuştum. Ama nedenini bilmediğim bir şekilde bana, "Biz?" diye sorduğunda geri adım atmadım.

Onun faltaşı gibi açılmış mavi gözlerine bakarak, "Eğer hâlâ seninle gelmemi istiyorsan gelirim. Sana bir söz verdim ve sözümü tutarım," dedim. Bunu söylemek beni içten içe öldürmüş olsa bile söyledim.

Kollarını göğsünde kavuşturarak beni inceledi. Yüzüm ifadesiz, bedenim rahattı. Bunun onu geri kazanmak için bir numara olduğunu düşünmesini istemiyordum. Öyle değildi çünkü. Bu maskaralık onun için gerçekten önemliydi ve eğer ailesiyle yüzleşmek için bana ihtiyaç duyuyorsa onu yüzüstü bırakmayacaktım.

Onunla birlikte gitmezsem, rol yapmaya devam edeceğinden korkuyordum.

"Benim için bunu yapar mısın?" diye sordu.

Onun için neler yapmaya istekli olduğumu düşünmeye korkuyordum.

O yüzden konuşmaya başlamadan önce söyleyeceklerimi iyice tarttım. "Bir anlaşma yaptık. Bunu herkes için yapardım." İrkildiğine yemin edebilirdim. Ben de ona gerçeği söylememe engel olmak için dilimi ısırıyordum.

Yutkunarak başını salladı. "Tamam, o zaman. Şey, teşekkürler. Pazar günü on birde uçuşumuz var."

"Tamam. Erken gelirim, havaalanına taksiyle gideriz."

"Oldu, anlaştık. Pazar günü görüşürüz o halde."

Etkinlik merkezine dönmeden önce birkaç dakika onun gidişini izledim.

Kötü fikir tanımı, az önce yaptığım şeyi anlatmak için bir başlangıç bile olamazdı.

Sonraki birkaç gün boyunca kendimi o uçak biletine bakıp dururken yakaladığım oldu. Bazen sadece artık anlamını yitirene kadar üzerindeki rakamlara –tarihlere ve saatlere ve uçuş numaralarına– bakıyordum. Bazen de bileti elimde tutarak sanki ardında yatan niyetini hissedebilecekmişim gibi yoğunlaşıyordum.

Bu sadece bir bilet miydi? Ya da daha fazlasını mı temsil ediyordu?

Kanepede elimde biletle oturmuşken telefon çaldı.

Arayan numaraya bakıp gülümsedim. Eski arkadaşlarımdan biriyle konuşmak, tam da ihtiyacım olan şeydi.

Telefonu açarak kulağıma götürdüm. "Rusty, eğer bir yetişkin olmanın ne kadar berbat bir şey olduğuyla ilgili dırdır edeceksen sana moral vermemi falan bekleme çünkü aynı durumdayız."

Hattın diğer ucundaki Rusty kahkaha attığında, arkadaşlar arasındaki o kilometrelerce uzaklık ve görüşülemeyen zamanların yarattığı mesafe silinip gitmişti.

"O zaman söyle bakalım. Zamanı geri sarıp eski benliklerimize birkaç dersten çakmalarını, böylelikle üniversite yıllarında kalmaya devam etmelerini söyleyebilir miyiz?" dedi.

"Hey, ben hâlâ üniversitedeyim."

"Ah, yüksek lisans eğitim sayılmaz. O üniversite 2.0 demek... iş yükünün tamamı var ama eğlence sıfır."

"Tam zamanlı çalışmak çok daha iyi mi diyorsun?" diye sordum.

"Lanet olsun, hayır. Geçen gün biri üzerime kahve tükürdü. Yani önümdeki tezgâha tükürdü ama yine de yabancı birinin ağzından çıkan bir sıvı parçasının kavis çizerek bana doğru uçtuğunu gördüm. Bu da benim hayatım."

Karşılıklı gülüştükten sonra aramızda bir sessizlik oluştu.

Birkaç saniye sonra, "Artık seni kahkahalarla pohpohladığıma göre doğrudan konuya girebilirim..." dedi. *Demek sıradaki musibet geliyordu.* "Bliss. Nişanlandığını duydum. Üzgünüm, dostum."

Yeniden elime uçak biletini alarak konuştum. "Sen ve Facebook'taki herkes öğrendiniz demek."

"İyi misin peki?"

"İyiyim," dedim.

Ve iyiydim de... Bliss ile ilgili olarak gerçekten iyiydim.

"Cade..."

"İyiyim, Rusty. Gerçekten. Yani onları bir ya da iki hafta önce gördüğümde kendimi çok kötü hissetmiştim. Ve üzülmüştüm çünkü Bliss ile olan arkadaşlığımız olay yerinde can vermişti. Ama şimdi iyiyim. Aslına bakarsan başka bir kız var."

Max'ten kimseye bahsetmemiştim. Onun dünyayla paylaşmayı reddettiğim muhteşem sırrım olması fikrinden hoşlanıyor-

dum. Ama aklımı o kadar karıştırmıştı ki birilerine anlatmam gerekiyordu.

"Başka bir kız mı?" diye sordu. "Nasıl biri?"

"Tam da insanın aklını allak bullak eden cinsten biri."

"Hımm, şimdiden hoşlandım ondan," dedi Rusty. Hoşlanmıştır da. "Yani onunla beraber misiniz?"

"Tam olarak öyle sayılmaz."

"Beraber olmak üzere misiniz?"

Lanet olası uçak biletine bakarak, "Iıı.. şüpheliyim," dedim.

"Beraber mi oldunuz?"

"Sayılır."

"Kahretsin, bir parçası olmadığım halde benim bile aklım karıştı."

"Ne gibi?"

"Eğer Cade'in satır aralarını okumayı başarıyorsam, hâlâ onunla birlikte olmak istediğini söyleyebilirim."

"Bilmiyorum, dostum. Hem biliyorum hem bilmiyorum. Çok ilginç biri ama üzerinde kendiyle ilgili bir sürü yük yaşıyor. Dürüst olmam gerekirse, beni Bliss'in asla yapamayacağı kadar darmadağın edebilecek biri gibi."

"Bu yüzden kızlarla çıkmıyorum işte."

"Çözüm önerini uygulamaya pek istekli değilim sanırım."

"Zaten kararını vermiş gibi görünüyorsun. Bu kızın senin için iyi olmadığını anlamışsın," dedi.

Bunu biliyordum ama yine de onu sürekli düşünmeme engel olamıyordum. O sabah tek başıma uyanarak onu aramamak için kendimle mücadele verdiğim anları hatırlayıp duruyordum.

"Haklısın. Sadece hayatın yine kolay olmasını istiyorum, anlıyor musun?"

Bliss'te gördüğüm buydu. Artık bunu biliyordum. Onunla birlikte olsaydım, hayatım kolay, hoş ve güvenli olurdu. Karmaşadan uzak olurdu.

"O zaman sana bol şans dilerim, Winston. Hayat hiçbir zaman kolay değildir. Ölene kadar."

Onunla bir süre daha konuştuk ama aklım bu sözlerinde takılıp kaldı. Diğer arkadaşlarımızın neler yaptığından ve yılbaşında eski grubumuzu bir araya getirebilme olasılığından söz ettik biraz.

Ama ben en çok nasıl da yirmi iki yıl boyunca istediğime kendimi inandırdığım bir hayatın peşinden koştuğumu düşünmeye devam ettim. Kolay, öngörülebilir, mükemmel hayat. Ama yine de hayatım bu özelliklerin hiçbirine uymuyordu. Bir sürü yetenek ediniyor, başarılar elde ederek kendimi geliştiriyor, çocukluğumdan beri zihnimin arka planında yazılı olmadan varlığını sürdüren yapılacaklar listesinden yaptıklarımın üstünü çiziyordum. Ama tüm bunlar ne işe yaradı?

İşin gerçeği... bunların hiçbiri insanların gitmesini engellememişti. Bir insan çekip gitmek istiyorsa, hiçbir şey ona engel olamıyordu. Sorulabilecek tek soru, ne kadar uzun süre onların peşinden koşabileceğinizdi.

Rusty'nin işinin başına dönmesi gerekiyordu. O yüzden yakın zamanda yeniden konuşmak üzere sözleşerek telefonu kapattık. Onunla konuşmanın bana bir perspektif kazandırmasını ummuştum ama hâlâ ne istediğimi bilmiyordum. Hatta düşüncelerim her zamankinden daha karmaşık bir düğüm haline gelmişti.

32

Max

Cade ile birlikte zaman geçirmek konusunda tedirgin olmak istemiyordum. Kafa yormam gereken başka bir sürü şey varken bir de bu konuyu düşünemezdim ama aklımı sürekli onunla ilgili düşünceler kurcalıyordu.

Beni mahvetmişti.

Ondan önce buz gibi soğuk, sert ve kırıcı biriydim. Ama haftalardır buzlarımın çözülmesine neden olmuş, beni eritmişti ve bundan nefret ediyordum.

Böyle bir kontrol yoktu, koruma yoktu. Ve benim için dünyanın sonuna yirmi dört saatten az kalmıştı.

Dünyanın sonu, aileyle birlikte geçirilen Noel olarak da bilinirdi.

Ev, benim için aslanın ini gibiydi. Oradayken yara izlerim çok daha hassas olurdu çünkü yaraları aldığım yer orasıydı. Şimdiyse zırhıma her zamankinden çok ihtiyacım vardı.

O yüzden bugün kararımı güçlendirmem gerekiyordu.

Annem bugün beni çoktan on yedi buçuk kez aramıştı. Buçuğun nereden çıktığını merak ediyor musunuz? Telefonumu bir seferinde o kadar uzun çaldırdı ki o aramayı bir arama olarak sınıflandırmaya gönlüm elvermedi.

Abimle eşi Bethany dün varmışlardı ve telefonda arka plandaki seslerini duyduğumda bile o sahte gösterişçiliği hissedebiliyordum.

Hâlâ bavulumu toplamamıştım. İki grup halinde katlayıp bir kenara koyduğum giysilerim bavula yerleştirilmeyi bekliyorlardı; boğazlı kazaklar ve kaşkollardan oluşan geleneksel tatil kılığım mı, yoksa normal giysilerim mi? Cade'i mutlu etmeyi ne kadar çok istesem de benim kolaylıkla verebileceğim bir karar değildi bu.

Dövme salonundaki işimden eve gelerek apartmanımın giriş kapısını çekip açmaya çalıştığımda yerinden oynatamadığımı gördüm. Gözümü kırpıştırarak yeniden denedim ama değişen bir şey olmadı.

Bir adım geri çekilerek doğru apartmana gelip gelmediğimi anlamak için sokakta etrafıma bakındım. Yanımızdaki binanın girişinde bir çamaşırhane olduğuna göre doğru yerdeydim. Yine kapıya doğru bir adım atarak kolunu hızla çektim. Tık yoktu.

Kapı kilitliydi.

Bu apartmanın kapısının asırlardır, yani en azından bir yıldır kilitlenmediğinden emindim.

Anahtarlarımı çıkardım. Bu kapının anahtarının hangisi olduğunu hatırlamam bile birkaç saniyemi aldı çünkü binaya o kadar uzun süredir kilidi açarak girmemiştim ki. Ev sahibinin tam da şimdi kilidi tamir ettirmesinin nedeni neydi acaba? İşe yaramadığı için başının etini yemeyi aylar önce bırakmıştım.

Belki de kilidi yaptıran o değildi.

Anahtarı kilide doğru uzatırken yarı yolda donakaldım. Bunu Cade yapmış olabilir miydi? Hem de biz... yani, eskisi gibi olmamamıza rağmen.

Kapı kilidini kimin tamir ettirmiş olabileceğiyle ilgili olasılıkları kafamda tarttım. Beş para etmez ev sahibimi bir kefeye, Altın Çocuk'u diğerine koyunca yanıt seçeneği apaçık görünüyordu.

32

Max

Jade ile birlikte zaman geçirmek konusunda tedirgin olmak istemiyordum. Kafa yormam gereken başka bir sürü şey varken bir de bu konuyu düşünemezdim ama aklımı sürekli onunla ilgili düşünceler kurcalıyordu.

Beni mahvetmişti.

Ondan önce buz gibi soğuk, sert ve kırıcı biriydim. Ama haftalardır buzlarımın çözülmesine neden olmuş, beni eritmişti ve bundan nefret ediyordum.

Böyle bir kontrol yoktu, koruma yoktu. Ve benim için dünyanın sonuna yirmi dört saatten az kalmıştı.

Dünyanın sonu, aileyle birlikte geçirilen Noel olarak da bilinirdi.

Ev, benim için aslanın ini gibiydi. Oradayken yara izlerim çok daha hassas olurdu çünkü yaraları aldığım yer orasıydı. Şimdiyse zırhıma her zamankinden çok ihtiyacım vardı.

O yüzden bugün kararımı güçlendirmem gerekiyordu.

Annem bugün beni çoktan on yedi buçuk kez aramıştı. Buçuğun nereden çıktığını merak ediyor musunuz? Telefonumu bir seferinde o kadar uzun çaldırdı ki o aramayı bir arama olarak sınıflandırmaya gönlüm elvermedi.

Abimle eşi Bethany dün varmışlardı ve telefonda arka plandaki seslerini duyduğumda bile o sahte gösterişçiliği hissedebiliyordum.

Hâlâ bavulumu toplamamıştım. İki grup halinde katlayıp bir kenara koyduğum giysilerim bavula yerleştirilmeyi bekliyorlardı; boğazlı kazaklar ve kaşkollardan oluşan geleneksel tatil kılığım mı, yoksa normal giysilerim mi? Cade'i mutlu etmeyi ne kadar çok istesem de benim kolaylıkla verebileceğim bir karar değildi bu.

Dövme salonundaki işimden eve gelerek apartmanımın giriş kapısını çekip açmaya çalıştığımda yerinden oynatamadığımı gördüm. Gözümü kırpıştırarak yeniden denedim ama değişen bir şey olmadı.

Bir adım geri çekilerek doğru apartmana gelip gelmediğimi anlamak için sokakta etrafıma bakındım. Yanımızdaki binanın girişinde bir çamaşırhane olduğuna göre doğru yerdeydim. Yine kapıya doğru bir adım atarak kolunu hızla çektim. Tık yoktu.

Kapı kilitliydi.

Bu apartmanın kapısının asırlardır, yani en azından bir yıldır kilitlenmediğinden emindim.

Anahtarlarımı çıkardım. Bu kapının anahtarının hangisi olduğunu hatırlamam bile birkaç saniyemi aldı çünkü binaya o kadar uzun süredir kilidi açarak girmemiştim ki. Ev sahibinin tam da şimdi kilidi tamir ettirmesinin nedeni neydi acaba? İşe yaramadığı için başının etini yemeyi aylar önce bırakmıştım.

Belki de kilidi yaptıran o değildi.

Anahtarı kilide doğru uzatırken yarı yolda donakaldım. Bunu Cade yapmış olabilir miydi? Hem de biz... yani, eskisi gibi olmamamıza rağmen.

Kapı kilidini kimin tamir ettirmiş olabileceğiyle ilgili olasılıkları kafamda tarttım. Beş para etmez ev sahibimi bir kefeye, Altın Çocuk'u diğerine koyunca yanıt seçeneği apaçık görünüyordu.

Bu olasılığı düşününce bile kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Belki de bir anlamı yoktu. Hatta belki yaptıran o bile değildi. Ama ya o yaptırdıysa ve ya bir anlamı varsa?

Buzlarım biraz daha çözülmüştü.

Başımı iki yana sallayarak anahtarlarıma odaklandım. Doğru anahtarı bulduğumda, biraz da sertçe kilide sokup kapıyı açtım. Sonra yukarı çıkarak bavula koyabileceğim kıyafet alternatiflerine baktım. Sadece bulunsun diye birkaç tane boğazlı kazağı yanıma alsam da genellikle Cade'in onaylayacağını düşündüğüm normal giysilerimi bavula koydum.

Yarınla ilgili heyecanımı yatıştıramadığım ve kapımı tamir ettirenin Cade olduğu hayalini kurmadan duramadığım için o gece erkenden uyumak üzere yatağa girdim. Ve her şeye karşı... güçlü durabilmeyi umdum.

Başım zonkluyordu ve sanki suyun altındaymışım gibi boğuk sesler duyuyordum. Karanlıkta o kadar uzun süre yalnız kaldıktan sonra dünya çok uzak ve çok parlak gelmişti. Gözümü alan bir ışık görerek sakındım. Yüzüme doğru eğilen başka bir yüz vardı ve heyecandan kalbim göğüs kafesimin içinde adeta yer değiştirmişti.

Alex.

Olmalıydı.

Adını söylemek istedim ama ağzımın içi zımpara kâğıdı gibiydi ve ses çıkarmaya çalışırken boğazım zorlanıyor, yanıyordu. Sadece fısıldamayı başarabildim.

"Konuşmaya çalışma. Ses tellerini dinlendir."

Bu bir erkek sesiydi, Alex'in sesi değildi. Bulanık görüşümün ardından o anı seçmiş, keskin bir şekilde zihnime kazımıştım. Dudaklarımı yaladım. Yapış yapıştı ve metalik bir tadı vardı.

İki parmağın bileğime bastırdığını hissettim ve bir adam, yanındaki göremediğim başka bir adama çabuk çabuk birtakım numaralar söylüyordu.

Bir makinenin düzenli gürültüsünü duyuyordum ve üzerinde yattığım şeyin hafifçe eğildiğini hissettim.

Bir ambulanstaydım. Beni götürüyorlardı.

Panik olarak oturmaya çalıştım ama omuzlarımdan geçen şeritlerle sedyeye bağlanmıştım. Yeniden tuzağa düşmüştüm. Onlara karşı gelmek için yerimde kıvranmaya başladığımda aniden bacağımda keskin bir acı duydum. Çığlık atmaya çalıştım ama hiç sesim çıkmadı.

Boşluk.

Kafamın içindeki basınç o kadar artmıştı ki patlayabileceğini düşünüyordum.

Sesim çıkmasa da defalarca Alex'in adını seslenip durdum.

"İyileşeceksin," diyerek bana güven ve moral verdi yanımdaki yardımcı hekim. "Seni tam zamanında kurtardık."

Hayır. Hayır, hiç de öyle değildi.

Çok geç kalmışlardı.

Yardımcı hekimin eline bir şırınga aldığını gördüm, sonra dünyam yeniden bulanıklaştı. Paniğim azalmıştı ama anıların yarattığı etkide bir azalma yoktu.

Her şey için çok geçti.

Nefes nefese uyandım. Kollarım ve bacaklarım terden sırılsıklam olmuş bir halde adeta çarşafa yapışmıştım. Tatil dönemlerinde rüyalarım hep böyle berbat olurdu ama hiç bu kadar kötüsünü de görmemiştim. Son zamanlarda eski şeytanlarımın kendilerini gösterebileceklerini fark edemeyecek kadar başka şeylerle meşgul olmuştum. En sonunda sona erdiklerini ummak, sanırım büyük hataymış.

Yeniden uyumaya çalıştım ama artık kaza anı ilk günkü canlılığıyla aklımdaydı. Ne zaman dışarıdan bir araba geçse, ışıkları penceremden içeri yansısa ve ben bu görüntüye yatakta yakalansam, yeni bir kâbusun başlayacağından korkarım.

En sonunda uyuyamayacağıma karar verdim. Kalkarak uzun bir duş aldım. Zamanımı kafamı boşaltmaya ve bu yolculukta yapmam gerekenleri düşünmeye odakladım.

Nihai hedefim müzikti. Hep hatırlamam gereken bu olmalıydı. Müzik benim sabitimdi. Cade'i yeniden görecek olmak konusunda ne kadar hevesli olursam olayım, hedefime giden yolda dikkatimin dağılmasına izin vermemeliydim. Ne onun tarafından, ne geçmiş tarafından, ne de başka bir şey tarafından.

Kalan zamanımı da nadiren yaptığım bir aktivite olan saç düzleştirmeye ayırdım. En azından bir el uğraşı bulmuştum kendime. Annem uyandığımdan emin olmak için iki kez telefon etti. İkinci seferinde sesini hoparlöre aldım ve laf aralarına bol bol "Evet," ve "Gerçekten mi?" sözcükleri serpiştirerek uzun uzadıya gevezelik etmesine izin verdim.

Açık yuvarlak yakalı bir bluz giyerek aynada kendime baktım. Dövmelerim apaçık ortada değildi ama saklanmış olmadıkları da kesindi. Gözlerimi kapatarak bizimkilerin buna nasıl bir tepki vereceklerini hayal etmeye çalıştım.

Ancak o kadar uğraşmama rağmen bunu başaramadım. Ya da belki de hayal etmek istemedim.

Kapının vurulduğunu duyduğumda ceketimi ve atkımı alıyordum.

Cade.

Başım dönüyordu.

"Bir saniye!"

En yakın duvara elimi dayayarak destek aldım. Kendimi sakinleştirmek ve kalemin duvarlarını örmek için birkaç saniye geçmesini bekledim.

Onu düşünme. Müziği düşün.

Hızlıca bir sigara içtiğimi hayal ettim ama heyecanımı yatıştırmaya pek etkisi olmadı. Sonunda kapı kolunu tuttum ve çektim.

Kapının diğer tarafında, o kadar rahat ve seksi bir şekilde duvara yaslanmış duruyordu ki hayal görüyor olmalıyım, diye düşündüm.

Kendimi çimdikledim ama değişen bir şey olmadı.

Onu düşünmemeye çalışmamı çok zorlaştıracak bir görüntüsü vardı. Hafta boyunca içten içe kontrol altında tutmaya çalıştığım tüm duygularım beni hıphızlı ve sert bir şekilde vurmuşlardı. Hazmetmeye çalıştım ama bu kadarı da çok fazlaydı.

Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Bense karşımda durduğu gerçeğini işlemesi için beynime gönderemiyor gibiydim. Ağzımdan bir, "Selam," sözcüğünün çıkabilmesi için tüm beyin gücümü kullanmam gerekti. Sonra aklımdaki geri kalan düşüncelerin tamamı yok olup gitti.

Yaslandığı yerden ayrılarak elleri ceplerinde, önümde durdu. Hain gözlerim, kendimi kontrol etmeyi başarmadan önce omuzlarından kollarına, oradan da çenesinin sert hattına kadar üzerinde dolaştı.

Eğer onu sadece görmek bile beni bu kadar etkileyebiliyorsa, ailemin evinde onunla birlikte bir tatil geçirdikten sonra hayatta kalmayı nasıl başaracaktım acaba? Başımı kaldırıp baktığımda aramızda sanki hiç de sancılı bir geçmiş yaşanmamış, bu kadar yakın durduğumuz için ölmüyormuş gibi bana gülümsedi. Ona dokunma dürtülerime direnmek için tüm gücümü kullanmak zorunda kaldım. O ise dinginlik ve rahatlık abidesi olarak orada öylece durmaya devam etti.

Boğazını temizleyip, "Hazır mısın?" diyene kadar kendimle mücadelemi sürdürerek ona baktım.

Hazır mı? Yakınından bile geçmiyordum.

33

Cade

Kapıyı açtığındaki görüntüsü beni mahvetti. Saçları uzamıştı ve o kadar açık bir sarıydı ki neredeyse beyaz gibi görünüyordu. Normal lüleleri yok olmuştu. Onun yerine düz tutamlar halinde dökülüyordu. Ailesini yatıştırmak için saç rengini yumuşattığını düşününce yüreğim buruldu. Daha sonra beni içeri buyur etmek için yan döndüğünde camdan içeri sızan ışık saçlarına vurdu. Beyaz değil ama çok soluk bir mordu.

Gülümsedi. Beni gördüğüne gerçekten memnun olmuş gibi görünüyordu.

"Saçın harika görünüyor," dedim.

Saçının üst yarısı geriye atılmıştı, böylelikle ensesindeki kuşları açıkta bırakıyordu. Giysileri korkunç ya da aşırı değildi ama yine de onu yansıtıyordu. Daha da önemlisi, saklanıyormuş gibi bir hali yoktu.

Omuz silkti. "Kendim olmamı söyledin, ben de oldum."

Yüzüme yayılan gülümseme için kendimi zorlamam gerekmedi.

Max kanepeye doğru gidip küçük el çantasının içini karıştırarak biraz oyalanırken bana da kendisine baştan aşağı bakabilme fırsatı tanımış oldu. Gergin görünüyordu ama bunun

sadece ailesini görecek olmasıyla ilgili bir durum olduğundan emindim.

İçim karmakarışıktı. Arkamı dönüp dışarı çıkmayı mı istiyorum, yoksa onu kollarıma alıp öpmek mi istiyorum karar veremiyordum. Olabildiğince doğal davranmaya çalıştım.

Ne diyeceğimi bilmiyordum, o yüzden ona yardımcı olarak işe başlamak istedim. Silindir spor çantasının fermuarını kapatır kapatmaz arkasından eğilerek almak için yeltendim. Göğsüm sırtına hafifçe dokunduğunda kaskatı kesildiğini hissettim.

Hemen geri çekildim ama çoktan hasar oluşmuştu. Birkaç eşyasını daha almak için benden uzaklaştı.

"Gergin misin?" diye sordum.

Mavi gözleri sonuna kadar açılmış ve sorgulayan bir ifadeyle bana baktı. Gözleri işimizi çok daha zorlaştırıyordu.

Yanıt vermeyince ekledim. "Ailenle ilgili olarak yani?"

Bir kahkaha atarak, "Çok değil, sadece her an kusabilecek kadar," dedi.

Onun güldüğünü görmek güzeldi.

"Ah, o kadarcık mı?"

Ardından apartman aralığına çıktım ve onun kapıyı kilitlemesini bekledim. Omzunun üstünden benimle konuşarak, "Seni uyarmam gerek, abimin eşi Bethany, kafasına külotlu çorap geçirmiş bir deccaldır," dedi.

Güldüm, o ise hızla dönerek yüzüme baktı. Çok şaşırmış görünüyordu. Bu seyahatten ne beklemiş olduğunu sadece hayal edebiliyordum. Belki de onu yeniden kazanmak istediğimi düşünüyordu. Büyük olasılıkla yaptığından dolayı ona bozuk atabileceğimi düşünmüştü.

O çocuk olmaktan çok sıkılmıştım.

Normal davranamamam için hiçbir neden yoktu. Tanrı aşkına, ben bir aktördüm sonuçta.

"Gülüyorsun ama ben çok ciddiyim. Onunla zaman geçirmek, beynini peynir rendesinden geçirmekle aynı şey bence," dedi.

"O kadar kötü olamaz."

Bana manalı bir bakış atarak, "Abimle evlenirlerken düğünde, tam öpüştükleri sırada beyaz güvercinler uçurulması konusunda ısrar etmişti. Oklahoma'da evlendiler. Misafirlerden biri çıldırıp da ateş açmadığı için çok şanslı bence," dedi.

"Yani biraz kaçık diyorsun ama düğünler söz konusu olduğunda bütün kadınlar biraz öyle değil midir?"

Sokağa çıktığımızda ekledi. "Bana nedime olamayacağımı çünkü ten rengimin seçtiği nedime elbiselerine uymayacağını da söylemişti."

İrkildim ama henüz sözlerini bitirmemişti. "Evet. Ayrıca yaklaşık sekiz yıl önce falan Miss Oklahoma ikinci finalisti olmuş ve hâlâ törenin şaibeli olduğuna, kendisinin birinci olması gerektiğine inanıyor."

Kaldırıma yanaşmış bir taksi bizi bekliyordu. Önce Max'in binebilmesi için kapıyı tuttum. "Anlıyorum. Max'i Bethany ile baş başa bırakma, yoksa bundan sonra sallayacağı bir eli olmayabilir."

Havaalanına doğru yola koyulduğumuzda aramızdaki sohbet biraz zoraki olmaya başlamıştı. O kadar küçük bir alanda rol yapmak ve izleyicinin de bir taksi şoförü olması işi daha güçleştiriyordu. Kucağında tuttuğu ellerini gergin bir şekilde oynatıyordu. Bir elini ensesine götürerek orada duran kuşlarını okşadı.

Kendime engel olamayıp sordum. "Neden kuşlar?"

Benim orada olduğumu tamamen unutmuş gibi görünüyordu. Ben de aynısını yapabilmeyi dilerdim. Endişeli bir şekilde dudaklarını ısırdı. "Özür dilerim. Buna cevap vermek zorunda değilsin," dedim.

"Sorun değil. Tam bir klişe aslına bakarsan. Sırça fanustan önce kafes vardı." Elini ensesinde kıvırarak, "Üniversiteden ayrıldıktan sonra bunları yaptırdım. Rol yapmayı bırakmaya çalıştığım ilk zamanlardı. İleriye gitmeme ve yukarıya bakmama neden olacaklardı. Şimdiyse yalan olmuş gibi görünüyorlar," dedi.

Uzanarak elini ensesinden çektim. Sıcaklığının üzerimde yarattığı şok hissini yok sayarak, "Her şey yolunda gidecek, Max," dedim.

Elini bıraktığımda kollarını belinde kavuşturdu. Sanki her an dağılmak üzere olan parçalarını bir arada tutmaya çalışıyormuş gibi bir hali vardı.

"Bu geziden gerçekten ödün kopuyor, değil mi?"

"Bizi neyin beklediği konusunda hiçbir fikrin yok. Annem Noel konusunda tam bir çetin cevizdir. Hatta Bayan Claus ve Terminatör'ün aşk çocuğu olduğunu düşünüyorum. Eğer en ufak bir şekilde Noel coşkusuyla dolu gibi görünmezsen, boğazından aşağı *eggnog**, kurabiyeler ve Noel ilahileri boşaltacaktır." Kahkaha attı. Bana biraz zorlama gibi gelmişti bu kahkahası ama konuyu değiştirmeye hazır olduğu görülüyordu. Ben de ona uyum sağladım.

Omuz silkerek, "*Eggnog* severim," dedim.

Sızlandı ama yüzündeki hayal kırıklığı gülümsemesine de yol açtı. Her yeni gülüş, daha sahtelikten uzak gibi görünüyordu. Kendi kendime sessiz bir söz vermiştim: onu tamamen rahatlatacaktım. Ben bir mazoşisttim. *Da Vinci Şifresi*'ndeki o kaçık keşiş kadar berbat durumdaydım. Tek farkımızsa benim kırbacımın onun gülüşü olmasıydı.

"Şey, ıı." Huzursuzca elleriyle oynayıp duruyordu. "Daha önce söylemeliydim ama yine de geldiğin için teşekkürler... Yalnız olmayacağım için mutluyum."

* Yumurta, şeker, süt ve brandy karışımı olan bir Noel içeceği. (ç.n.)

"Bir şey değil."

Bunun konuşmanın sonu olduğunu düşünmüştüm ama yanakları kızararak devam etti. "Ve şey, hiçbir şey göstermek zorunda değiliz... yani, eğer birlikteymişiz gibi rol yapmak konusunda rahat değilsen, gerçekten de birlikte olan çiftmişiz gibi bir şeyler yapmamız gerekmiyor."

Kendimi zorlayarak gülümsedim. Neredeyse sürekli aklımda olan bir konuydu bu. Bir yandan ne olursa olsun bir çift gibi davranmaktan kaçınmam gerektiğini düşünüyordum ama öte yandan bunun altın bir fırsat olabileceğini de düşünmeden edemiyordum.

"Rol yapmak beni rahatsız etmez." Belki de yüksek sesle söylemek söyleneni gerçek kılar. "Önemli değil. Benim işim rol yapmak ne de olsa."

Başını onaylarca sallarken dudaklarını dümdüz bir çizgi oluşturacak şekilde birbirine bastırdı. "Haklısın, elbette, ben sadece... teklif etmiş olayım dedim."

Max'in kaygılı hali giderek artıyordu. O kadar ki uçağa bindiğimizde arkasını dönüp gitmeye hazır görünüyordu.

Bana pencere kenarına geçmemi işaret etti, kendisi koridor tarafına oturarak benden olabildiğince uzak durabileceği yana doğru yaslandı. Ayakkabılarını çıkararak evindeki kanepede oturuyormuş gibi dizlerini kendine çekti. Elektronik aletlerimizi kullanabileceğimiz kadar yükseldiğimizde telefonunu çıkararak kulaklıklarını taktı. Müziğin sesini dışarıdan duyabiliyor ve korkularını yatıştırmasına yardımcı olup olmadığını merak ediyordum.

Gözlerimi kapatarak başımı uçağın penceresine dayadım. Kendi düşüncelerime boğulma zamanıydı. Ancak içim geçerek başımın öne düşmesi uzun sürmedi. Huzurlu bir şekilde kestirmeye başlamıştım.

Birkaç saniye gibi hissettiğim kısa bir zaman geçtikten sonra omzumun dürtüklenmesiyle uyandım. Başımı kaldırdığımda

yüzümde uçak penceresinin plastik panjurunun izi çıkmıştı ve kaşınıyordu. Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda Max'in yanağını omzumda buldum.

Kaşları neredeyse birleşmiş, gözleri sımsıkı kapalı haldeydi. Kısa, keskin nefesler alıp vererek soluyordu ve yüzü birkaç saniyede bir acı çekiyormuş gibi büzülüyordu. Miyavlamaya benzer bir ağlama sesi çıkararak yüzünü omzuma iyice bastırdı. Tamamen farklı biri gibi görünüyordu... kırılgan ve acı içinde.

Uykusunda "Alex" diye mırıldandığında elimi yanağına götürdüm.

Yolculardan birkaçı dönüp bakmaya başlamışlardı. Yüzümü onunkine yaklaştırarak fısıldadım. "Rüya görüyorsun, Max. Uyan."

Elini yumruk haline getirerek tişörtümü sıktı. Bense kolumu omzuna atarak onu kendime biraz daha çektim.

"Şşş. Geçti. Buradayım. Uyan bakalım."

Gözlerini açar açmaz irkilerek geri çekildi.

"Rüya gördün." Bunu sürekli söylüyordum çünkü beni duyup duymadığından emin değildim. Bakışları etrafta gezindikten sonra nihayet nerede olduğumuzun farkına vardığında tişörtümü kavrayan eli gevşedi.

"İyi misin?" diye sordum.

Dudaklarını birbirine bastırarak başını öne doğru salladı. Gözlerini kapatıp derin, titrek bir nefes aldı. Başını yeniden koltuğuna doğru çevirdi ama kolum hâlâ omzuna dolanmış haldeydi. Boynu pazularıma değdiğinde gözlerimiz buluştu.

34

Max

Gördüğüm rüyadan dolayı hâlâ aşırı duygu yoğunluğu içindeydim. Kolunun omzuma dolanmış olması da kalbimin hızla çarpmasına neden oluyordu. Burnunda ve elmacık kemiklerinde gözlerimi gezdirdikten sonra ona baktım. Yüzünde çok sevdiğim o kirli sakalı vardı ve gözleri hâlâ uykudan yeni uyanmış olmanın ağırlığını taşıyordu.

Gülümsediğinde karnımda tanıdık bir sıcaklığın açığa çıktığını hissettim. Dudaklarımı ıslattım. Gözlerindeki mahmurluk azalıyordu. Bakışlarımı başka yöne çevirememiştim. Yüz ifadesinden aklının karıştığı anlaşılıyordu ama o da bakışlarını kaçırmadı. Kendimi ne kadar berbat hissettiğimi bilmesini istiyordum ama bunu nasıl kelimelere dökeceğimi bilmiyordum. Bunun onun umurunda olup olmadığını bile bilmiyordum. Koltuğunda kıpırdandığında kolunun omuzlarımdaki ağırlığını daha fazla hissettim.

Tanrım, aklım çok karışıktı. Alice Harikalar Diyarı'ndaydım ve ikinci kez tavşan deliğinden aşağı yuvarlanmak üzereydim. Başımı koluna dayamış halde otururken hosteslerden birinin bir şey içmek isteyip istemediğimi sormak için omzuma dokunduğunu hissettim. Kibar bir şekilde başımı salladım. Yeniden

Cade'e döndüğümde kolunu çoktan omzumdan çekmiş, önüne bakıyordu. Kulaklığım hâlâ boynumun iki yanından aşağı sarkıyordu ve müziğin yüksek, tiz sesini duyabiliyordum. Sesi kısarak bir şeyler söylemek üzere ağzımı açtım. Ne söyleyeceğim tamamen gizemini koruyordu ama biraz daha sessiz kalırsam bir an anlamsızca patlayabilirdim. Derin bir nefes aldım. Ama benden önce o konuştu.

"Geçmiş geçmişte kaldı, Öfkeli Kız."

Ağzımı kapattım ve birkaç saniye sonra onaylarca başımı salladım.

Dudaklarını birbirine bastırarak gülümsemeye çabaladı ama cansız ve ruhsuz bir gülümsemeydi bu. Gözleri ilgisizdi, sanki arkamda bir şeylere bakıyormuş gibi uzaktı.

İlk kez rol yapıyor olduğuna dair olumlu bir hisse kapıldım.

Birdenbire onunla günler geçirecek olmak beni tedirgin etmedi. Üzdü. Yaşamımda kesinlikle geçmişte kalmasını istediğim pek çok şey vardı ama şimdi onun o şeylerden biri olmadığından fazlasıyla emindim.

Bir kez daha çok geç kalmıştım.

Hasret's Sisters Planet

35

Cade

Onun karşısında maske takmanın bu kadar kolay olmasından nefret ediyordum. Onu kendisi olması için zorluyordum ama ben de ondan daha iyi durumda değildim. Aslında tek yapmak istediğim, onu yakalayıp öpmekti.

Ancak kalbime değil beynime kulak vermeliydim. Bu geziyi sağ salim atlatabilmemin tek yolu buydu. Yeni saç rengi ifadesini yumuşatmış gibiydi ama gözleri korkudan çizgi haline gelecek kadar küçülmüştü. Bu kadar korkusuz bir kızın yüzünde korkuyu görmek o kadar tuhaftı ki bir an için yanımda tamamen başka biri varmış gibi geldi.

Bu nedenle ona duymaya ihtiyacı olan şeyleri söyledim. Söylediklerim içten içe beni paramparça etse bile.

Rahatladı ama sadece biraz. Uçuşun geri kalanını da yerinde huzursuzca kıpırdanarak ve zamanı kontrol edip durarak geçirdi. İniş yaklaştıkça daha çok huzursuzlanıyor gibiydi.

Uçak hızla alçalmaya başlayınca Max gerildi. Elleriyle koltuğunun kolçaklarını sımsıkı kavrayıp gözlerini kapadı. Başını arkaya, koltuğuna bastırdı, dimdik oturdu ve derin nefesler almaya başladı. Kolumu yeniden omzuna atıp sakinleştirmek için müthiş bir istek oluştu içimde ama kendime engel oldum.

"İniş mi seni bu kadar heyecanlandırıyor, yoksa indikten sonra bizi bekleyenler mi?" diye sordum.

Gözlerini açmadan bana yanıt verdi. "C seçeneği."

"İkisi de mi?"

Başını öne doğru sallayarak doğruladı. Dudaklarını yaladı ve açıkladı. "İnişlerin tahammül edebileceğimden bir dakika daha uzun sürdüğünü düşünüyorum. Ve açık konuşmam gerekirse, bu gezide bizi bekleyeni düşündükçe hiç inmemeyi, havada kalmayı tercih edebilirim."

Tercihi gerçekleşmedi. Uçak inerken rüzgârın kükremeye benzer sesinin kabinde yankılandığını duyduk. Kolçakların üzerinde duran elleri bembeyaz kesilmişti ve ısırıp durduğu dudaklarının rengi canlı bir pembeye dönüşmüştü. Mantıklı düşündüğümde onun heyecanlı olduğunu biliyordum ama boynundaki gerginlik ve endişe içinde alt dudağını kemirmesi bana tamamen başka şeyler hatırlatmıştı. Bu nedenle yüzümü başka yöne çevirmem gerekti.

Tekerlekler yere değdiğinde ellerini önündeki koltuğun arkasına dayadı ve uçak yavaşladıkça yüzünü buruşturmaya başladı. İniş faslı bittiğindeyse tuttuğu nefesini bırakarak derin bir nefes verdi ama gözlerini kapalı ve ellerini kolçakların üstünde tutmaya devam etti.

"Biraz yeşermiş gibi görünüyorsun, Öfkeli Kız."

Daha çok şöyle bir yanıt bekliyordum: "Sen de yüzüne okkalı bir yumruk yemek istiyormuş gibi görünüyorsun, Altın Çocuk."

Ama hiçbir şey demeden sessiz kaldı. Gözlerini açtığında dolaplardan el bagajlarını alan insanlara baktı ve ellerini uyluklarına bastırdı. Korkusu geçmiş gibiydi. Aslında yüzünde herhangi bir ifade göremiyordum. İfadesizdi, sanki tamamen şalteri kapatmış gibiydi. Onu böyle görmek işkenceydi. Belki de onu bunu yapması için zorlamamalıydım.

O an karar verdim... ne kadar acı verse de ya da bana neye mal olursa olsun, onun bu süreci başarıyla atlatmasına elimden geldiğince yardımcı olacaktım. Sonrasında onu bir daha hiç görmeyecek olsam bile.

İkimizin de çantasını taşıdım ve uçaktan çıktık. Geliş terminalinden çıkarken Max sessizdi. Adeta uyuşmuş gibi görünen elleriyle ailesini aramak için cep telefonunu çıkardı. Birdenbire ortadan yok olana kadar yan yana yürüyorduk. Arkamı döndüğümde onun bir heykel gibi hareketsiz donakaldığını gördüm. Az sonra çığlık atacak ya da bayılacak ya da her ikisini birden yapacak gibi görünüyordu.

Yanına yaklaştığımda sızlanarak, "Gelmemişler," dedi.

"Kim?" diye sordum. "Sorun ne?" Ellerimle kollarını tuttuğumda gözlerinden ateşler saçarak bana bakıyordu.

Birkaç saniyeliğine ikimiz de bir şey söylemedik ama çizgiyi aştığımı biliyordum. Geri çekilerek aramızda bir adım mesafe bıraktım.

Yüzü yumuşadı ve, "Özür dilerim," dedi.

Önce bunun benim dokunuşuma karşı verdiği tepkiden dolayı olduğunu düşündüm ama sonra bir adım arkama geçerek ceketinin düğmelerini iliklemeye başladı. Boğazına kadar hepsini ilikleyip önünü kapattıktan sonra boynuna eşarbını da doladı. Saçını topladığı tokayı da açarak saçlarının yüzünün etrafına dökülmesini sağladı.

Hâlâ çok güzel görünüyordu ama ne yaptığını anlamıştım.

"Max... neler oluyor?"

Tanıştığımız gün ailesiyle buluşmadan önce kılık kıyafetine çekidüzen vermesi gibi rahatlık ve pratiklik içinde dış görünümünü yumuşattı. Dönüp arkama baktım ama ailesini hiçbir yerde göremedim.

"Lanet olsun, Max, bunu konuşmuştuk..."

"Biliyorum." Gözleri yeniden benimle buluştuğunda bu kez boş bakmıyordu. "Bizi almaları için Bethany ve Michael'ı yollamışlar. Bu işe onunla başlayamam. Bu savaşa sadece bir kez girebilirim."

Onu Max yapan her şeyi gizlediği andan itibaren bedeni rahatlamış ve kendisini ele geçiren gerginlik duygusunun tamamı yok olmuştu. Gezinin sonuna kadar bir daha Max'imi göremeyeceğime dair boğucu bir his uyandı içimde. Artık benim değilmiş gibi hissetmem bir yana, hiç gerçek anlamda benim olmuş muydu, diye düşünmeye başlamıştım.

"Söz veriyorum yapacağım, Cade." Benden çok kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi.

İç çekerek, "Peki, tamam. Hadi gidip şu Deccal ile tanışalım," dedim.

Savaşa hazırlanıyormuş gibi omuzlarım dikleştirdi. Terminalin karşısındaki iş kıyafetleri içinde bir çifte dik dik bakışını takip ettim. Erkek olanı, annesinin albümündeki abinin daha yaşlanmış versiyonu olduğundan tanıyabilmiştim.

Kol kola girmiş çiftin bize doğru yürümeye başladıklarını gördüm. Abisi takım elbiseliydi, kravatını hafifçe gevşetmişti. Bethany yirmili yaşların ortalarıyla sonu arasında görünüyordu. Üzerinde havaalanında birini karşılamaya gelmiş bir kadından çok bir kokteyle ya da politik kampanyaya uygun bir kırmızı elbiseyle siyah topuklu ayakkabılar vardı. Bana Uyuyan Güzel'i anımsatan uzun, uçuşan sarı saçları vardı. Yüzünde kocaman bir gülümseme ve Miss Oklahoma için podyuma çıktığı zamanlarda mükemmelleştirdiğini hayal ettiğim küçük hareketlerle el sallaması vardı.

Max tüm sinirini ve korkularını sarı saçları olan bir kum torbasından çıkarmak istiyormuş gibi görünüyordu. Bunun çok uzun bir gezi olacağını şimdiden anlamıştım.

"Mackenzie, tatlım!" diye seslendi Bethany. "Seni görmek ne güzel! Küçük erkek arkadaşınla ilgili o kadar çok şey duyduk

ki Michael'a sizi almaya bizim gelmemiz için ısrar ettim. Bunu kendi gözlerimle görmeliydim."

Ona yaklaşarak hatırlattım. "Nefes al."

Bethany'nin dış görünüşü manikürlü tırnaklarından sarışın lülelerine kadar son derece özenliydi. Sanki bir çift olarak özel bir koreografi hazırlamışlar gibi aynı anda durup Max'e baktılar. Bethany tepeden tırnağa Max'i süzdükten sonra acınacak haldeymiş gibi bir ifadeye büründü. "Uçak yolculuğundan dolayı yorgun gibisiniz."

Max sert bir gülümsemeyle karşılık vererek ağzını açtı. Bense telaşla araya girdim. "İkinizle de tanıştığıma çok memnun oldum," dedim elimi uzatarak. Önce Michael elimi sıktı. Kardeşinin nasıl göründüğü umurunda bile değil gibi görünüyordu. Sürekli cebinden çıkarıp kontrol ettiği BlackBerry'siyle daha çok ilgilendiği kesindi. "Ben Cade. Ama siz zaten bunu biliyorsunuz sanırım."

Bethany gülümsedi. "Evet, Betty ve Mick'in tek konuştukları şey senin ne kadar..." Durup Max'e baktı. "Mackenzie'miz üzerinde *iyi bir etkin* olduğu. Tanrı şahittir ki onu düzene sokacak birine ihtiyacı vardı. Ben yıllardır çabalıyorum ama özel okullarda alınan eğitimlerden ancak bu kadar mucize beklenebiliyor."

Max'ten yana döndü. Ona dokunup dokunmamak konusunda kararsız kalmıştım. Yumruk haline getirerek sıktığı elleri iki yanında duruyordu. Bunu şu an ona dokunmamam gerek, diye yorumladım. Bethany konuşmaya devam etti. "Bu arada Mackenzie, bu korkunç saç boyası için bir saniye bile endişe etmene gerek yok. Tatil dönemi olduğu için biraz zor olabilir ama kuaförümün seni araya sıkıştıracağından ve saçlarının kontrolünü tamamen eline alacağından eminim." Bethany'nin mimik ve jestlerinden Max'in sadece saçıyla ilgilenmediği anlaşılıyordu.

Max'in çok yavaş bir şekilde nefes aldığını ve verdiğini izledim. Başa çıkma mekanizmasının pek çalışmadığını gösteren başka bir andı bu. Arkamıza dönüp oradan uzaklaşmayı bile düşündüm. Onun bununla başa çıkmaya çalışmasını görmeyi, bu işi kendi başına halletmek istemesinden daha fazla istemiyordum.

"Dinle, Beth..." Adını o kadar kötü bir tonlamayla söylemişti ki aslında aklından "b" ile başlayan başka bir kelime söylemeyi geçirdiğinden emindim.

"Saçının açık eflatun tonundan hoşlanmadın mı?" diye sordum. "Bence çok güzel."

Max'in arkamda iyice kasıldığını hissediyordum. Onu yatıştırma girişimim zavallı bir biçimde başarısızlığa uğruyordu.

Bethany gülümsedi. "Ah, gönlüne sağlık. Çok tatlısın ama onu böyle şımartmana gerek yok. Bizim bildiğimiz Mackenzie güçlüdür. Tek başına durumu idare edebilir."

Max bir adım öne çıktığında ona dokunmamın doğru olup olmadığını düşünmekten vazgeçtim. Kolumu omzuna atarak yerinde kalmasını sağladım.

"Artık yola koyulma zamanımız gelmedi mi? Max'i bilmem ama uzun bir yolculuk oldu ve ben yerleşmek için sabırsızlanıyorum."

"El bagajlarınız dışında bavulunuz yok mu?" diye sordu Bethany, Max'in silindir spor çantasına ve benim tek omzuma astığım sırt çantama bakarak. "Bana elbiseni buraya tıkıştırdığını söyleme."

Max'in yüzü soldu. "Ne elbisesi?"

"Hastanedeki Yardım Galası için. Annen durmadan bundan bahsediyor. Sana bir elbise getirmeni söylemedi mi?"

Max homurdanarak, "Onun buna benzer bir şeyler söylediğini hayal meyal hatırlıyorum ama gitmemiz gerektiğini söylememişti," dedi.

"Ama gerekiyor." Bethany'nin Max'in çaresizliği karşısında mutlu olduğu görülüyordu. Sanki Max az önce Noel'i berbat etmiş gibi burnundan soludu. "Sanırım sabah kuaför randevusu dışında araya bir de alışveriş turu sıkıştırmamız gerekecek. Benden önce ailen nasıl idare ediyordu bilmiyorum." Bethany başını kaldırarak Max'in abisine baktı ve, "Hazır mısın, tatlım?" diye sordu.

O da BlackBerry'de uğraştığı şeyden başını kaldırarak, "Sen hazırsan ben de hazırım, canım," diye yanıt verdi.

Beni bile şeker komasına girmişim gibi hissettirecek şekilde öpüştüler.

"Bizi takip edin." Bethany dönerek hışımla yürümeye başladı. Her hareketinde saçının bukleleri ahenkle sallanıyordu.

"Onu öldüreceğim," dedi Max nefes nefese. "Doğranmış ve ayrı ayrı kutulara yerleştirilmiş cesedini bir ağacın altında bulacaksınız."

"Bunu yapabileceğini gerçekten düşünüyor olmam çok korkutucu."

Onları belli bir mesafeden takip ederken elim Max'in omzunda durmaya devam etti. Bunun farkında olup olmadığını bile bilmiyordum. Bethany'nin kafasının arkasına hayali ninjalar göndermeye fazlasıyla yoğunlaşmış durumdaydı.

"Ailemle ilgili nefret ettiğim her şeyi bünyesinde toplamış bu kadın," dedi Max. "Beni hasta ediyor."

Kadından ben de hoşlanmamıştım ama Max'in ses tonundaki zehirli kin beni endişelendirdi. "Her ailede bunlardan bir tane vardır," dedim. "Ve birkaç gün içinde buradan ayrılacak ve onu bir yıl daha görmek zorunda kalmayacaksın."

"Anlamıyorsun." Bethany'den gözünü ayırmadan konuşmaya devam etti. "Ben oydum. Lise yıllarım boyunca tıpkı ona benziyordum. Tıpkı onun kadar sahte, iğrenç ve..."

Onu kolundan çekerek durdurdum. "Ve artık öyle değilsin. Bir zamanlarki halin için, olamadığın ve hatta olduğun halin

için kendini hırpalayıp duruyorsun. Artık buna bir son vermen gerek."

Bana baktı. Bakışlarında bir anlığına bile olsa duvarlarından içeri sızmayı başardığımı gördüm. Daha sonra Bethany omzunun üzerinden bize dönerek seslendi. "Arabamızın kusuruna bakmayın. Kiralama şirketinde bir karışıklık yaşandı ve Michael'ın ayırttığı BMW'yi başka birine verdiler. O kısa süre içinde de bize verebildikleri en iyi araç bu oldu."

"Hadi gidelim," dedi Max. Hızlı adımlarla yürüyerek birkaç adım önüme geçip Toyota SUV'a doğru ilerledi.

Michael, Bethany'ye kapıyı açtı ve bizler için bagajı açmadan önce dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurdu. Çantalarımızı bagaja atarak Max'e kapıyı açtım.

"Tam bir beyefendi," dedi Bethany. "Zevkinde gelişme var, Max."

Eğer biraz daha dikkatli olmazsa bu yepyeni deri koltukların her yerine kan sıçrayacaktı. Max yumruklarını kucağında sıkmış halde kaskatı oturuyordu. Elimi yumruklarından birine uzatarak sıktım. Sonra da yapabileceğim en iyi şeyin Bethany'nin kendisi hakkında konuşmasını sağlamak olduğuna karar verdim.

Park yerinden yola çıkınca, "Pekâlâ, siz ne kadar zamandır evlisiniz?" diye sordum.

"Ah, bu haziranda iki yıl olacak. Görkemli bir haziran düğünüyle evlenmiştik. Her şeyiyle gerçekten *mükemmeldi*."

Michael arabayı otomatik vitese alarak sürmeye devam ederken, "Senin kadar mükemmel değildi," dedi.

Bethany ayy'ladı ve çabucak öpüşmelerine yetecek kadar bir süre ikisi de gözlerini yoldan birbirlerine çevirdiler.

Max az sonra bir küfür savuracakmış gibi bir ses tonuyla, "Ve mükemmel bir şoför görüyoruz," dedi.

"Sizin için çalan kilise çanlarını da duyacak mıyız gelecekte?" diye sordu Bethany.

Max'e bakamadım. Gözlerim seyircide, karakterin içinde kalarak rolümü oynamayı sürdürdüm. "Biraz yavaş gitmek, ilişkimizin nasıl ilerlediğini görmek istiyoruz," dedim.

"Ah." Bethany'nin dudakları bir somurtma ifadesiyle aşağı doğru kıvrıldı ve Max'e acıyormuş gibi bir bakış attı. "Elbette, anlıyorum."

Bethany'nin Max'e bakışlarını takip ederek ben de ona baktım ve alnını arabanın camına yaslamış, gözlerini kapatmış olduğunu gördüm. Elini elimden çekti ve kendini bir kez daha kapatmaya hazırlandı.

"Max'in ailesinin evi ne kadar uzakta?" diye sordum.

"Yaklaşık yarım saatlik bir yol," diye yanıtladı Michael.

"Öpüşürken bizi bir hendeğe falan yuvarlamazlarsa tabii," dedi Max.

36

Max

Annem iki katlı evlerinin giriş kapısını açıp bizi görür görmez ciyaklayarak dışarı fırladı. O an yüzümdeki gülümsemeyle karşılaştırılsa büyük olasılıkla Joker'in bile benden daha gerçekçi bir yüz ifadesi olduğu görülebilirdi. Hem annem hem de babam göründüğünde Cade elini belime, tam ceketimin bittiği noktaya attı. Tişörtümün üstünden parmaklarının sıcaklığını hissediyordum. Sanki beş küçük şüphe hançeri gibi sırtıma saplanmışlardı.

Bu çok zordu. Bedenim, zihnim ve kalbim savaş halindeydiler, çoktaraflı hasar görense akıl sağlığımdı.

Babam Cade'in elini sıktı ve annem ikimizi aynı anda kendine doğru çekerek kucakladı.

"İçeri gelin! Gelin! Ah, Cade, Mick ve ben geldiğin için çok mutlu olduk." Beni serbest bırakarak birkaç saniyeliğine Cade'in boynuna sarıldı. Tek kolu hâlâ belimdeydi. O yüzden görüntümüzün her yerinden ekstra kafalar ve uzuvlar çıkan bir radyoaktif atık canavarını andırdığına emindim. Geri çekilirken saçımın bir kısmını da koluyla kaldırmış oldu ve gördüğü manzara karşısında gıdaklamaya benzer bir ses çıkardı. Kaşlarını çatarak, "Ah, tatlım," dedi ama daha fazla yorum yapmadı. Belki bundan

sonra göreceklerini de daha kolay kaldırabileceğine dair içimde bir umut ışığı yandı.

Ama sadece küçücük bir ışık.

Gözlerim Cade'in gözleriyle buluştu, o ise anneme bir bakış attı.

Derin bir nefes alarak, "Anne?" dedim.

"Evet, canım?"

Bana baktı. Bakışları yıllardır görmediğim bir şekilde bana odaklanmıştı. Normalde etrafımdaki her şeye bakmadan önce gözlerini bir ya da iki saniyeliğine bana çevirirdi. Bana bakmaya devam ederken gözlerini kırptı, dudaklarımdan dökülmesini bir türlü başaramadığım sözcükleri duymayı bekledi.

Bense bunun yerine ona, "Cade hangi odada kalacak?" diye sordum.

"Ah, ona üst kattaki misafir odasını hazırladık. Senin eski odanın hemen yanındakini."

Cade'e baktım, bana gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi.

İleri doğru bir adım attığımız her seferinde koşar adım geriye doğru sıçrıyor gibiydim.

Annem konuşmaya devam etti. "Neden gidip odalarınıza yerleşmiyorsunuz? Akşam yemeği neredeyse hazır olmak üzere, o yüzden çabuk olun!"

Başımı sallayarak Cade'in elini tutmak üzere elimi uzattım. O ise uzanabileceğim mesafeden çıkarak yolu göstermem için önden buyurmamı işaret etti. Omuzları gülümsemesinden de gergindi. Bizimkilerin geniş ve gösterişli ön kapısından içeri girdikten sonra taş patikadan yukarı çıkmaya başladım. Beni takip etti. Kapı aralığında durarak yüksek, kemerli tavana ve annemin boş bulduğu her santimetrekareyi dekore etme eğilimine bir göz attı.

"Merdivenler burada," dedim.

Başını salladı ama yanıt vermedi.

Merdivenleri çıkarken onun sert ayak seslerini duyabiliyordum. Her biri beni adeta korkuyla yerimden sıçratıyordu. Koridorun sonundaki misafir odasının kapısını açtığımda, tıpkı arkamda yoğunlaşmış bir bulutmuş gibi duygularını hissedebiliyordum. Çantalarımızı yatağın üstüne attıktan sonra yüzüme bakmak için bana döndü.

Normalde Cade'in bana bakışlarından hoşlanırdım... her durumda. Şarkı söylerken dinleyicilerin arasından bana bakışından. Beni eve bırakırken yanımda başı önünde yürürken çaktırmadan attığı yan bakışlarından. Onun ağırlığının altında sereserpe uzanırken bana bakışından. Sadece yüzündeki ifadeden bile bana inandığını... tamamen güvendiğini söyleyebilirdim.

Ama şu an yüzündeki ifade bunların hiçbirine benzemiyordu. Öfkeli görünmüyordu... şey, aslında görünüyordu. Ama daha çok üzgün gibiydi. Ve bana çok tanıdık olan bir ifade vardı yüzünde, hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Ve bakışlarında her zaman gördüğüm tanımlanamaz bir şeyler yok olmuştu. Sanırım bana olan inancı yok olmuştu.

Kapıyı ardımdan kapattığımda odanın sessizliği içinde kilidin yuvaya oturmasının sesi yankılandı.

"Üzgünüm." Bunu ona çok sık söylüyor gibiydim. Hatta Alex dışında hayatımdaki diğer herkese söylediğimden çok daha fazlaydı. "Sana onlara söyleyeceğimi söylemiştim, biliyorum... bundan sonra rol yapmayacağımı söylemiştim..."

"Çok şey söylemiştin."

Derin bir nefes aldım ama ciğerlerimin bomboş olduğunu hissediyordum.

"Cade."

"Seni anlamıyorum." Ellerini saçına götürdü ve yatağın önünde bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Senin korkusuz biri olduğunu düşünmüştüm," dedi.

Gırtlağımdan yükselen sesin bir kahkaha mı, yoksa hıçkırık mı olduğunu ben bile anlamamıştım.

"Şey, o zaman yanılmışsın."

"Yüzlerce insanın önünde ruhunu çırılçıplak soyarak sahneye çıkıyorsun. Kimseden bir şey istemiyorsun. İstediğin şeyin peşinden gidiyorsun. İnsanı hayrete düşürüyorsun. Ama sonra bir bakıyorum, buraya gelmiş ve bambaşka bir insan olmuşsun."

"Ah, yapma. Bu bir oyun, bir güç desteği, bir maske, aralarından istediğini seçebilirsin. Ben korkusuzluk yansıtıyorum, sense mükemmellik. Bunları yansıtıyor olmamız ikimizin de gerçekten öyle olduğumuz anlamına gelmez."

Adımlarının yönünü değiştirerek bana doğru geldi. Bakışlarına karşılık verebilmek için başımı geriye atmam gerekmişti. "Bunun nasıl ortaya çıkacağını düşünüyorsun peki? Kim olduğunu sonsuza kadar bir sır olarak saklayamazsın. Ne yapacaksın? Her aile ziyaretinde boğazlı kazak mı giyeceksin? Yaz aylarında eve gelmeyecek misin? Onları düğününe çağırmayacak mısın?"

Yutkundum.

"Onlara söyleyeceğim. Sadece biraz zamana ihtiyacım var. Çok büyük bir şok geçirmemeleri için onları hazırlamam gerekiyor. Beni parayla korkutuyorlar, kontrol altına almak istiyorlar."

Alay etti. "Dünya böyle işliyor. Herkes birbirini parayla kontrol ediyor. Hayatın gerçeği bu."

"Çok kolaymış gibi. Nasıl birdenbire beni yargılayabileceğini düşünebilirsin, anlamıyorum?"

"Çünkü seni tanıyorum!"

Tanımıyordu, hem de hiç. Eğer beni gerçekten tanısaydı burada olmazdı. Beni umursamazdı. Ama ona bunu söyleyemezdim. Bu nedenle ondan uzaklaşarak başımı iki yana salladım. Bu sohbetin bitmesini istiyordum ama henüz söyleyeceklerini bitirmemişti. Bana, "Bence sen korkuyorsun," dedi.

"Elbette korkuyorum!" Sesim kontrolsüzce yüksek çıkmıştı. Elimle ağzımı kapatırken annem ve babamın bağırdığımı duymamış olmalarını umdum. Derin bir nefes alarak sessizce devam ettim. "Dehşete kapılmış durumdayım... Hem de her zaman."

Hiçbir zaman başaramayacağımı düşünerek dehşete kapılıyordum. Bir sabah uyanıp ailemin haklı olduğunu fark edeceğimi düşünüyordum. Her şeyimi asla gerçekleşmeyecek bir kariyere ve hayata yatırdığımı görerek dehşete kapılacağımı... Alex'in sahip olması gereken bir yaşamı boşa harcadığımı göreceğimi düşünüyordum.

"Neden korkuyorsun, Max?"

"Her şeyden. Kesinlikle her şeyden."

Buna kendisinin de dahil olduğunu söylememiştim ve söylemem gerektiğini düşünmemiştim. Bildiğini sanıyordum.

"Duymak istediğin bu muydu, Altın Çocuk?"

İç çekerek başını öne eğdi. İnsanları hayal kırıklığına uğratmaya alışkındım ama onun o insanlardan biri olmasını asla istemezdim.

"Hayır, hiç değildi," dedi.

"O zaman seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Tanrım, öyleydim. Çok üzgündüm.

Bana doğru bir adım attı, bense üç adım geriledim.

Boğazımı temizleyerek, "Yandaki odaya eşyalarımı yerleştireceğim. İhtiyacın olursa koridorda bir banyo var. Hazır olduğun zaman gelirsin," dedim.

Sonra koşarcasına uzaklaştım.

Merdivenlerin altına konuşlanmış meraklı gözlerle karşılaşmadığım için kimsenin tartışmamızı duymamış olduğunu umdum. Kendimi güvende hissedeceğim şekilde odama yerleştikten sonra kapıya yaslanarak nefes almaya yoğunlaştım.

Bu kadar korkak olmaktan nefret ediyordum. Korkunun ayaklarımın altındaki toprak ve başımın üstündeki gökyüzü

gibi hayattaki en sabit şeyleri bile nasıl kemirip yok ettiğini görmekten nefret ediyordum. Sanki bunlar zihnimin yarattığı birer hayal ürünüydü.

Korku, kendimi küçük ve acınası hissetmeme neden oluyordu ama ondan kurtulamıyordum.

Konu sadece para ya da ailemi sinirlendirmek değildi.

Kalbimin kararmış kısmında bana yetersiz olduğumu, iyi olmanın ya da önemli olmanın var olan ölçülerine ulaşamadığımı sürekli hatırlatan bir diken vardı. O dikeni kimse görmediği sürece koruyabildiğim bir sır ya da gizlice bakımını yapabildiğim bir yara olarak kalmaya devam ediyordu.

Ailemle konuşmak bu yaranın yeniden deşilmesine neden olacak, onu kanatacak ve göz ardı etmeyi olanaksız hale getirecekti.

Ceketimin omuzlarımdan düşmesine izin vererek başımın üzerinden tişörtümü çıkardım. Silindir çantamı yatağa fırlatarak içini açtım. Boğazlı bir kazak bulmaya çalışıyordum ve siyah bir tane buldum. Kapı açıldığında kazağımı başımdan geçiriyordum.

Siyahtan dolayı önümü göremesem de bir an önce dönerek dövmelerimin kapıdaki kişiye görünmemesini sağladım. Kazağı çekiştirerek karnımı kapatmaya çalışıyordum ama salak boğazlı başıma takılmış, geçmiyordu. "Bir saniye, anne," dedim.

Başımı kazağın boynundan geçirdiğim anda karşımdakinin, "Ben Cade," dediğini duydum.

Kalbimin adeta benden önce dönüp ona baktığını hissettim.

Kazağımı çekerek karnımı kapatmayı başardıktan sonra bakışlarıyla karşılaştım. İfadesinde o kadar çok duygu vardı ki –öfke ve üzüntü ve arzu– ama hangisinin galip geldiğini söyleyemiyordum.

"Hazırım," derken sesim boğuk çıkmıştı.

Uzun bir süre yerinden kıpırdamadan, etkileyici bakışlarıyla beni de olduğum yere mıhlayarak hareket etmeden durdu.

İçimde dizlerimi güçsüz kılacak denli büyük bir arzu ve beklenti oluşmuştu. Tam teslim olmak üzereydim ki bir adım geri giderek koridora çıktı.

Birkaç saniye sonra da annem aşağıdan seslendi. "Yemek hazır!"

Omuzlarımı dikleştirerek kapıda ona katıldım. Merdivenlerden inerken eli belimdeydi ve heyecanla aşağı yuvarlanmamak için bütün konsantrasyonumu kullanmam gerekiyordu. Hayatımı değiştirme potansiyeli olan bir tatil geçiriyordum. Ailemi, onların desteğini ve kendim için kurduğum hayatı kaybedebilirdim. Ama yine de düşünebildiğim tek şey, onun dokunuşu ve bunu ne kadar özlediğimdi. Bu seyahat ne kadar büyük felaketlere yol açabilecek olsa da bitmesini hiç istemiyordum.

37

Cade

Aşağı indiğimizde yemek salonunda herkes yerine oturmuş, bizi bekliyordu. İlk kez mutfağa tıkıştırılmış bir masa yerine gerçek bir yemek salonu olan bir evde bulunuyordum. Annesi ve babası masanın iki başındaki sandalyelere oturmuşlardı. Michael ve Bethany masanın bir kenarında yan yana oturuyorlardı. Demek ki karşılarında duran iki boş sandalye de bize ayrılmıştı. Max'in sandalyesini tutarak oturmasını bekledikten sonra ben de yanına geçtim.

Akşam yemeği, Bayan Miller'ın Şükran Günü'nde bizim için hazırladığı yemek kadar özenli ve kapsamlı olmasa da ona yakındı. Noel Günü'nün nasıl olabileceğini tahmin ediyordum.

"Mick?" dedi Bayan Miller. "Şükran duasını sen mi okursun?"

Başımı eğerek duaya hazırlanıyordum ki Max pat diye, "Ben okuyabilir miyim?" diye sordu.

Michael bile şaşırmış görünüyordu.

Bayan Miller birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra gülümsedi. "Elbette okuyabilirsin, tatlım."

Bana uzattığı elini tuttum.

Max'e döndüm ve parmaklarımız iç içe geçerken gözlerimi gözlerinden ayırmadan ona baktım. Masadaki başların hepsi öne

doğru eğildiğinde ben de aynısını yaptım ama gözlerimi açık ve Max'in üzerinde tutmaya devam ettim.

Konuşurken sanki söylemesi gereken sözcükleri bulmasına yardım edecekmiş gibi önünde duran boş tabağa bakıyordu.

"Yüce Tanrım, bize verdiğin bu yiyecekler ve ailemiz için sana şükürler olsun. Korku ve bağışlayıcılık için de." Duraksadı. Sanki çok daha fazlasını söylemek istiyor ama kelimeleri bir araya getiremiyor gibiydi. En sonunda gözlerini kapatarak, "Hayatlarımızda hepsinden sağlıklı bir miktar olmasını sağla. Amin," dedi.

Tereddütlü aminlerden oluşan bir koronun sesi yemek salonunu doldururken Max, tabağına bakmaya devam ediyordu. Elini sıktım ve parmaklarımızın birbirine dolanmış halini bozmadım.

Bethany dizlerinin üzerine bir kumaş peçete yerleştirirken sessizce, "Daha önce buna uzaktan yakından benzeyen bir dua duymamıştım," dedi.

"Çok hoştu, tatlım," dedi Max'in annesi.

Max neredeyse duyulmayan bir ses tonuyla, "Teşekkür ederim," dedi. Yemeğin sonuna kadar da ağzından çıkan sözcüklerin tamamı bu kadardı. Neyse ki Bethany sohbete hâkim olmuştu. Michael'ın işinden ve evlerinden, artık çocuk sahibi olmaya hazır olduklarından bahsedip duruyordu. Onun nasıl bu kadar incecik kalabildiğini anlamaya başlıyordum. O kadar çok konuşuyordu ki arada yemek yiyeceği kadar bir süre bile durmayı unutuyordu. Max isteksizce yemeğiyle oyalanarak dikkatini dağıtıyordu, ben de Max'e bakarak zihnimi başka şeylerden uzaklaştırıyordum.

Yemek bittikten sonra Bayan Miller ortalığı toparlamak için bizleri salona kışkışladı. Yemeğin dikkat dağıtıcı etkisi olmayınca rahatsızlık seviyesi de arttı. Bay Miller salonun çeşitli yerlerine serpiştirilmiş tahnitçilik örneklerine bakmam için beni yanına

çekti. Ben Teksas'ta büyüdüm. Sonuçta orası kilise sayısı kadar tahnitçi olan bir yerdir ama Max'in eve getirdiği diğer çocuklar için durumun nasıl göründüğünü hayal edebiliyordum. Mace'i çatal boynuzlu bir geyiğin camsı, ölü gözlerine bakarken ve gülmesini bastırmak durumunda kalırken gözümde canlandırıyordum.

Bay Miller geçmiş av hikâyelerini anlatırken doldurulmuş bir yaban domuzunun önünde duruyorduk. O sırada kanepede oturan Bethany'nin Max'e söylediklerine kulak misafiri oldum.

"Kavgalarınızın bu kadar erken başlamış olması hiç de iyiye işaret değil. Yani üst kattaki tartışmanızla yemekteki rahatsız edici sessizliğinizi gördükten sonra, ikinizin de ayrılarak kendi yoluna gitmesi, bir ya da en fazla iki hafta alır." Max mucizevi bir şekilde sükûnetini koruyordu. İleriye, kanepenin kolçağından çıkmış bir iplik parçasına gözünü dikmişti. "Yemek boyunca sohbet konusu açtığım için şanslısın, yoksa ailen de durumu fark ederdi." Max sessiz kalmaya devam etti. "Zor olduğunu biliyorum." Bethany elini Max'in omzuna koydu, Max'in omzuysa buna tepki olarak anında gerildi. "Seninle aynı noktada buluşabilen bu ilk düzgün çocuğu elinden kaçırmak istemezsin sanırım. Şu ana kadar bazı yanlışların olmuştur ama bundan sonra daha doğru davranacağına eminim."

Bethany'nin Max'le alıp veremediği neydi bilmiyordum ama sesinde bundan zevk aldığını gösteren zalimane bir ton vardı. Onu daha fazla dinleyemedim. Bay Miller'a dönerek, "Bana bir saniye izin verir misiniz, efendim," dedim. Sonra kanepeye yönelerek pat diye Max'in yanına oturdum. Bu hareketim karşısında Bethany'nin yanında takındığı putlaşmış tavrından büyük bir şaşkınlık içinde de olsa kurtulmuştu.

"Hey," dedim. Bethany'nin çenesini kapatmasını istediğim için ve onu bu sabah gördüğüm andan itibaren yapmak için yanıp tutuştuğumdan Max'e doğru eğilerek onu dudaklarından

öptüm. Bir an için kilitlenir gibi oldu ama sonra gözlerini kapatarak bana karşılık verdi.

Bedenim hayata dönmüş gibiydi. İçimdeki onu daha şiddetli öpme isteğine karşı direniyordum. Geri çekilerek kolumu Max'in omzuna attım. Göğsüme yaslanacağı şekilde onu kendime doğru çektim.

"Üzgünüm, kendimi biraz yalnız hissettim de," dedim gülümseyerek. "Siz ikiniz ne konuşuyordunuz bakalım?"

Bethany çabuk ve anlamsızca konuşmaya başladığında Max'in yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. Onu öyle görünce içimin ısındığını hissettim.

Max, "Tam da Bethany'ye senin ne kadar muhteşem olduğundan bahsediyordum," dedi.

"Öyle mi?"

"Ah evet, yani neredeyse onlar kadar *mükemmel* olduğunu söylüyordum."

Gülmemek için kendimi zor tutarak, "Ah hayır, mükemmel olan sensin," dedim.

Başını göğsüme yasladığında kalp atışlarımın hızlandığını duyup duymadığını merak ettim. Sonra, "Sanırım biz birbirimiz için mükemmeliz," dedi.

Kollarımı etrafında dolayarak ona sımsıkı sarıldım.

Bethany ayağa kalkarak, "Özür dilerim. Michael'ı bulmam gerek. Nereye kaybolduğu konusunda hiçbir fikrim yok," dedi.

BlackBerry'sinin üstün yarenliğinin tadını çıkardığına hiç şüphe yoktu. Bethany'nin uzun adımlarla odadan çıkışını izledik. Max bir an için duraksadı, sonra yüzünü göğsüme gömerek kahkahalarını bastırmaya çalıştı.

"Bu resmen benim için tüm zamanların en favori Noel anısı olacak," dedi Max nefes nefese.

"Senden neden bu kadar nefret ediyor?" diye sordum. Max çenesini göğsüme dayayarak bana baktı. Bana bakmadığı

zamanlarda tüm bu yaşadıklarımızın bir oyun olduğunu düşünerek ona göre rol yapabiliyordum. Tıpkı diğer oynadığım roller gibiydi. Ama gözleri üstümde olduğunda... odak noktamı kaybediyordum.

"Onun Deccal olduğundan söz etmiştim, değil mi?" dedi.

"Ah, yani bu iyi ile kötünün savaşı gibi bir durum."

"Hayır, daha çok o-bir-psikopat gibi bir durum."

"Buna inanabilirim. Kendi konuştuklarını dinlemekten o kadar zevk alıyor ki en azından biraz sosyopat olduğu belli."

Max'in gözleri hafif kıpırtılar eşliğinde kapandığında elimin saçlarını okşadığını fark ettim. Şu ana kadar bunu yaptığımın farkına bile varmamıştım. Bunun onun üzerinde nasıl bir etki yarattığını biliyordum. Elimi geri çekmeye başladım ama yanağını yeniden göğsüme bastırarak kolunu belime doladı.

Bu bana verdiği izinden başka bir şey olamazdı.

Bethany, Michael ile birlikte geri döndü. Bayan Miller da elinde sıcak çikolata kupalarıyla dolu bir tepsiyle geldi. Ben bir tane aldım ama Max istemedi. Bana yaslanmış halde kalmaya devam etti. Ailesi odadaki koltuklara yerleşirken başı kalbimin üzerinde duruyordu.

Orada otururken bedenimi sakin, zihnimiyse çok daha sakin tutabilmek için çabaladım.

Her şeyin ne anlama geldiğini sorgulamaktan yorulmuştum, o yüzden teslim oldum. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, ensesini ve sırtını okşadım. Ne düşündüğünü ya da bir şey düşünüp düşünmediğini bilmiyordum ama huzurluydu. Bir süreliğine dünyadan kopmuş gibiydi.

Bethany bize bakmaya devam ediyordu ama ilk kez bir şey söylemedi. Gözlerimi kapatarak yanağımı Max'in başının üstüne yasladım. Ben de dünyadan kopmaya karar verdim çünkü ikimizin de buna ihtiyacı vardı.

"Michael," diyerek Bayan Miller oğluna seslendi. "Neden onca yıl alınan piyano derslerinin bir işe yaramasını sağlayıp hep birlikte Noel şarkıları söylemiyoruz?"

Ah, işte Max'in bahsetmiş olduğu Noel eziyeti başlıyordu.

Michael itaatkâr bir tavırla odanın bir köşesinde duran piyanoya doğru ilerledi. Oturağın üstündeki yastığı kaldırarak alttaki gizli bölmeye baktı. Oradan bir kitap çıkardı.

"Kırmızı kitap," dedi Bayan Miller.

Seçtiği kitabı yerine koyup onun yerine kırmızı kitabı aldı.

Birkaç saniye sayfalarını karıştırdıktan sonra sordu. "Sessiz Gece?"

Bayan Miller başıyla onayladıktan sonra da çalmaya başladı.

Max yerinde biraz doğrularak bu kez başını omzuma yasladı. Herkes şarkı söylemeye başladı ama benim kulaklarım sadece onun sesini duyuyordu.

Sessiz gece. Kutsal gece.
Her şey sakin, her şey parlak
Orada bakire anne ve çocuk
Çok merhametli ve uysal kutsal çocuk
Nurlar içinde uyu
Cennetin huzuru içinde uyu.

Belki yüzlerce defa dinlediğim bir şarkıyı ondan duymanın kulağıma ne kadar güzel ve özel geldiğini görmek çok etkileyiciydi. Sesinin tonunda, telaffuzunda şarkının kulağıma yepyeni gelmesini sağlayan küçük de olsa bir farklılık vardı. Sesi yumuşacık ve kırılgandı. O şarkı söylerken dönüp yüzüne bakmaktan kendimi alamıyordum. Başını kaldırarak bana baktı. Elimi yanağında gezdirdim. O da yanağını elime bastırdı.

Yeniden saçlarını okşamaya devam ettim. Aramıza ördüğü duvarların yıkıldığını hissediyordum. Korkusu uçmuştu, öfkem

beni terk etmişti ve bir kesinlik hâkim olmuştu. İnanmayı istediğimiz kadar farklı insanlar olmadığımıza emindim. Bana karşı bir şeyler hissettiğine emindim. Bu ilişkiyi yürütebileceğimize emindim.

Derin bir nefes aldı ve onun da aynı şeyleri hissedebildiğine emin oldum.

Sonra müzik bitti ve büyü bozuldu. Yeniden inzivaya çekildi. Kanepede ustalıkla yana kaydığında emin olduğum her şeyin paramparça çöktüğünü hissettim.

Onun güvensizliğini anlıyordum ama bunu daha fazla kaldıramazdım.

38

Max

Mesafemi korudum.

Kalbimi korumak için bildiğim tek yol buydu.

Onu sonsuza dek kendimden uzak tutamayacağımı biliyordum ama annemin doğaçlama Noel şarkıları seansının geri kalanında bunu yapmayı başardım. Yatma zamanına kadar da aramızdaki mesafeyi korudum. O kendi odasındaydı, bense benimkinde. Ve hem Cade konusunda hem de aileme gerçekleri söylemekle ilgili çözüm planlarımı gerçekleştirmek için güç toplamak üzere uyumam gerekiyordu.

Saat sabaha karşı 02:00'de hâlâ uyanık olmam ve kapımın çalınmaya başlaması iki açıdan da iyiye işaret değildi.

Bol bir tişört ve şort tipi iç çamaşırı giyiyordum. Üzerime geçirebileceğim bir şort arandım ama kapımı çalan her kimse şimdiden bizimkileri uyandırmaya yetecek kadar gürültü çıkarmıştı. O yüzden bir an önce açmanın daha doğru olacağını düşündüm.

Kapıyı açar açmaz Cade fırtına gibi içeri daldı. Panik içinde başımı dışarı uzattım ama dışarıda hiç ışık yanmıyordu. Yani kimseyi uyandırmamıştı... henüz. Kapıyı sessizce kapatarak, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Bakışlarını birden çıplak bacaklarımdan yukarıya, yüzüme doğru çevirdi. Gözleri alev alevdi.

"Çıldırmışsın sen," dedim aklım karışmış bir şekilde.

"Lanet olsun, evet, çıldırdım."

"Sana onlara doğruyu söyleyeceğimi söyledim, Cade. Aslına bakarsan yarın sabah ilk iş olarak bunu yapmayı planlıyorum. Tek düşündüğüm konu bu."

"Çıldırdığım şeyin bununla bir ilgisi yok."

Homurdanarak, "O zaman sorun ne?" diye sormak için kısacık bir an yakalayabildim. Sonrasında yüzümü ellerinin arasına alarak dudaklarımı kendi dudaklarına doğru çekti.

Öfkeli, adeta cezalandırır gibi öpmüştü beni. Bunu iliklerimde hissetmiştim.

"Yapmak istemediğini bildiğim halde beni kendinden uzaklaştırmana sinirleniyorum."

Dudaklarımız yeniden birbiriyle buluştu. Dudaklarımı ezer gibi ve çok güzel bir öpüşmeydi.

"Hayatımda yaşadığım en güzel seks akşamından sonra beni bırakıp gittiğin için sana sinirliyim."

Dönerek beni tıpkı o gece yaptığı gibi kapıya doğru bastırdı. Tepki olarak hafifçe inledim.

"Daha da önemlisi, seni yeniden öpebilmek için bu kadar uzun süre beklemek zorunda kaldığımdan dolayı sinirliyim."

Sonra öfkesini adeta üstüme boşalttı. Dillerimiz birbirine karşı üstünlük savaşı veriyordu. O kadar şoktaydım ki onu iterek uzaklaştırmam mı, yoksa daha çok kendime çekmem mi gerektiğini bilmiyordum. Zaten bana fazla bir seçenek de bırakmamıştı. Elleriyle bileklerimi kavramış, başımın üstünden arkamdaki kapıya bastırmıştı. En sonunda nefes nefese kalmış, güçsüz düşmüş ve arzudan aklımı yitirmiş bir hale gelene kadar onları kuvvetlice sıkarak son korku kırıntısının da dışarı çıkmasını sağladı.

Geri çekilmeye başladığında ona doğru fırlayarak onu yeniden öptüm. Ellerimi serbest bıraktığında omuzlarının kabarık çıkıntısını kavradım. Dişleriyle alt dudağımı neredeyse ısırdığındaysa kontrolümü kaybetmek üzereydim.

Mazeretlerimin tamamı, bedenime bastırdığı bedeninin sıcaklığı altında derinlere gömülmüştü. Kalçalarımı onunkilere bastırdım. Ağzımın içine doğru inledi. Kendimi kaybetmiştim. Ellerimi belinden göğsüne doğru çıkardığımda karşılık olarak bana daha da sıkı sarıldı. Yönümüzü çevirerek onu yatağıma doğru yönlendirmeye başladım.

Eli kalçama doğru indi. Öpüşmesi beni perişan edecek, tüketecek kadar etkiliydi. O kadar ki coşmak, çığlıklar atmak ya da ağlamak istiyordum.

Geri çekildiği anda dizlerimin arkasının yatağa değdiğini fark ettim.

Gözleri kararmış, nefes alış verişleri şiddetlenmişti. "Benden uzak durmak için hangi aptalca mantığı yürüttüysen, bunun yanlış olduğunu bilmelisin. Ve bunu sana kanıtlayana kadar da vazgeçmeyeceğim."

Sonra çekip gitti ve ben de şok içinde kendimi arkaya, yatağa attım.

Parmaklarımı şişmiş ve kızarmış dudaklarımın üzerine dokundurmak dışında hiçbir şey yapamadan, yaklaşık beş dakika öylece kalakaldım.

Annemin aşağı katta telaş içinde koşuşturduğunu duyar duymaz yataktan fırladım. Dışarısı hâlâ karanlıktı ama uykumu yeterince alamamış olmama rağmen yenilenmiş gibi zindeydim. Belki de Cade önceki gece öpücükleriyle bana biraz kendine güven aşılamıştı. Sebep herneyse o sabah giyinirken kalbim esrarengiz bir şekilde düzenli atıyordu. Dün güne başlarken üzerimde olan açık yuvarlak yakalı tişörtü giydim.

Saçlarımı bir yana alarak, hızlıca ve gevşek bir şekilde ördüm. Böylece diğer yanım ve kuşlarım tamamen açıkta kalmıştı. Tişörtümden ağacımın dallarının sadece uçları görünüyordu ama onlar bile o kadar koyu renkliydi ki gözden kaçmaları imkansızdı. Plastik küpelerimi her zamanki kulak piercing'lerimle değiştirdim.

Yıllardır bu ana hazırlanıyordum.

Hayatımın büyük, hatta çok büyük bir kısmını insanları memnun edebilmek için kendimi değiştirmekle geçirmiştim. Bu benim için bir dönüm noktasıydı ve adım attığım bu yolda ben dahil hiçbir şey eskisi gibi olamazdı.

Fikrimi değiştirmeden bir an önce yandaki misafir odasına gidip kapıya vurdum.

Cade kapıyı açtı. Çoktan kalkmış ve hazırlanmıştı. Saçları nemliydi, yüzünün etrafında kıvrılmıştı. Bulunduğum yerden bile onun o tanıdık, erkeksi kokusunu alabiliyordum. Birdenbire önceki geceyi hatırladım ve onun kollarının arasına atılmamak için kendimi ne kadar zor tuttuğumu fark ettim.

"Günaydın," dedi.

İhtiyatlı bir ses tonuyla konuşmuştu. Belki de öfkeli bir tirat atmak için kapısını çaldığımı düşünüyordu. Ama öfkeli falan değildim, sadece... her an nefesim kesilebilirdi.

Uyandığımdaki sükûnetim, onu görünce tamamen yok olmuştu. Bir şekilde her şeyin gerçek olduğunu hissetmemi sağlamıştı. Kontrolüm unufak oldu ve boğazım tıkandı. Dağılmak üzere olduğumu görmüş olmalıydı çünkü beni odasının içine çekerek arkamızdan kapıyı kapattı. Ona arkamı dönerek, "Bana bir saniye ver, lütfen," dedim.

Avuç içlerimi gözlerime bastırarak göz pınarlarımda birikmeye başlayan yaşlara engel olmaya çalıştım.

"Max..." Yumuşacık sesi tam önümden geliyordu.

"İyiyim," diye fısıldadım ellerimi gözlerimin üstünden çekmeden. Duygusal davranmaktan *nefret* ediyordum ama başka birinin önünde duygusal davranmak kadar da kötüsü yoktu.

Beni kollarının arasına aldı ve ben de göğsüne gömüldüm. Nefesimin göğsümün içindeki hırıltısını duyabiliyordum. Ellerimi yumruk haline getirerek tişörtünün önüne yerleştirdim.

"Bunu yapabilirsin," dedi.

İşte yine oradaydı... bana inancı. Bana benden daha çok inanıyordu. Bu işin sonucu iyi olmazsa bile, en azından bana olan inancının varlığına sevinecektim.

"Kolay olmayacak," dedi. Yılın önemsizleştirme çabası. "Ama ailen seni seviyor, Max." Hiç komik olmamasına rağmen güldüm. Boğazım yaşadığım duygu yoğunluğundan dolayı düğümlenmiş gibiydi. Elini uzatarak ellerimi gözlerimden çekti. "Eğer senin ne kadar muhteşem biri olduğunu göremiyorlarsa, kör olmalılar."

Yutkundum, boğazımda bir yara varmış gibiydi. Onu hak etmek için ne yapmış olabilirdim. Neden benim gibi zehirli birinin yanında olduğunu bilmesem de ona minnettardım.

Odayı bir sessizlik kapladı. Ancak bu seferki her şeyin değişmesinden önce Cade ile birlikte paylaştığımız o rahatlık dolu sessizlikti. Bir şey söylemedim çünkü söylemem gerekmiyordu.

Bana elini uzattı. Ben de sanki düşmek üzereymişim ve beni düşmekten kurtarabilecek tek şey onun eliymiş gibi ona sımsıkı tutundum.

"Her aşamada senin yanında olacağım."

Başımı sallarken göğsümdeki sıkışmanın bir kısmının yok olduğunu da hissettim.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Bana neden teşekkür ettiğini hiç bilmiyorum."

Dün gece kendini binbir zahmete sokarak odama gelişini anımsayarak, "Sen şeytanınla yüzleştin ve üstünlüğünü kanıtladın. Belki ben de aynısını yapabilirim," dedim.

Gülümseyerek elimi sıktı.

"Hadi gel, Korkusuz Kız."

Korkusuz olmaktan çok uzaktım ama onun öyle olduğumu düşünmesi, ihtiyacım olan cesaretin en azından yarısını bana kazandırıyordu. Misafir odasından çıkarak merdivenleri birlikte indik.

Aşağı indiğimizde babam televizyon izliyor, annemse mutfakta bir şeylerle uğraşıyordu. Michael telefonuyla ilgileniyor, Deccal ise *Better Homes and Gardens* dergisini karıştırıyordu.

Beni ilk önce Bethany gördü ve ağzı bir karış açıldı. Tanrım, yüzündeki o dehşet ifadesinin nedeni olmak, kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı. Umarım yüzü o şekilde kalır, diye düşündüm.

"BETTY!" diye bağırdı. Yüzüne yeniden kendinden memnun bir ifade yerleştiğini görünce Cade'in önceki gece sorduğu soru aklıma geldi. Neden benden bu kadar nefret ediyordu? Büyük olasılıkla tıpkı annem ve babam gibi kendi dünyasının hoş, düzenli ve temiz olmasından hoşlanan tiplerdendi. Bendeyse, dövmelerim olsun ya da olmasın, bu özelliklerin hiçbiri yoktu.

Cade elimi sıktı ve ben de olabildiğince derin bir nefes aldım. Annem elindeki tavayı bir el havlusuyla kurulayarak mutfaktan çıkarken, "Evet?" dedi.

Bethany beni işaret etti. Salonun tam ortasına gelecek şekilde birkaç adım attım. Cade de benim yanımda durmaya devam ediyordu. Annem gözlerini bana çevirdi ama beni gerçek anlamda görmesi için birkaç uzun saniyenin geçmesi gerekmişti. Görünce elindeki tavayı düşürdü. Parke zemine çarpan tavadan madeni bir çınlama sesi çıktı. Yüzünde değişik duyguların izlerinin yansıması olarak normalde komik bulabileceğim ifadeler belirmişti. Ancak en son hangisinde karar kılacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. *Çarkıfelek* gibiydi ama güzel seçeneklerin tamamı çıkarılmıştı. Annem, "Mackenzie Kathleen Miller, bedenine nasıl

böyle gudubet bir şey yaparsın?" derken, babam da başını televizyon ekranından bana çevirmişti.

Çok zor olmasına rağmen yüzümü olabildiğince ifadesiz tutmaya çalışıyordum.

Babam, "Neymiş o gudubet?" diye sordu. Bana bakmak için döndüğünde yüzünün öfkeyle kaplı olduğunu gördüm. Annem ve babamı düşündüğümde daha öngörülemez tepkileri olan oydu. Küçük ve keskin hareketlerle, yavaşça ayağa kalktı. Bakışları ensem ve kulak piercing'lerim arasında gidip geliyordu.

"Tanrı aşkına, kendine ne yaptın böyle?"

Ses tonu yumuşaktı ama geveleyerek konuşmuştu. Bu da onun en korkutucu haliydi; sessiz ve sakin ama fırtına öncesi dinginliğini andıran cinsten. Annem babamın yanına geldi. Babam da onun omzuna kolunu attı. Annem ağlamaklı olmuştu, gözlerinde biriken yaşları elinin tersiyle siliyordu.

"Neden bize bunu yapıyor?" diye babama sordu.

Tüm endişelerim adeta tutuşarak öfkeye dönüşmüştü.

"Ben size bir şey yapmadım. Kendi bedenime ne yapmak istediğim konusunda bir karar verdim. Bunun ikinizle de hiçbir ilgisi yok."

Babam patladı. "Vücudunun üstüne tıpkı bir... *sokak serserisi* gibi bir şeyler çizdirmişsin ve bunun bizi rahatsız etmemesini mi bekliyorsun?"

Bana elini kaldırmadı ama yapabilirdi de. Bu söyledikleri beni aynı derecede incitmişti zaten.

"Mick." Cade'in sert ve kesin ses tonu araya girdi. Babam durdu. Aile dışından birinin bu konuşmaya şahit olmasının verdiği utanç ve hiddet yüzünden okunuyordu.

"Sanırım bu konuyu baş başa konuşmak için bizi biraz yalnız bırakmalısın, evlat."

Panik olmuştum ve tepkisel olarak Cade'in elini daha çok sıktım.

"Saygısızlık etmek istemem ama hiçbir yere gitmiyorum, efendim."

Annem konuşurken tükürükler saçarak söylendi ve babamsa burnundan solumaya başladı. Tamamen benimle ilgili bir konudan dolayı Cade'den nefret etmelerini istemiyordum. Onlara bir adım daha yaklaştım. "Böyle şeylerden hoşlanmadığınızı biliyorum, ama..."

"Hoşlanmamak mı?" Annemin sesi histerik bir hal almıştı. "Seni kilisede büyüttük. Konuşmaya başladığın andan itibaren bedeninin bir tapınak olduğunu söylemeyi öğrendin. Ama şimdi onu mahvediyorsun. İncil'de bu tür iğrençliklerle ilgili ne yazdığını *biliyorsun*."

"İncil aynı zamanda varlığınızı paylaşmanızı da söylüyor ama sizin bunu pek umursamadığınız açıkça görülüyor. Ve bedenimi mahvetmedim. Kollarımda iğne izleri falan yok. Herhangi bir maddeye bağımlı değilim ya da orospu falan olmadım, baba. Bu sadece bir parçam olmasını isteyecek kadar anlamlı bulduğum sanatsal bir çalışma."

"Kıvrımlı dallar sana çok şey ifade ediyor demek?" diye adeta havladı babam. "Ve kuşlar? Evet. Kuşların sana neden anlamlı geldiğini anlayabiliyorum."

"*Özgürlük* bana çok şey ifade ediyor."

"Bunu duyduğuma sevindim çünkü bundan sonra fazlasıyla özgürlüğe sahip olacaksın. Eğer sana verdiğimiz paralarla yaptığın buysa –bedenini kesip biçmek, saygın ve düzgün bir hayat yaşama şansını yok etmekse– o zaman sana daha fazla yardım etmeyeceğiz."

Bunu duyunca yaşadığım üzüntü, tahminimden çok daha az oldu. Genel olarak bakınca onların paralarının benim için hiçbir şey ifade etmediğini anladım. Benden alabilecekleri şeyler arasında en önemsiziydi.

"Uzunca bir süredir bana yardım etmek ilginizi çekmiyor zaten."

"Ciddiyim, Mackenzie," dedi babam. "O zırva müzik işinden para kazanabilmeyi umut etmeye devam etsen iyi olur çünkü bu görüntünle başka bir yerde doğru düzgün bir iş bulabilme şansın olmayacak."

Çılgınca bir şeyler yapmadan orada daha fazla duramayacaktım. Dişlerimi gıcırdatarak tükürür gibi konuştum. "Benim adım Max. Max. Ve 'o zırva müzik işi' de benim hayatım. Müziğimi ve beni istediğiniz şekle sokmaya çalışma çabanızdan yoruldum. Ben Mackenzie değilim, ben Alexandria da *değilim*."

Annemin yüzüne tokat atmışım gibi nefesi kesildi. Bu bile tepemi attırmıştı. Ortaya sürekli Alex'in adını atmasından, bana eski fotoğrafları ve ıvır zıvırları göstermeye çalışmasından bıkmıştım. Ama ablam ve benimle ilgili dürüst olmak söz konusu olduğu anda durumu bambaşka bir noktaya taşıdığım açıkça görülüyordu.

Arkamı dönerek annem ve babamın araba anahtarlarını sakladıkları antredeki sehpaya yürüdüm. Philly'ye taşınmadan önce kullandığım arabanın tanıdık anahtarını buldum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, genç bayan?" diye bağırdı annem.

"Kafamı boşaltmaya. Burada olmak midemi bulandırmadığında dönerim."

Gerçi o an, öyle bir şeyin asla gerçekleşmeyeceğine inanıyordum.

Nefes almam giderek zorlaşıyordu ve nereye gidebileceğimi kesinlikle biliyordum; farklı bir yaşam istediğim her seferinde gittiğim yere gidecektim.

39

Cade

Onu neredeyse birkaç kez ben bu ortamın içine sürüklemiştim. Ailesine bazı şeyleri açıklamasının zor olacağını biliyordum ama bunun beni ne kadar etkileyeceğini ve ayrıca ailesinin böylesine kötü bir tepki vereceğini öngörememiştim. Anne ve babaların çocuklarına karşı koşulsuz bir sevgi duyduklarını düşünürdüm, öyle değil miydi? Biraz kızarlar, biraz bağırır çağırırlar, belki ağlarlar, sonra her iki taraf da yatışır ve yetişkinler gibi oturup konuşarak konuyu çözüme kavuştururlar diye varsaymıştım. Babasının ona sokak serserisi dediği o anda neredeyse benim üç katım yaşımda bir adama yumruk atmama ramak kalmıştı.

Mutfaktan garaja açılan bir kapıdan çıkan Max'i takip ettim. Annesiyle babasının da arkamızdan geleceklerini düşünüyordum ama bunu da yapmadılar. Ailesinin üç araçlık bir garajı vardı. En uzak köşede Max'in elindeki anahtarın düğmesine basmasıyla birlikte göz kırpan siyah bir Volvo duruyordu. Ona yetişmeye çalıştım ama çoktan arabanın kapısını açmıştı ve yolumu tıkıyordu.

"Max..."

"Arabaya bin, Cade."

Tanrı'ya şükür. Bensiz gitmek isteyebileceğini düşünerek endişelenmiştim. Yeniden o salona dönmemin pek biçimsiz olacağını söylememe gerek yok. Koşar adım diğer kapıya yönelerek yolcu koltuğuna oturdum. Elektrikli garaj kapısı açılmaya başlamıştı bile ve tamamen kalktığında Max, hızla garajdan dışarı fırlayarak ana yola çıktı. Vites değiştirerek gaza bastı.

"Max, dikkatli ol, lütfen."

Çok değil ama biraz hız kesti.

"Özür dilerim," dedim. Tanrım, o kadar yetersiz kalıyordu ki bu. Bunların hepsi benim hatamdı. "Senden asla bunu yapmanı istememeliydim. Çok üzgünüm."

Gülümsedi, gözleri yaşlıydı. "Hiç olma."

"Seni zorlamamalıydım. Korkuyordun ve korkmak için gayet geçerli bir nedenin varmış."

"Ben her zaman korkmak için geçerli bir neden bulurum, Altın Çocuk. Bence artık bunu aşmamın zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

Ne demek istediğini biliyordum ve kalbim hızla çarpmaya başladı ama yine de şahit olduğum şeylerden dolayı fazlasıyla üzgündüm. Onun gözlerinde yaşlar oluşmasına neden olan bir durumla karşı karşıya kalmasını asla istemezdim. İlk kez bunun nereye gittiğini, ona karşı hissettiklerimin derinliğini düşünerek korktuğumu hissettim.

Hayatım yavaş bir tempoyla ilerliyordu. Bliss'e karşı bir şeyler hissetmem için aylar geçmesi gerekmişti. Daha önce hiç birine karşı bu kadar kısa zamanda ve bu kadar yoğun duygular hissetmemiştim. Max hayatıma kasırga gibi girdi ve o andan itibaren hiç şansım yoktu.

Sola doğru keskin bir dönüş yaptı, sonra sağa ve tekrar sola döndü. Parsellenmiş araziler cehennemindeydik ve tek söyleyebildiğim sanki sürekli aynı sokaklardan geçiyor gibiydik. Yeniden sağa döndü ve iki şeritli bir otoban çıkmazına girdi. Sola döndü-

günde yükselmekte olan güneşe doğru ilerliyorduk. Direksiyonu tutan parmakları gevşemeye başlamıştı. Ailesinden uzaklaştıkça daha sakinleşiyor gibiydi.

"Nereye gidiyoruz?"

İç çekti. "Evden daha iç karartıcı olan tek yere."

Onu biraz daha iyi anladığımı düşündüğüm her seferinde bana hiç de öyle olmadığını kanıtlıyordu.

"Neden?" diye sordum.

Bana baktı. Saçları güneş ışığında parlıyordu. Gözleri, nefessiz kalmak pahasına dalıp keşfetmeyi istediğim dipsiz bir okyanustu. Dünya tarafından kesintiye uğratılmamış, zamanın telaşesine yenilmemiş, geçmiş ya da gelecek korkusuyla bozulmamış, mükemmel bir an geçti. Ve yanıt verdi. "Hesapları kapatmaya."

Beş dakika daha yol alarak otobanın ıssız bir uzantısında bulunan bir tepeye ulaştık. Yolun iki kıyısında ağaçlar vardı ve tıpkı bir tünel oluşturur gibi otobanın üzerinden kıvrılmışlardı. Tepenin zirvesinde güneş parlıyordu ve sanki arabayı hiç durmadan sürmeye devam edersek tam içine dalacakmışız gibi görünüyordu. Nefes kesiciydi. Manzara fotoğrafları ya da tablolarında görebileceğiniz türden bir görüntüydü. Max tepeye gelmeden hemen önce bir girintiye park etti ve ağaçlar başladı. Kontağı kapattı ve bir an için boşluğa bakarak öylece oturdu. O kadar yoğunlaşmış bir halde bakıyordu ki hiçbir şey söylemek istemedim. Burasının onun için güzel bir manzaradan çok daha ötesi olduğu anlaşılıyordu.

Sessizce konuşmaya başladı. "Gel benimle."

Anahtarı alarak kotunun cebine attı. Kapıyı açıp otobandan tepeye yürümeye başladı. Ben de emniyet kemerimin kilidini çözerek aceleyle arkasından gittim. Diz hizasına gelen otların arasından zorlukla yürürken sessizdi. Onu takip ettim ve toprakta gelişigüzel uzanıp giden bir patika olduğunu fark ettim.

Çimler ve yabani otlar yolumuzu açarmış gibi iki yana eğilmişlerdi. İçimde bu patikanın Max yapımı olabileceğine dair bir his uyandı.

Tepenin eğimi dikleştikçe nefesi ağırlaşıyordu ama yavaşlamadı ya da bir an olsun duraksamadı. Konuşmadı da. En tepeye çıktığımızda tişörtüm terden sırtıma yapışmıştı. Soğuk olmasına rağmen üzerimdeki ceketi çıkardım. Max kendi ceketini evde bırakmıştı ama ona ceketimi vermeyi teklif ettiğimde bana yanıt bile vermedi.

Patikanın tepenin üstündeki bir kaya çıkıntısına doğru düz hattından saparak yön değiştirdiğini gördüm. Max yolu takip etti ve alışılmış bir kolaylıkla en büyük kayanın tepesine tırmandı. Ben de onun bastığı yerlere basmaya çalışarak onu takip ettim. Yanma oturdum. Ayaklarımızı kayanın kenarından aşağı sarkıtmıştık. Ağaçların koruması altındaydık. Tepenin iki tarafında otobanın her iki yöne doğru uzandığını görebiliyorduk.

Burası çok huzurlu bir yerdi. Şehre ait hiçbir şey olmadığı gibi görünürde bir araba ya da ev de yoktu. Neden buraya geldiğini anlayabiliyordum. Hayattan bu kadar uzaklaşmışken, hiçliğin tam ortasında, ruhunun çok daha engin olduğunu hissedebiliyordu insan.

Titrek bir nefes alarak yolu işaret etti. "Ablam tam burada öldü, gözlerimin önünde."

Ciğerlerimdeki havanın tamamı boşalmış gibiydi ve dakikalar önce net, sonsuz olduğunu hissettiğim ruhum mengeneye adeta sıkışmıştı. Hiç tereddüt etmeden sessiz ve sakin bir şekilde söylemişti bunu ama kelimelerin üzerinde yarattığı ağırlığı hissedebiliyordum. Elleri kucağında sımsıkı birbirine kenetlenmişti. Birkaç saniyede bir boğazında oluşan yutkunma hareketinin dışında sabit ve kaskatı duruyordu.

"On üç yaşındaydım ve annemin zoruyla taşradaki saçma sapan bir pijama partisine gitmiştim. O yüzden... genellikle yap-

tığımı yapıp tam bir baş belası gibi davranarak partiyi veren kızı çıldırttım. Annem de beni alması için Alex'i gönderdi."

Başını kaldırıp mor ve pembe renklerden oluşan gökyüzüne bakarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Alex böyle konularda iyiydi. Onun yaşlarındaki çoğu genç, cumartesi akşamı küçük kardeşlerini arkadaşından almaya gitmek zorunda kalmaktan hiç hoşlanmayabilirdi ama Alex öyle değildi. Bir şeye üzülmüştü, ben de sürekli neye üzüldüğünü bana da söylemesi için başının etini yemiştim. Cumartesi gecesi neden evde olduğunu da o şekilde öğrenmiştim. Annem ve babam odasında esrar bulmuşlardı. O sıralar aklını çok fazla sonsuzluğa takmıştı. Annem ve babamın şu an bu kadar çılgınca muhafazakâr olmalarının bir nedeni de bu."

Max burnunu çekerek bir süreliğine elinin tersiyle ağzını kapadı. Sonra elini deri bilekliğine götürerek, onu bileğinden çıkardı. Bileğinin iç kısmındaki solgun teninde daha önce hiç fark etmediğim bir dövmesi daha vardı. 11:12 yazıyordu. Mideme bir yumruk oturduğunu hissederek kendimi bundan sonra duyacaklarıma hazırladım.

"11:12'ydi." Sesi kırık döküktü ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye başlamıştı. "Biliyorum çünkü bu hiçliğin ortasında giderken doğru düzgün bir istasyon bulabilmek için radyoyu kurcalıyordum. Alex, annem ve babamın ne kadar mantıksızca davrandıklarından bahsediyordu. Esrar Michael'ındı ama onu ele vermek istemediği için susmuş ve onların öfkesinin de odağı olmuştu. Tepeye çıkmak üzereydik ve ikimiz de yol konusunda fazla dikkatli değildik. Meğer tepenin diğer tarafından gelen bir adam varmış ve direksiyonda uyuyakalmış."

Max titremeye başladı. Soğuktan olmadığına emin olsam da ceketimi omuzlarına yerleştirdim. Nefes vererek gözlerini kapattı. Gözleri ve dudakları ince bir çizgi haline gelmişti. Göz-

yaşları güneş ışığını yansıtıyordu ve yüzü kederden dolayı değişmiş, parçalanmış gibi görünüyordu.

Bu kez daha yüksek perdeden ve daha yüksek bir sesle konuşmaya devam etti. "Alex direksiyonu çevirdi ama yeterince hızlı değildi. Adamın arabası bizimkinin yanma çarptığı anda Alex de hızla frene bastı. Dönmeye başladık ve sonra arabamızın havalandığını gördüm. Saniyeler içinde hem her şeyi hatırlıyor hem de hiçbir şey hatırlamıyor gibiyim. Pencereden kendisine doğru uçmakta olduğumuz ağaca bakıp çığlık atmıştım. Dönüp Alex'e baktığımda her yerde cam kırıkları uçuşuyordu ve ön camda bir delik oluşmuştu. Koltuğunda değildi ama ayakkabılarından biri gösterge panosunun alt kısmına sıkışmıştı. Arabanın tavanı yere sertçe çarpmadan önce bir ömür kadar uzun gelen bir süre boyunca o ayakkabıya baktım. Aslında bir ya da iki saniye sürmüş olmalı ama zihnim hızla geleceğe gidip gelmişti. Alex ölürse ne yapacağımı, hepimizin ne yapacağını düşündüm. Onsuz büyüdüğümü, her doğum gününde ve tatilde onu nasıl özleyeceğimi hayal etmeye çalıştım. Önümdeki on yılı gördüm ve berbattı."

Tüyleri ürperdi ve nefesi düzensiz çıktı. Sanki kalbini fiziksel olarak bedeninin içinde tutmak istermiş gibi elini göğsüne bastırdı. Burada hiçbir şey yapmadan bir saniye daha oturamayacaktım. Ona yaklaşarak elimi kalbinde duran elinin üstüne koydum. Parmaklarını benimkilere doladı ve yumruk halinde bir araya getirerek sıktığımız ellerimizi kalbinin üstüne bastırmaya devam etti.

"Çarpışmanın şiddetiyle emniyet kemerinin yarattığı baskıdan dolayı birkaç saniyeliğine gözlerim karardı. Koltukta baş aşağı asılı kalmıştım ve tenimin her yerini kesen cam parçalarından dolayı vücudum kanla kaplıydı. Yeniden ayakkabısını gördüm ve çığlık atmaya başladım. Bir şeyler söyledim mi, yoksa sadece anlamsız sesler çıkararak çığlık mı attım hatırlamıyorum

ama ablam dışarıda bir yerlerdeydi. Ne kadar dönüp dursam da emniyet kemerimi çekiştirsem de kilidini açamadım. Yerimde oynamayı ve kurtulmak için mücadele vermeyi bırakarak Alex'i görebilmek umuduyla camlardan dışarı bakındım. Yan camdan baktığımda onun pembe eşofman üstünün bir kısmını görebiliyordum. Altındaki yığın onun bedeni olmalıydı. Kıpırdamıyordu. Olabildiğince yüksek sesle adını bağırdım. Defalarca seslendim ve onun bir şekilde hareket etmesini ya da diğer araçtaki adamın gelip onu bulmasını veya yardım için birilerini çağırmasını bekledim. Ama hiç kimse gelmedi. O an neler olduğunu bilmiyordum ama sonradan öğrendiğime göre bize çarpan adam da bir ağaca toslamış ve ölmüştü. Annem elimden aldığı için cep telefonum yanımda değildi ve Alex'inkinin nerede olduğunu da bilmiyordum. Ne kadar uzun bir süre bağırıp çağırdığımı, Alex'e seslendiğimi ve ağladığımı bilmiyorum ama birkaç kilometre mesafedeki tek canlı bendim. En sonunda birileri yanıma geldiğinde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Ama geldiklerinde boğazım kurumuş, görüşüm bulanmış ve sanki biri mengenenin içinde başımı sıkıştırıyormuş gibi hissediyordum. Ve ablamın öldüğünü de biliyordum."

Onu kollarımın arasına aldım ve sabah yaşanan olaylar kaybolana dek ağlamasına izin verdim. Şimdiki zaman geçmişin yerini alana kadar ağladı. Ve onsuz yaşayamayacağımdan emin olana kadar ağladı.

40

Max

İçimde bir oyuk açılmış gibi hissediyordum. Sanki yıllardır bir arada tuttuğum parçalarım tenimden dışarı dökülüyordu. O parçalar kırık ve kertikliydi ve uzun zamandır içimi yırtıp kanatıyorlardı. O yüzden dışarı çıkmış olmaları iyiydi ama şimdi de bomboştum.

Bu hikâyenin tamamını hiç kimseye anlatmamıştım. Acil yardım ekibine bilmeleri gerektiği kadarını, terapistlereyse duymak istediklerini anlatmıştım. Hâlâ Cade'e her şeyi tüm çıplaklığıyla anlattığıma inanamıyordum. Yüzüne bakmaya, gözlerinde kim olduğumu görmeye çok korkuyordum. Onun yerine yanağımın altında hissettiğim güçlü ve düzenli kalp atışlarına yoğunlaştım. Hayatımda hiç olmayan şeylerdi bunlar. Düzenli bir şeylere ihtiyacım vardı çünkü henüz yaşananların etkisini atlatamamıştım. Eğer gerçekten hesapları kapatmayı istiyorsam, gerçekten olayın etkisinden kurtulmayı istiyorsam, daha fazlası vardı.

Sabahın sessizliği böceklerin şarkıları ve vızıldamalarıyla birlikte yok olurken fısıldadım. "Keşke ölen ben olsaydım, diye düşünmüştüm. O yüzden buraya gelip duruyorum. Uyumsuz olan, işe yaramaz olan bendim. Alex ailemizin iyi çocuğuydu, o yüzden ben ölmeliydim."

Cade kollarımdan tutarak beni göğsünden uzaklaştırdı. "Senin ve ablanın başına gelen kaza korkunç bir şeymiş. Böyle bir trajediyi yaşamak zorunda kalmanı hiç istemezdim ama bir daha sakın onun yerinde ben olmalıydım deme. Sen yaşadın. Ve pek çok insanı mahvedebilecek o feci trajediye rağmen güçlü, güzel ve yetenekli bir kadın olarak hayatta kaldın."

Artık ölmüş olmayı dilemiyordum. Yani en azından çok sık dilemiyordum. Ama şu an onun takdirlerini dinleyemeyecek kadar hissizdim.

Gözlerimi silerek vücudumu esnettim ve ona bakmamaya çalıştım.

Güneş tam da tepemizde yükselmeye başlamıştı. Öyle ki tüm sırlarımın, tüm kusurlarımın, hatta kalbimin derinlerindeki o en karanlıkta saklanmış derdimin bile üzerinde ışıldıyor gibiydi.

"Anlıyorsun şimdi, değil mi? Seni neden kendimden uzaklaştırdığımı?"

Rüzgâr saçımı savurup duruyordu. Uzanarak bir kısmını eliyle arkaya ve omzumun üstüne doğru itti.

"Sanırım bir süredir anlıyorum, Max."

Derin bir nefes alarak belki de bu işin sandığımdan daha kolay olabileceğini düşündüm.

"Anlıyorsun demek? Bu iyi. Şimdi arayıp uçuşunu Teksas'a alabilir miyiz diye bakmamız gerek. Sen gidip ailenle olursun, ben de bizimkilere verdiğim hasarı elimden geldiğince tamir etmeye çalışırım."

Kayadan aşağı atladım. O da beni takip etti.

"Max, benimle gelmezsen hiçbir yere gitmiyorum."

İşte başladı, benim ihtiyaçlarım için kendi ihtiyaçlarından feragat edecek. Belki de beni böyle görmesine izin vermek bir hataydı. Empati duygusu o kadar gelişmişti ki acı çeken her insana yardımcı olma ihtiyacı duyuyordu.

Dönerek patikaya doğru ilerlemeye başlamıştım ki bileğimi kavrayarak beni durdurmaya çalıştı. "Ben iyiyim, Cade. Ailemi idare edebilirim." En azından öyle umuyordum.

Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama yüz yüze duracağımız şekilde beni kendine doğru çekti. Bana o kadar yakın duruyordu ki karşısında bedenim de başına buyruk hareket etmişti. Ona doğru eğildim.

"Bana ihtiyacın olduğunu düşündüğüm için kalmıyorum. İstediğim için kalıyorum. Önceki gece seni yanlış çıkaracağımı söylemiştim ve bu..." Önümüzdeki tepeyi işaret etti. "... hiçbir şeyi değiştirmez." Kahverengi gözleri parlıyordu ve içtendi. "O gece beni terk ettiğinde arkandan gelmeliydim. Bir kez daha gitmene izin verme hatasını yapmayacağım."

Gözlerimi kapattım. Bir cümle nasıl olup da beni aynı anda hem çaresiz hem de mutlu yapabilirdi?

Üzgün bir sesle, "Hayır, yapmamalısın," dedim.

Çekinerek de olsa devam etti. "Sonuç ne olursa olsun, uğruna savaşmaya değer şeyler vardır. Sen de onlardan birisin."

"Cade..."

"Ne kadar farklı olduğumuzu biliyorum. Normalde senin tipin olmadığımı biliyorum. Ama aynı zamanda beni çekici bulduğunu da biliyorum." Elini yanağıma getirdiğinde hain bedenim bu dokunuşunu açgözlülükle kabul etti. "Beni güldürdüğünü biliyorum ve sesini duymaya bayılıyorum, özellikle de şarkı söylerken. O kahve dükkânında yanıma oturduğun günden beri seni düşünmekten bir an olsun vazgeçmediğimi biliyorum." Dürüst olmam gerekirse aynı şey sanırım benim için de geçerliydi. "Ve seni acı çekerken görmenin bu dünya üzerindeki en nefret ettiğim şey olduğunu da biliyorum."

"Cade... bunu yapamam."

Uzaklaşmaya çalıştım ama diğer elini de yüzüme getirerek beni sıkıca tuttu.

"Neden?"

"Seni üzerim."

"Şansımı denemek istiyorum."

Bir kez daha uzaklaşmaya çalıştım ve bu kez gitmeme izin verdi. Son birkaç saatimizi geçirdiğimiz noktayı, tepeyi işaret ettim. "Benim kim olduğumu görmüyor musun? Neye neden olduğumu? Ben zehirliyim."

Yüzünde sinirli bir ifade oluşmuştu. "Sen zehirli falan değilsin, Max."

Başımı iki yana sallarken yeniden ağlamamak için mücadele veriyor olmaktan nefret ediyordum.

"Öyleyim. Yaşamıma giren her güzelliği mahvediyorum. Çevremdeki her şey eninde sonunda bozuluyor ve senin için de aynısı geçerli olacak."

"Yanılıyorsun. Beni mahvedemezsin çünkü seninle ilgili her şey kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Fırsatları değerlendirmemi ve daha cesur seçimler yapmamı sağlıyorsun. Mükemmel olmakla daha az, gerçek olmakla daha fazla ilgilenmemi sağlıyorsun. Korkusuz olmayı istememi sağlıyorsun."

Bana yaklaştıkça daha tedirgin oluyor, koşarak uzaklaşmamak için kendimi zor tutuyordum. "Şunu söylemeyi keser misin? Sana daha önce de dedim. Korkusuz falan *değilim!* Tam tersiyim. Hayatımın her gününü korku içinde geçiriyorum ve beni hareket edemeyecek ya da nefes alamayacak ya da korkularımı düşünmeden bir an bile geçiremeyecek hale getirecek denli etkisi altına alıyor bu durum. Üzerinden ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, hâlâ etrafımdaki her şey paramparça yıkılırken o arabanın koltuğunda baş aşağı sallanıyormuş gibi hissediyorum kendimi." Nefes nefese kalmıştım. Ona Alex'i anlattığım andan itibaren yıllardır ördüğüm tüm duvarlar yerle bir olmuştu ve artık duygularımın sel olup içimden taşmasına engel olacak hiçbir şey kalmamıştı.

"Korkusuz olmadığını biliyorum ama korkunun seni yönetmesine kendi sandığın kadar izin verdiğini düşünmüyorum. Hayallerini gerçekleştirmek için mücadele veriyorsun. Kimseden bir yardım beklemiyorsun. Ailenin önünde bile kendin olabilecek kadar cesur davrandın. Sen, hayatımda gördüğüm en enerji dolu, en güzel şeysin."

Karşımda duruyordu. Bir elini omuzlarımda duran ceketinin altından belime kaydırdı. Aramızda bir elektriklenme olmuştu. Alnını benimkine dayadı.

"Gözlerini kapat. O gece konserinizden sonra konuştuklarımızı hatırla? Yaşamak çok zor. On üç yaşındayken de zordu, şimdi de zor ve gelecekte de zor olacak. O yüzden gözlerini kapat ve nefes al. Benimle birlikte nefes alıp ver."

Titriyordum ama karşımda o varken, yumuşak nefesini dudaklarımda duyumsarken kendimi daha güçlü hissediyordum. Dünyanın yükünü daha kolay kaldırabileceğimi düşündüğüm ana kadar nefes alıp vermeye devam ettim. Belki de bu yükü artık tek başıma kaldırmayacağımı düşündüğüm için her şey daha kolay gelmişti.

"Çok korkuyorum," diye itiraf ettim.

"Korktuğunu biliyorum. Ama korku, bize yaşadığımızı hatırlatır. Bu korkun bana aramızda olanları umursadığını söylüyor çünkü zihin umursamadığı konulardan korkmak için vakit harcamaz. Şimdi gözlerini aç, Max. Sen zehirli değilsin. Ben sensiz daha iyi değilim. Gözlerimin içine bak ve bana karşı hiçbir şey hissetmediğini söyle."

Gözlerinin içine baktım ama benden istediği şeyi söyleyemedim çünkü bu doğru değildi.

"O zaman ihtiyacım olan tek şey bu. İkimizin de sırtında yükler var, Max ama ben artık onların beni kontrol etmesini istemiyorum. Buraya hesapları kapatmaya geldiğini söylemiştin. Sanırım ikimizin de ihtiyacı olan bu. İkimiz de çok fazla ölüm

ve hayal kırıklığı yaşamışız. Bu yüzden başımıza güzel şeyler geldiğinde bunu nasıl kabulleneceğimizi bilmiyoruz. Ben artık bundan sıkıldım. Gidenleri serbest bırakmaktan da sıkıldım."

Kendi şeytanlarına karşı savaş açmasından mutluydum ama ben zaten gün boyunca benimkilerle uğraşmıştım ve başka bir tanesiyle yüzleşmeyi kaldırabilir miydim bilmiyordum. Konuşmaya başladım. "Anlamıyorsun. Evet, sana karşı bir şeyler hissediyorum." Dudakları bir gülümseme eşliğinde iki yana doğru yayıldığında neredeyse düşüncelerimi rayından çıkartmak üzereydi. Yüzümü onunkinden uzaklaştırarak devam ettim. "Seni terk etmek, hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi. Ama kendimi biliyorum. Tarzımı, nasıl düşündüğümü biliyorum ve o yüzden seninle olası bir ilişkide kendime güvenmiyorum. Hercai ve maymun iştahlı bir kalbim var. Bir gün uyanır da tamamen bambaşka hissederim diye çok korkuyorum."

Üzüntülü bir şekilde gülümseyerek, "Bence bir sabah öyle uyanmayacağından çok korkuyorsun," dedi.

Ağzımı aniden kapattım. Artık alışkanlıkla kabullendiğim üzere... yine haklıydı.

Konuşmaya devam etti. "Ve eğer gerçekten bir gün uyanır da benimle birlikte olmak istemezsen, o zaman da tıpkı şimdi olduğu gibi seni kazanmak için mücadele edeceğim." Başparmağıyla dudaklarımı okşadı ve beni göğsüne çekti. "Sana bedeninin benim bedenime dokunmasının kendimi ne kadar muhteşem hissettirdiğini her gün hatırlatacağım. Sana güzel zamanları hatırlatacağım, kötüleri unutmana yardımcı olacağım. Hayatın sana tokat attığı ve ondan şüphe duymanı sağladığı zamanlarda kim olduğunu hatırlatacağım. Gecenin bir yarısında kapına dayanıp korkularının çoktan geçip gitmiş olduğunu ve seni kontrol edemeyeceklerini hatırlatana kadar seni öpeceğim. Bana açtığın sürece o hercai kalbinle ilgili şansımı sonuna dek deneyeceğim."

Çoktan denemeye başladığını fark ediyordum. Cade'in omzunun üzerinden tepeye baktım. Burayı hep zihnimde sonlarla özdeşleştirmiştim ama belki de artık başlangıçları da temsil ediyordu. Derin bir nefes alarak, "Çoğu zaman öfkeli bir sürtük olmaya devam edeceğim," dedim.

Benden çok daha etkili ve güzel konuşuyordu ama bunu yeterli bir evet olarak aldığını hissettim. Yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu ve sanki o gülümsemenin tüm kalbimi doldurduğunu hissettim.

"Bu konu üzerinde çoktan çalışmaya başladığını düşünüyordum."

Gülümseyerek omuz silktim. "Berbat bir durum."

İkimiz de güldük. Göğsümdeki ağırlığın bir kısmının yok olduğunu hissediyordum.

Konuşmaya başladı. "Senden korkmamanı istemiyorum. Aslına bakarsan, korkmadığın gün endişelenmeye başlarım. Senden tek istediğim, tanıştığımız gün bana sözünü verdiğin gibi baş başa bir buluşma tarihi."

"Bunu yapabilirim sanırım."

Aramızdaki boşluğu kapattı ve dudaklarımız buluştu. İçimdeki boşluklar da ağzına kadar dolmuştu ve uzun bir süredir ilk kez dünya yeniden doğru yönde dönüyor gibi hissetmiştim.

41

Cade

Yeniden kollarımın arasındaki yerini aldıktan sonra artık onu bir an bile yanımdan ayırmayı istemiyordum. Arabanın bagajından battaniyeler çıkararak arka koltukta kendimize adeta bir koza oluşturduk. Hiç bitmeyecek kadar çok zamanımız varmış gibi öpüştük, birbirimize dokunduk ve konuştuk.

Gerçekten de o anların hiç bitmemesini dilerdim.

Birbirimize sarılmış halde, fazlasıyla küçük arka koltuğa sığmaya çalışarak uzandık.

"Lisedeyken bu koltukların daha rahat olduğunu hatırlıyorum," dedim.

Başını bana doğru çevirerek tek kaşını kaldırdı. "Arka koltuklarda çok zaman geçirdin demek, öyle mi Altın Çocuk?"

Belinin iki yanım parmakuçlarımla gıdıkladığımda kıvranarak güldü.

"Geçmişin geçmişte kalması gerektiğinde anlaşmıştık sanıyorum?"

Benimle boğuşarak ellerimi kendi üstünden uzaklaştırmasına izin verdim. İki elini göğsüme yasladı. "Elbette anlaştık ama aklının tamamen bugünde olduğundan emin olmak istedim..."

Beni öptü.

Her yeni öpücüğü, bir öncekinden daha güzel hissettiriyordu. Ellerimi ellerinden kurtardığımda dudaklarını bükerek somurttu. Sonra saçlarına götürdüğümdeyse sızlanmayı bıraktı. Arabanın içi soğuk olmasına rağmen aramızda sıcaklıktan başka bir şey yoktu. Son öpüşmemizin aksine bu kez hiç acelesi yoktu. Güneşin gökyüzünün diğer ucunda parladığını görene kadar konuşarak ve öpüşerek zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştık. O noktadaysa belimizdeki korkunç ağrı sayesinde zamanın farkına vardık.

"Böyle başlıyor, değil mi? Yaşlanıyoruz," dedi.

"Ah, evet, sen zaten çoktan saçları ağartmışsın. Hayat bundan sonra yokuş aşağı gider."

Göğsüme hafifçe vurdu ve sonra vurduğu yerden öptü.

"Benim için mücadele etmiş olmana çok mutluyum."

"Ben de izin verdiğin için."

Ailesinin evine döndüğümüzde güneş batmak üzereydi. Ona bir otelde kalabileceğimizi, hatta belki araba kiralayarak Teksas'a gidebileceğimizi söyledim ama ailesiyle yeniden yüzleşebileceği konusunda ısrar etti. Evin garajını sokağa bağlayan yoldan döndüğümüzde annesi çoktan dışarı çıkmış ve henüz arabanın kapısını bile kapatmadan burnunu Max'in saçlarının arasına gömerek hıçkırmaya başlamıştı.

"Baban arkanızdan gitti ama yol ayrımlarında izinizi kaybetti. Sana ulaşmaya çalıştık ama telefonunu burada bırakmışsın. Bir daha asla bizi böyle korkutma."

Max'in yüzünde Mahşerin Dört Atlısı tarafından öpülüyormuş gibi bir ifade vardı ama o da karşılık vererek annesine sarıldı.

"Baban mahvoldu. Hâlâ dışarıda seni arıyor."

"Ben iyiyim, anne. Sadece kendi başıma kalıp biraz düşünmem gerekti."

Annesi biraz geri çekilerek Max'in yüzünü ellerinin arasına aldı. Şefkatli hareketlerle saçlarını alnının üzerinden geriye doğru atarak düzeltti.

"Söylediğim şeylerden dolayı özür dilerim... Max." Max düzenli olarak yutkunmaya başladığına göre birazdan ağlamak üzere olduğunu anlamıştım. "Baban ve ben sadece biraz korktuk. Ablanı kaybettik ve artık her şey bizi çok korkutuyor." Max hıçkırıkla kahkaha arası bir ses çıkardı. "Bana kalsa asla araba sürmemeni ya da evden dışarı çıkmamanı ya da bir an olsun gözümün önünden ayrılmamanı isterdim. Tek istediğimiz senin mümkün olan en güzel hayatı yaşaman. O yüzden önemli olanın bizim isteklerimiz olmadığını unutuyoruz çoğu zaman. Sen artık bir yetişkinsin ve babanın ya da benim hayatını kontrol etmekten vazgeçmeyi öğrenme zamanımız geldi."

Max annesine sarıldı. Büyük olasılıkla yıllardır ilk kez kendi isteğiyle annesine sarılıyordu. Bunun üzerine Bayan Miller ikinci defa hıçkırıklara boğuldu.

Kolay değildi. Max fazlasıyla incinmişti ve ailesi de çok üzülmüştü. Bir ağlaşma seansının her şeyi düzeltmesini beklemek mümkün değildi. Ama bu bir başlangıçtı ve hayattan talep edebileceğimiz tek şeydi; bizi güzel sonlara götürecek başlangıçlar.

Max'in babası da eve geldi. Yaklaşık bir saat boyunca üçü birlikte konuşup ağlaştıktan sonra Max'in bir molaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

"Neden gala için sana elbise almaya gitmiyoruz?" diye sordum. "Yarındı, değil mi? Alışveriş merkezinin birkaç saat daha açık olacağına eminim."

Bayan Miller alışveriş merkezi gibi fazlasıyla sıradan bir şeyden bahsedilmiş olmasından dolayı biraz canı sıkılsa da "Sanırım bugün son dakika yapılabilecek tatil alışverişlerinden dolayı geç saatlere kadar açık olacaklar. Ama galaya gitmek zorunda değiliz, tatlım," dedi.

"Elbette gideceğiz," dedi Max. "Bu iş için çok emek harcadın."

Annesi gülümsedi. Aralarındaki kopmak üzere olan bağların onarılmaya başladığını görebiliyordum. Bağın köprüye dönüşmesi için çok uzun bir yol aşılması gerekiyordu ama bu da bir şeydi.

Annesi alacağı giysilerin ödemesi için kullanabileceği kredi kartını Max'e vermeye çalıştı.

"Hayır, anne. Ben kendime göre bir şeyler bulurum, param var."

"Gülünç olma. Böyle şeylerden nefret ettiğini ve bunu sadece benim için yaptığını biliyorum. O yüzden bırak ben ödeyeyim. Ve Cade'e de bir şeyler alın. Bethany ona Michael'ın hâlâ dolabında duran eski takım elbiselerinden birini ayarlayabileceğimizi söylüyordu. Ama lise mezuniyetine gidiyormuş gibi görünmek istemeyeceğine eminim."

Max kredi kartını aldı ama pahalı bir şeyler almayacağını herkese (özellikle de konuşmalara yemek salonundan kulak misafirliği yapan Bethany'ye) duyurdu. Gösterişli bir şeyler almayacaktı.

Gerçi sonrasında Max bile alışveriş merkezindeki çok katlı mağazada bulunan seçenekleri kaldıramadığı için birkaç blok ötedeki bir vintage dükkânına gitmeye karar verdi. İçeri girdiğimizde sahibi dükkânı kapatmak üzereydi ama biraz daha bekleyebileceğini söyledi. Tatil kafası böyle bir şeydi demek. Max cennette gibi görünüyordu.

Kendime çabucak bir takım elbise buldum, belli belirsiz kırmızı ekose deseni olan gri bir takımdı. Max'in onay verdiği pantolon askıları da vardı. Ellerini geçirerek dudaklarımı kendisine doğru çekmek için o askıları kullanabilecekti.

Kendime yaşadığımız şeyin gerçek olduğunu hatırlatmaya devam etmek için onu yarım saatte bir öpmem gerektiğine karar verdim.

Max birkaç elbise denedi. Bir tanesi sarı, boncuklarla süslenmiş, uyluklarının ortasında biten bir elbiseydi ve üzerinde gördükten sonra içimde arkasından prova kabinine girme isteği uyandırmıştı. Daha sonra bir tane de dövmelerini kapatan, boğazlı, koyu yeşil bir elbise denedi.

"Muhteşem," dedim. "Ama sakın bunu seçmeye kalkma."

"Onları kapatmamalı mıyım sence?"

Onu kabine doğru götürerek kapısını kapattım.

"Kendini hiçbir şekilde kapatmamalısın bence."

Gülümseyerek bir elini göğsümün üzerine yerleştirdi. "Teşekkürler."

"Gerçekten. Bence sürekli çıplak olmalısın."

Kahkaha attı. "Ah, aklından geçen bu muydu?"

"Evet, üzerinde fazlasıyla düşündüğüm bir konu bu."

"Eminim öyledir."

Uzanarak elini ensemin arkasına doladı. Bunu bir izin olarak algıladım ve onu aynaya doğru bastırdım.

Tırnaklarını enseme batırdığında hafifçe inledim.

"Şşş! Başımızı belaya sokacaksın."

"Belaların en güzeli."

Ağzından çene kemiğine, oradan boynuna inerek onu öpmeye devam ettim. Başını arkasında duran aynaya doğru geri attı ve hafif mırıltılarla kıvrandı. Çıkardığı sesler beni inanılmaz etkilemişti, karşılığında inlememek için kendimi zor tuttum.

"Sanırım dükkân sahibinin burayı bizim için biraz daha uzun süre açık tutabileceğini söylerken aklından geçen bu değildi."

Köprücük kemiğinin hemen üstünde, boynunda ona, "Ah, Tanrım," dedirtecek bir nokta bulmuştum. Oraya yoğunlaştım. Sanki bırakırsa düşecekmiş gibi ellerini enseme doladı. Nefes nefeseydi. Benim de ondan pek farkım yoktu. Bu kadar ileri gideceğimizi düşünmeden onu öpmüştüm ama ona sadece dokunmak bile en iyi niyetlerimi dahi yoldan çıkarabiliyordu.

Biraz daha aşağılara doğru ilerleyerek onu öpmeye devam etmek istedim ama elbisenin yüksek yakası bu yolculuğa engel oluyordu.

İnledim. "Kesinlikle bu elbiseyi seçmemelisin."

Titrek bir nefesle beni üzerinden itti.

Ondan sonra da bir daha beni kabine almadı. Hatta seçtiği elbiseyi görmeme bile izin vermedi. Benim arabaya gitmemi istedi çünkü bunun sürpriz olmasını istiyordu. Ayrıca işinin uzun sürmesinden dolayı biraz suçluluk da hissediyor olabilirdi.

En sonunda ertesi gün onu o elbisenin içinde görebildim. Göğsünü saran siyah kadife bir korsajın hemen altından yerlere kadar inen beyaz eteği olan bir elbiseydi. Eteğin beyaz kumaşı parlaktı ve o kadar çok kattan oluşuyordu ki bana bulutları hatırlatmıştı. Elbisenin omuzlarının üzerinden dolaşarak arkasında bağlanan düzinelerce şeridi vardı. Dövmesinin dalları da o şeritlerle karışarak sanki korsajın bir parçası gibi görünüyordu. Evlenirken üstünde olmasını isteyebileceğim türden bir elbiseydi.

Kapımda dururken pek de aşina olmadığım mahcup bir şekilde bana gülümsediğinde kalbim hızla çarpmaya başladı. Hayatım boyunca pek çok duygu yaşamıştım. O duyguları araştırmayı ve sahnede sergilemeyi mesleğim olarak seçmiştim. Ona baktığımda göğüs kafesimin içinde oluşan his, bunların tamamını gölgede bırakmıştı. Onu sevdiğimi biliyordum.

Hasret's Sisters Planet

Son

Max

Üç Ay Sonra

Bana birkaç hafta önce beni sevdiğini söylemiş olmasına rağmen ben ona hâlâ söylemedim. Kısa bir süre önce şimdiye kadarki en uzun ilişkim olmasını sağlayan eşiği geçtik ve ona itiraf edemesem de hâlâ bir şekilde bu ilişkiyi de mahvedecek bir şeyler yapmaktan korkuyordum. Kötü bir şeylerin olmasını bekleyip duruyordum. Neredeyse onlarca kez ona söyleyecek aşamaya geldim ama bana göre o iki kelime bir kez söylendi mi bir daha geri alınamazdı. Bir kere ağızdan çıkıp evrenle buluştuğunda, her şey değişirdi.

Bu nedenle o değişimi yapmak için doğru anı bekliyordum. Cade bu anlara "geçiş anı" diyordu. Müziğim üzerinde birlikte çalışırken bana öğrettiği bir tiyatro terimiydi bu.

Yanaklarıma biraz daha allık ve dudaklarımaysa artık neredeyse imzam haline gelen kırmızı rujumu sürdüm. Cade banyonun kapısını tıklatarak, "Hazır mısın, bebek? Sırada biz varız," dedi.

Cade ve ben bu gece bir açılış şarkısı söyleyecektik... birlikte.

Bir şarkım vardı, aslına bakarsanız yazdığım ilk şarkıydı ama nihayet kendimi söylemeye hazır hissediyordum. Ancak bunu onsuz yapamayacağımı düşünmüştüm.

Grubun konserlerinden birinde şarkı söyleme fikri onu biraz rahatsız ediyordu ama zaten ben de bu şarkıyı grupla ilişkilendirmek konusunda emin değildim. Bu bir ayrılık ya da para kazanma şarkısı değildi.

Bu şarkı sadece benim içindi.

"Gergin misin?" diye sordu.

Gülümseyerek, "Sadece kusabilecek kadar," dedim.

Kahkaha attı. "O zaman iyi."

Sahneye çıktığımızda barın henüz yarısı doluydu. Birlikte şarkı söylememizin anlamsız gelmeyeceği ve bana panik yaşatmayacak kadar büyük bir kalabalıktı. Cade elimi öptü ve sonra bas gitarını aldı. Gerçek bir Altın Çocuk gibi bir ay içinde çalmayı öğrenmişti. Böylelikle ben yazarken o da benimle birlikte çalabiliyordu. Ben de gitarımı aldım ve mikrofonu ayarladım.

Barın genel karanlığı içinde insanları biraz olsun seçebilecek kadar loş bir ışıklandırma vardı. Mikrofona eğildim. "Ben Max, bu da Cade. Bu gece uzun bir zaman önce yazdığım özgün bir şarkıyı söyleyeceğiz. Daha önce hiç kimseye söylememiştim. Ama artık zamanının geldiğine karar verdim." Derin bir nefes aldım. "Adı On Yıl."

Her zamanki gibi önce gitarımı akort etmeye başladım. Birdenbire o eski duyguların içimden yükseldiğini hissettim. Derin bir nefes aldım ve neden bunu yaptığımı düşündüm. Bu şarkı yazdığım andan itibaren bana musallat olmuş gibiydi ve artık ondan kurtulmam gerekiyordu.

Derin bir nefes alarak şarkımı söylemeye başladım. Cade de daha düşük ve güçlü bir tonda benimle birlikte söylüyordu. Sesi hem şarkının hem de benim çapam gibiydi.

Bir saniyede on yıl gördüm
Tüm korkularımın geleceğini hayal ettim
Gözümü kapatıp açtım ve düşündüm
Seni kaybetmek, tıpkı kendimi kaybetmekti.

Gözlerim Cade'in bakışlarıyla buluştuğunda bu şarkının bizim durumumuzu birkaç açıdan çok iyi yansıttığını da düşündüm. Üç ay olmuştu ve birbirimizin hayatına çaktırmadan, yavaş yavaş ama tamamen girmiştik. Onu yaşadığım kayıpla ilgili bir şarkıyla özdeşleştirmek bile gözlerimin dolmasına neden oluyordu. Bir elmanın iki yarısı ya da ruh eşi olmak gibi filmlerde duyup da güldüğüm tüm o banal tanımlamaları yapma tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

Işıklar parlıyor, araba dönüyor
Gözlerimi her kapattığımda görüyorum
Tenim paramparça, hayatım güç
Gözlerimi her kapattığımda görüyorum
Tenim paramparça, bir parçam paramparça
Senin sonun, tıpkı benim sonum gibi.

Ruhumda bir çığlık
Çünkü bundan sonra asla bir bütün gibi hissetmeyeceğim
Anda takılıp kaldım. Zihnim tekrar yapıyor
Silemediğim bir anın tuzağına düşmüş halde
Zaman çözer her şeyi, hayatım düzene girer
Gelecek hepimizle dalga geçer
Sen orada yatıyorsun, bense koltuğumda sıkışmış
Sadece seyretmeye iznim var.

Şarkı sözlerinden dolayı o kadar duygulanmıştım ki tıkandığımı, sesimin düştüğünü hissettim. Sıradaki dörtlüğe geçmeden önce bir mola verip bazı gitar bölümlerini yeniden çalmamın iyi ola-

cağını düşündüm. Cade benimle son derece uyum içindeydi ve kolaylıkla beni takip etti.

Hepimiz mezara kadar köleyiz
Kurtuluşumuz yok, aciziz
O yüzden gözlerimizi kapatıp her şeyi dışarıda bırakırız
Yoksa onlar bizi ele geçirirler, biliriz.

Gözlerimi kapattım ve şarkıyı söylerken her şeyi yeniden gördüm. Alex'siz bir hayata dair zihnimde canlanan imgeleri anımsadım. Hayatımla ilgili kaçıracağı tüm anları ve onsuz hiçbir şeyin asla aynı olmayacağını düşündüm. Üstünden dokuz yıl geçmişti ve onsuz hiçbir şey aynı olmasa bile hayat, olacağını hayal ettiğim kadar da korkunç olmamıştı.

Cade'e bir göz attım. Hayat hiç de kötü değildi.

Bir saniyede on yıl gördüm
Tıpkı gözyaşlarım gibi hayatı da tutamadım
Siyah elbiseler, yaşamın üzüntülerini gördüm
Kederi hayal ettim, inancı kaybettim
Senin hayatın anlatılmamış kalırken benimki çözüldü

Her gözlerimi kapatışımda.

Cade son satırı tek başına tekrar etti. Onun düşük perdede ve güçlü ses tonunu duyduğumda nihayet hayaletlerimin bir kenara çekilerek huzuru yaşamama izin verdiklerini hissettim.

İnsanlar alkışlamaya başladılar. Ben de mikrofonun üzerinden ona dönerek ağzımı oynatarak, "Seni seviyorum" dedim.

Göz kırptım ve o an önümdeki on yılı daha gözümde canlandırabildim.

TEŞEKKÜR

Kitabıma inandıkları ve bunu dünyayla büyük bir hızla paylaşmak üzere inanılmaz bir özveriyle çalıştıkları için William Morrow ve Amanda Bergeron'a teşekkür ederim. Ve Amanda, Cade'i bu kadar muhteşem biri yapmama yardımcı olduğun için de teşekkürler. Jessie Edwards'a bu kadar müthiş olduğu için ve benimle birlikte batan gemilere inandığı için teşekkür ederim. Ayrıca bu kadar şahane bir iş çıkardıkları için Molly Birckhead, Pam Jaffee ve geri kalan HarperCollins ekibinin tamamına çok teşekkür ediyorum.

Epik ve muhteşem tarzıyla Suzie Townsend'e teşekkür ederim. Senin gibi bir edebiyat gladyatörünün yanımda olmasından dolayı sonsuz bir minnet duyuyorum. Ayrıca Kathleen, Pouya, Joanna, Danielle ve geri kalan New Leaf ekibine çok teşekkürler. Dünyamın dönmesini sağlıyorsunuz.

Bilgi için Kathleen Smith'e teşekkür ederim. Bu kitabın ön okumasını yapıp onu sevdikleri için Jennifer, Colleen, Wendy, Sophie, Kathleen ve Molly'ye teşekkürler. Korkudan donmuş haldeydim ama sizler kendime güven duymamı sağladınız. Ana'ya yaptığın her şey, sahip olduğun tüm güzel özellikler ve beni olduğumdan çok daha muhteşem hissettirdiğin için teşekkür ederim. Neredeyse her şeyi paylaşabildiğim ve her zaman benimle de paylaşan bir dost olduğu için Lindsay'e teşekkürler. Ayrıca Joey, Patrick, Bethany, Shelly, Zach, Kristin, Sam, Mary-

lee, Kendall, Swinter, Louise, Tyler, Brittany, Michelle, Heather, Amber, DeAndre, Matt, Mark, Mere, Michael, Leesa ve diğer tüm arkadaşlarıma teşekkür ederim. Hayatımda sizler olduğu için minnettarım. İlk öğrencilerime teşekkür ederim (bu kitabı okuyacak yaşta olmamanıza rağmen; hemen kapatın kitabı bakayım). Marisa, Stacey, Sarah, Michelle, Jamie, El, Molly, Aimee, Kim, Kathryn, Nichole, Julie ve Marice'e teşekkürler. Sizi seviyorum çocuklar.

Beni ve yazılarımı destekleyen her okurumu, her blogcuyu, Twitter takipçisini, Facebook arkadaşımı burada tek tek yazabilmemin mümkün olmasını isterdim. Ama sayınız çok fazla (ve buna çok minnettarım) olduğu için başka bir kitaba bile sığmayabilirsiniz. Sadece sizleri çok sevdiğimi ve hepinize çok değer verdiğimi bilmenizi isterim. Bunların hepsi sizin için!

Aileme teşekkür ederim. Dünya üzerindeki en iyi aileye sahibim ve bunun nedeni diğer herkesten daha havalı çillerimizin olması değil. Her şey hâlâ bir hayal gibi geliyor. Ve aslında bir hayal... sizin sevginiz ve desteğiniz olmadan gerçekleştiremeyeceğim bir hayal.

Ve Queens'te sabaha karşı saat ikide başka biri sandığım için üzerine Paskalya yumurtası attığım o çocuk... iki ayağının üstünde yürüyen en tuhaf canlı olduğum için üzgünüm.

YAZARIN DİĞER KİTABI

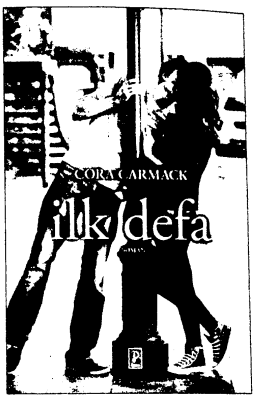

CORA CARMACK
İLK DEFA

İLKLER ASLA UNUTULMAZ...

Üniversitenin tek bakiresi olarak mezun olmak istemeyen Bliss hızlıca birini bulup bu işi çözmeye karar verir. Mümkün olduğunca çabuk... Tek gecelik bir ilişki... Bliss o kişiyi bulur ancak gerçekten gülünç bir bahaneyle onu yatakta bırakarak kaçar. Ertesi gün sınıfa giren yeni tiyatro öğretmeni ona çok tanıdık geliyordur. Bliss tam sekiz saat önce onu yatakta bırakmıştır... Yalnız... Çıplak...